

ชีวิตครบบริบูรณ์

โดย

ดร. เอ บี ชิมพ์สัน

(ฉบับเรียบเรียงใหม่)

กองคริสเตียนบรรณาตราสาร

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนประดิษฐ์ กท. 4

LIFE MORE ABUNDANTLY

BY

Dr. A.B. Simpson

สารบัญ

ความหมายที่แท้จริงของชีวิต	7
สูญเสียบ้างมีค่า.....	9
ก้าวแห่งความสำเร็จ	12
ชีวิตนิรันดร์.....	14
กฎของพระวิญญาณ.....	16
สูตรแห่งความสำเร็จ	18
ชีวิตของพระคริสต์	21
พระคริสต์และสติปัญญา	23
แพทย์ผู้ประเสริฐ.....	26
ประกอบด้วยพระวิญญาณ	28
การฟื้นคืนจากความตาย	31
ชีวิตที่สอง	33
ชีวิตที่มีคุณภาพ.....	35
ชีวิตที่มีชัยชนะ.....	37
ชัยชนะเหลือล้น	39
อุปสรรคกลายเป็นอุปกรณ์	41
เหตุร้ายกลายเป็นดี	43
เพื่อพระเจ้า.....	45
ความรักต่อผู้อื่น	47
ทำทุกสิ่งเพื่อพระเจ้า	49
พระพรสองต่อ	51
มรดกอันล้ำค่า.....	53
ผู้เป็นใหญ่.....	55
ป้อมสุดท้าย.....	58
คำอธิษฐานที่บังเกิดผล.....	60
พระเจ้าทรงกระทำได้.....	62
พระเจ้ายิ่งใหญ่.....	64

นิมิตใหม่.....	66
ความหวังอันยิ่งใหญ่.....	68
พระวณะอันทรงฤทธิ์.....	70
การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์.....	72

คำนำ

“เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์” (ยอห์น 10:10)

ชีวิตคืออะไร?

เป็นการไม่ยากที่จะบอกว่า ชีวิตทำอะไรได้บ้าง เพราะชีวิตได้สำแดงปฏิกิริยาออกได้หลายอย่าง แต่ถ้าจะถามว่าชีวิตคืออะไรนั้น ยังไม่มีคำตอบที่แจ่มแจ้งและจุใจเลยสักคำตอบเดียว

เมื่อโลกได้รับการสร้างสรรค์ขึ้นนั้น ได้เกิดชีวิตขึ้นต่ำในอาณาจักรพฤกษารูปก่อน ต้นหญ้า น้อย ๆ บนยอดเขาสูง ถ้ามันคิดและพูดได้ มันคงจะพูดว่า “ดูเถิด...ฉันใหญ่โตกว่าภูเขาสูงนี้ เพราะว่าฉัน เป็นสิ่งมีชีวิต แต่ภูเขาเป็นเพียงก้อนหินเท่านั้น ฉันถือกำเนิดจากพืชที่มีชีวิต ฉันเติบโตขึ้นด้วยกำลัง ฤทธิ์และเป็นระเบียบ ฉันบำรุงชีวิตจากดินเบื้องล่าง และจากอากาศที่อยู่ล้อมรอบตัว ฉันผลิดอกออกใบ และมีเมล็ดซึ่งจะเป็นตัวสืบชีวิตต่อ ๆ ไป”

แมลงตัวเล็ก ๆ ที่เกาะอยู่บนกิ่งตาลใหญ่ มันรู้สึกภาคภูมิใจเมื่อมองลงมาเห็นพืชเบื้องล่าง แล้วก็ พูดว่า “ฉันใหญ่กว่าพืชและต้นไม้ทั้งหลายเหล่านี้ เพราะฉันเป็นสัตว์ที่มีชีวิต ซึ่งรู้จักการเป็นอยู่ของตนเอง แต่ทว่าต้นไม้เหล่านี้ไม่มีความรู้สึกดังฉันมี ถ้ามันถูกขวานบัน โคนลง แต่ฉันรู้ ฉันร่าเริงได้ เจ็บปวดได้ ฉันมีชีวิตที่สูงกว่าพืชพันธุ์ทั้งมวล”

เด็กเล็ก ๆ จงเงยหน้าขึ้นมองข้างและมาแล้วพูดว่า “เจ้าอาจจะประหารข้าได้ เพียงแต่ออกกำลัง เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ข้าใหญ่กว่าเจ้า เพราะข้ามีมันสมองที่เฉลียวฉลาด ข้ามีวิญญูณของมนุษย์ ข้า รู้จักชีวิตที่ไม่ตาย และข้าสามารถศึกษาความรู้จนสามารถที่จะบังคับพวกเจ้าได้ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ชนิดใด ที่มีกำลังและเฉลียวฉลาด ข้าก็สามารถบังคับได้ทั้งหมด ข้าเป็นเจ้าของพืชพันธุ์และสัตว์นานาชนิดทั่วโลก ข้ามีชีวิตที่สูงส่งยิ่ง”

ผู้ที่เชื่อถ้อยและไว้วางใจในองค์พระเยซูคริสตเจ้านั้นถึงแม้ว่าจะเป็นคนด้อยการศึกษา เป็นสามัญชนหรืออาจจะเป็นคนผิวดำในป่าอาฟริกา ทำมาหากินด้วยการเอาแรงเข้าสู่หรืออาจจะเป็นคนงานตาม โรงงานหรือเหมืองแร่ บุคคลเหล่านี้ ก็สามารถที่จะมองหน้าผู้ที่จบการศึกษาชั้นสูงแต่ไม่รู้จักพระเจ้า อีกทั้งยังไม่เชื่อในความรอดได้อย่างสง่าผ่าเผย คริสเตียนชาวป่าที่เชื่อสัตย์สามารถกล่าวแก่นักศึกษาว่า “ข้าพเจ้ามีชีวิตที่สูงกว่าท่าน เพราะข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม และมีชีวิตนิรันดร์ซึ่งพญามัจจุราชเอื้อมไม่ถึง ชีวิตของข้าพเจ้าสามารถเอาชนะต่อความผิดบาป และผ่านพ้นการพิพากษาแล้ว และข้าพเจ้าจะอยู่ต่อไปอย่างไม่รู้สิ้นสุด”

ข้าพเจ้าเคยเห็นวิสุทธิชนของพระเจ้ายืนขึ้นเป็นพยานถึงชีวิตอันสูงส่งของท่านว่า “ข้าพเจ้าได้ ถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว และไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าเองที่มีชีวิตอยู่” ข้าพเจ้าได้ยืนท่านนั้นกล่าวต่อไปอีกว่า

“แต่พระคริสต์ต่างหากทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในเนื้อหนังเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้ามีอยู่ด้วยศรัทธา คือศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้าและได้ประทานพระองค์เพื่อข้าพเจ้า”

“ดูเถิด... ข้าพเจ้ามิใช่จะมีแต่เพียงชีวิตที่ชอบธรรมและชีวิตนิรันดร์เท่านั้น ข้าพเจ้ายังมีชีวิตของพระเจ้าและชีวิตนิรันดร์ขององค์พระเยซูคริสต์อีกด้วย”

ท่านที่รัก ชีวิตอย่างนี้มิใช่หรือที่พระเยซูคริสต์ทรงหมายถึง ในขณะที่พระองค์ตรัสว่า “เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้ชีวิตนั้นครบบริบูรณ์”

ท่านมีชีวิตอันครบบริบูรณ์อย่างนี้แล้วหรือยัง?

หากเราเกิดมาแล้ว จิตวิญญาณต้องพินาศเหมือนอย่างสัตว์เดรัจฉานทั่วไป เราก็คงจะมีความพอใจในชีวิตต่ำ ๆ เช่นนั้น แต่เมื่อเราเป็นลูกของสวรรค์ และได้รับมรดกแห่งพระคุณและรัศมีภาพ เราจะไม่ทำชีวิตของเราให้ดีที่สุดเสียหรือ?

ความหมายที่แท้จริงของชีวิต

“เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว ตั้งแต่นี้ไปให้คนที่ใช้ของในโลกนี้ ให้เป็นเหมือนมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย ด้วยว่าความนิยมของโลกนี้ก็ล่วงไป” (1 โครินธ์ 7:29,31)

อะไรเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของมนุษย์เรา?

การเที่ยวเตร่สนุกสนาน

หรือการพักผ่อนหย่อนใจ

หรือการเคร่งเครียดกับชีวิต แบบเอาจริงจัง

ฤดูหนาวกำลังผ่านไป และฤดูเก็บเกี่ยวก็เอื้อมกรายมาถึง ชีวิตของมนุษย์เรามีอยู่สองด้านด้วยกัน ด้านหนึ่งเต็มไปด้วยความสดสวยงดงาม ร่าเริงยินดีและหวานน่าดังหนึ่งยามคนรักพลอดรักกันท่ามกลางแสงสีและดอกไม้หลากพันธุ์

แต่อีกด้านหนึ่งเต็มไปด้วยการดิ้นรนต่อสู้แบบชนพองสยองเกล้า ความโศกเศร้าและความตาย ซึ่งเป็นผลบั้นปลายของชีวิต ไม่มีใครจะใช้ชีวิตให้เป็นประโยชน์ได้มากที่สุดจนกว่าเขาจะเรียนรู้ความจริงจากชีวิต ดังสุภาษิตที่กล่าวว่า “ใช้ชีวิตให้เป็นประโยชน์ขณะที่เรายังมีลมหายใจ”

บางคนกล่าวว่า “จงใช้ชีวิตให้สนุกสนานเมื่อเรายังไม่ตาย” พวกที่ชอบสนุกมักกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันสนุกให้เรามาสุขกันเสียให้พอ” นักเทศน์ผู้มีอาวุโสทางด้านจิตวิญญาณได้เตือนเราว่า “ทุกเวลานาทีในวิถีทางแห่งชีวิตของเรา จงถวายแด่พระเจ้า จงให้ความเห็นของพระเจ้าเป็นความเห็นของเรา จงให้เราเข้าเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับพระองค์ เมื่อเรามีความสุขเราก็สุขเพื่อพระองค์”

นักเขียนรุ่นลายครามได้เปรียบเทียบมนุษย์ในโลกเหมือนดังเด็กที่นั่งอยู่บนกิ่งไม้ที่ไม่มีผลตก ซึ่งต้นไม้ได้งอกขึ้นที่ริมปากเหวลึก เด็กนั้นเพลิดเพลินอยู่กับการปลิดผลไม้รับประทาน โดยคาดไม่ถึงว่ามีอันตรายคอยท่าอยู่เบื้องล่าง มีหนอนสองตัวที่มีชื่อว่า กลางวันและกลางคืน กำลังซ่อนไขกักกิ่งไม้ที่เด็กนั่งอยู่ โดยไม่ทันรู้ตัวกิ่งไม้นั้นก็หัก เด็กพลัดตกลงไปในเหวถึงซึ่งความพินาศ

ใครก็ตามที่สนุกสนานอยู่กับทรัพย์สินสมบัติสิ่งของในโลกนี้ ก็จะหนีจากความพินาศในการพิพากษาไปไม่ได้ จนกว่าเขาจะหันกลับมาสนใจต่อชีวิตนิรันดร์ ซึ่งจะนำเขาไปถึงความปลอดภัยอย่างแน่นอน

คนทั้งหลายที่ใช้ชีวิตของตนอย่างสนุกสนานในยามหนุ่มสาว ก็เปรียบเหมือนกะลาสีเรือแตกกลางทะเล เขาพากันว่ายน้ำไปขึ้นเกาะที่อุดมสมบูรณ์ สิ่งของทั้งปวงจมน้ำหมดเหลือแต่ข้าวสาลีสองสามกระสอบที่เขาพากันลากขึ้นมาจากบนเกาะ คนหนึ่งในพวกเขาเป็นคนฉลาดจึงแนะนำให้ปลูกข้าวในดินที่อุดม เพื่อจะมีอาหารกินต่อไปในปีหน้า แต่ขณะที่เขากำลังช่วยกันไถดินอยู่นั้น เพื่อนคนหนึ่งก็เดิน

ไปสำรวจตามเนินเขาแล้วกลับมาบอกด้วยความตื่นเต้นว่า เขาพบบ่อทองคำมากมาย ต่างจึงพากันรีบรุดไปขุดทอง เขาได้ทองคำกันคนละหลายกระสอบ แต่อันิจา...ข้าวสาธิตที่มีอยู่นั้นก็พากันกินเกือบหมดแล้ว ฤๅร่อนผ่านไป ฤๅร่อนก็เขื่อนมาถึง พายุแรงกล้าก็กระหน่ำอย่างไม่หยุดหย่อน กว่าที่รู้ว่าข้าวก็เกือบหมดหมดแล้ว และบางส่วนก็เน่าเสียไป เขาหมดหวังที่จะเอาพันธุ์มาหวาน ผลที่พวกเขาได้รับก็คือ ความอดอยากและความตายอย่างแสนทรมาน

ทองคำหลายสิบกระสอบช่วยอะไรเขาไม่ได้เลย!

พี่น้องทั้งหลาย ท่านได้ทำให้เวลาอันมีค่าและแสนประเสริฐสูญเสียไปอย่างกะลาสีเรือเหล่านั้น หรือ? สักวันหนึ่งข้างหน้า พายุแห่งความโศกเศร้าอันแรงกล้าจะพัดมาเหนือเตียงที่ท่านกำลังนอนป่วยอยู่ “ฤๅร่อนก็ผ่านพ้นไป ฤๅร่อนก็สิ้นสุดลงแล้ว และเราก็กังไม่ได้รับความรอดหรือ?” บุคคลที่ฉลาดเมื่อรู้ว่าการประกันทรัพย์สินของตนหมดอายุลงแล้ว เขาจะนอนหลับหรือนั่งเฉยต่อไปไม่ได้ จนกว่าเขาจะได้ต่ออายุที่บริษัทประกันทรัพย์สิน เมื่อนั้นแหละเขาจึงหายใจหวัง

ผู้มีสติสัมปชัญญะคนใดเล่า ที่จะยอมปล่อยดวงวิญญาณของตนให้ขาดการประกันภัยจากพระเจ้า และเมื่อเขาได้รับการประกันจิตวิญญาณแล้ว เขาก็สามารถที่จะพูดได้ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อนั้นและเชื่อมั่นคงว่า พระองค์ทรงฤทธิ์ อัจฉริยะซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับพระองค์จนถึงกาลวันนั้น”

สูญเสยสิ่งมีค่า

“เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสยวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร?”
(มาระโก 8:36)

นักศาสนาทั้งหลายต่างเห็นพ้องต้องกันว่า “วิญญาณ” ในพระกัมภีร์ข้อนี้ถึงถึง “ชีวิต” และมีชีวิตที่องค์พระเยซูคริสต์ตรัสถึงนี้ มีค่ายิ่งกว่าชีวิตของมวลสัตว์ทั้งหลาย พระองค์ได้ตรัสสอนไว้ว่า “ชีวิตสำคัญกว่าอาหารมิใช่หรือ?” และ “เพราะว่าชีวิตของบุคคลใด ๆ มิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น”

“ชีวิต” ยังมีความหมายคลุมไปตลอดชั่วชีวิตนี้และหลังจากความตายด้วย บุคคลที่เสยชีวิตของตนนั้นจะไม่ได้รับสง่าราศีจากพระเป็นเจ้า เขาเป็นเหมือนคางหนึ่งเรือแตกที่ค้างเติ่งอยู่ริมฝั่งทะเลแห่งความหมดหวัง ปล่อยให้คลื่นซัดไปซัดมา น่าอเน็จอนาใจยิ่ง

“ถ้าเขามีได้บังเกิดมาก็จะดีกว่า!”

จะเป็นการดีกว่า ถ้าเรือทั้งหมดในทะเลหลวงจะแตกจมลง จะเป็นการดีกว่าถ้าเมืองทั้งปวงที่สวยงามจะถล่มหายไปด้วยแผ่นดินไหว จะเป็นการดีกว่าถ้าโลกทั้งโลกจะละลายหายสาบสูญไป แต่ถ้าต้องมาเสยชีวิตที่ไม่รู้จักสิ้นสุด ก็นับว่าเป็นเรื่องที่น่าอนาถแท้ ๆ เสยโลกทั้งโลกก็เสยได้ แต่ถ้าต้องเสยชีวิต จิตวิญญาณและเสยใจจะเสยได้อย่างไร

เสยอะไรก็เสยไป แต่ขออย่าให้ต้องเสยชีวิตเลย พระวณะของพระเจ้าได้ดักเตือนให้เรามองเห็นถึงความพินาศอันใหญ่หลวงนี้ เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงรับสั่งถึงมนุษย์ที่ไรพระองค์ก็จะตรัสว่า มนุษย์ทุกคนต้องพินาศ แต่เมื่อพระองค์ตรัสถึงความรักของพระบิดาที่ได้ส่งพระบุตรลงมายัง โลกมนุษย์ พระองค์ก็ตรัสว่า “ทุกคนจะไม่พินาศ” พระกัมภีร์ข้อนี้ได้ชี้ให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่า คนที่ต้องสูญเสยชีวิตของตนไปนั้นเป็นคนที่ “ใช้การไม่ได้” พระทัยที่เต็มไปด้วยความรักได้รับสั่งถึงคนเช่นนี้ว่า “ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะดีกว่า”

ความบาปในภาษากรีกมีความหมายว่า “ผิดที่หมาย” หรือ “ผิดเป้า” เป็นภาพของคนที่กำลังหลงทาง ซึ่งต้องพบกับความพินาศ เขากำลังใช้ชีวิตไปในทางที่ผิด มีลักษณะเหมือนเรือที่อับปางสูญเสยโอกาสไปจนไม่มีทางแก้ไข

พระวณะของพระเจ้าได้ชี้ให้เราเห็นว่า ไม่มีบุคคลใดจะสามารถทำลายชีวิตของอีกคนหนึ่งได้ เว้นได้แต่ตัวของเขาเอง ความบาปนั้นเกิดขึ้นจากความตั้งใจของแต่ละคน เขาไม่ยอมเชื่อฟังคำห้ามปรามของพระเจ้าผู้เต็มไปด้วยความเมตตากรุณา และเมื่อวาระสุดท้ายอย่างเขื่อนมาถึงเขาจะรู้สึกสำนึกตน

ว่า ได้กระทำความผิดบาปอย่างมหันต์จนเกินที่จะแก้ไขได้ ทั้งนี้เป็นเพราะเขาได้กระทำมาดกรรมจิต วิญญาณของตนเอง ดังนั้น เขาจึงต้องพบกับความพินาศชั่ววินิจนรันคร

อันตรายอันใหญ่หลวงของมวลมนุษย์ไม่ว่าชายหรือหญิงก็คือ เขาไม่สำนึกรู้สึกตัวว่า ชีวิตของตนเป็นของประเสริฐ เขาใช้ชีวิตของตนไปแต่ละวันอย่างสนุกสนาน เขาไม่สนใจที่จะใช้ชีวิตตามโอกาสที่พระเจ้าทรงประทานให้

ขอพระเจ้าช่วยทุกคนที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ เห็นคุณค่าสำคัญยิ่งของชีวิต ซึ่งเป็นสิ่งที่ประทานจากเบื้องบน ชีวิตนี้ย่อมมีอยู่สองทางด้วยกัน กล่าวคือ มีความหวังและหมดหวัง ไร้เริงยินดี หรือ โศกเศร้าอย่างชนิดไม่รู้สิ้นสุด

“เรามีชีวิตหลายชีวิต แต่มีเพียงชีวิตเดียวเท่านั้นเป็นชีวิตอันล้ำค่า มีอาจหาใดเทียบเทียมได้ ต้องเดินไปในทางที่คับแคบ”

ข้อพระคัมภีร์ที่ได้กล่าวมาเมื่อตอนต้นได้เตือนเราให้ตระหนักถึงปัญหาที่ว่า มนุษย์เรายังมีหวังที่จะหลุดพ้นจากอันตรายแห่งความบาปได้ “เพราะใครจะเอาอะไรมาแลกกับชีวิตตน”

ต่อคำถามที่ว่า ถ้าสูญเสียชีวิตไปแล้ว จะยังมีการไถ่ถอนช่วยให้ชีวิตนั้นกลับมาได้อีกไหม?

พระเจ้าของเราได้ประทานชีวิตของพระองค์เองเป็นหลักประกันในการตอบปัญหาข้อนี้ ถึงแม้ว่าชีวิตของเราได้สูญเสียไปแล้ว แต่พระเจ้าได้ทรงไถ่คืนมา มิใช่ด้วยสิ่งของอันจ้งในโลกนี้ แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันประเสริฐของพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้นำชีวิตที่สูญเสียไปแล้วนั้น กลับคืนมาให้เราอีก และพระองค์จะช่วยปกป้องรักษาชีวิตของเราด้วยพระคุณของพระองค์ เพื่อมิให้ชีวิตนั้นสูญเสียไปอีกเลย

กะลาสีเรือชาวอังกฤษคนหนึ่งชื่อ จอห์น นิวตัน เป็นคนที่พาลเกรมมาก แต่เขาได้กลับใจมาเป็นคริสเตียนด้วยความฝัน คือในคืนวันหนึ่งจอห์นได้ออกไปเที่ยวเตร่ ดื่มสุราแล้วก็กลับมานอนหลับในเรือซึ่งทอดสมออยู่แถวทะเลเหนือ เขาได้ฝันว่าเขากำลังยืนอยู่บนหาดฟ้าเรือ ในมือถือแหวนเพชรอันประมาณค่ามิได้ ทันใดนั้นเจ้าปีศาจก็ปรากฏตัวขึ้นแล้วพูดทำทนายจอห์นว่า ถ้าเจ้าเก่งจริงก็จงโยนแหวนวงนั้นลงไปทะเลซิ ด้วยความอวดดีจอห์นจึงโยนแหวนเพชรวงนั้นลงไปทะเลทันที ปีศาจคนนั้นเดินโลดด้วยความปิติยินดีพร้อมกับบอกจอห์นว่า จอห์นเอ๋ย เจ้าได้สูญเสียชีวิตของเจ้าเสียแล้ว และเมื่อเรือแล่นไปตามชายฝั่งทะเล เขาก็มองเห็นเทือกเขาสูงหนึ่งมีเปลวไฟลุกโชติช่วง เขาตกใจกลัวยิ่งนักจึงนั่งลงกอดเข่าด้วยความสิ้นหวัง

ในทันใดนั้นเอง พระเยซูคริสต์ก็ปรากฏพระกายยืนอยู่ข้าง ๆ เขา แล้วตรัสว่า เจ้าอยากได้แหวนวงนั้นกลับคืนมาอีกไหม? จอห์นได้อ้อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ช่วยเหลือ แล้วพระองค์ก็ได้กระโดดลงไปในทะเล สักครู่หนึ่งพระองค์ก็โผล่ขึ้นมา ในพระหัตถ์ของพระองค์มีแหวนวงนั้น ดวง

พระพักตร์ของพระองค์เศร้าหมองและเป็นทุกข์ จอห์นได้กราบลงที่พระบาทของพระองค์ แล้วเอื้อมมือออกไปรับแหวนวงนั้นกลับคืนมา แต่พระองค์เจ้าทรงหุดพระหัตถ์ไว้แล้วตรัสว่า “เจ้าได้เอาจิตวิญญาณของเจ้าทิ้งลงทะเลเสียครั้งหนึ่งแล้ว และเราได้ไถ่มันมาด้วยราคาอันหาค่ามิได้ เราจะไม่ยอมให้เจ้ารักษาวิญญาณดวงนี้อีกต่อไป แต่เราจะป้องกันรักษาไว้เสียเอง และวิญญาณดวงนี้จะคอยทำเจ้าอยู่ที่ประตูสวรรค์”

กะลาสีเรือได้สะอื้นขึ้นมา แล้วคุกเข่าลงถวายชีวิตของเขาต่อพระเจ้า ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เขาก็มีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น ในทำนองเดียวกัน เราทั้งหลายได้เสียชีวิตของตนไปแล้ว แต่พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอด ขอให้เรามอบกายถวายชีวิตของเราไว้ในความอารักขาของพระองค์เสียแต่บัดนี้เถิด

ก้าวแห่งความสำเร็จ

การสูญเสียชีวิตอย่างย่อยยับและหมดหนทางที่จะแก้ไขย่อมเป็นอุบัติเหตุแห่งความหายนะที่ใหญ่หลวงอยู่แล้ว แต่ถ้าพลาดจุดหมายและไม่ถึงเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ ก็เป็นสิ่งที่น่าเศร้าสลดอย่างยิ่ง

ในพระคัมภีร์เดิมมีภาพที่น่าหดหู่ใจภาพหนึ่ง คือชนชาติอิสราเอลที่อพยพออกจากประเทศอียิปต์ พวกเขาเดินทางข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว และกำลังเร่งรุดเข้าแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ แต่ทว่า เมื่อเขาไปถึงประตูเมืองคานอันก็เข้าไปไม่ได้ เขาทั้งหลายต้องพบกับความพินาศเพราะเหตุความผิดบาปที่ได้กระทำต่อเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

ชายสองคนพยายามกระโดดข้ามห้วย คนที่หนึ่งกระโดดไม่พឹងตกลงไปตาย เขากระโดดพลาดไปสองสอก ส่วนชายคนที่สองกระโดดพลาดขาดไปเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แต่ทั้งสองคนก็ต้องพบกับความตายเช่นกัน

สองคนเข้าสอบไล่แข่งขันกัน ถ้าสำเร็จเกียรติยศจะรอเขาอยู่ข้างหน้า คนแรกสอบตกอย่างไม่เป็นท่า แต่อีกคนหนึ่งตอบคำถามพลาดไปนิดเดียวเท่านั้น ทั้งสองคนตกเหมือนกัน แต่คนที่เสียใจมากที่สุดคือ คนที่ตอบพลาดไปนิดเดียว พระวจนะของพระเจ้าได้ตักเตือนเราว่า...

“เหตุฉะนั้น เมื่อพระสัญญายังมีอยู่ว่า จะให้เราเข้าสู่การพำนักซึ่งพระองค์ประทาน ก็ให้เราล้มระวางอยู่เสมอ มิฉะนั้น อาจจะมีบางคนในพวกท่านไปไม่ถึง” (ฮีบรู 4:1)

มีรถจักรไอน้ำอยู่สองคัน หม้อน้ำของรถจักรทั้งสองเติมน้ำเต็ม รถคันหนึ่งมีถ่านหินแต่ไม่ติดไฟ ส่วนรถอีกคันหนึ่งมีไฟติดและน้ำกำลังเดือดพล่าน ให้ความร้อนถึง 200 องศา แต่ถ่านหินทั้งสองคันยังจอดสงบนิ่งอยู่ ตามหลักแล้วหม้อน้ำจะต้องมีความร้อนถึง 212 องศา ถูกสูบและข้อเสื่อของเครื่องจักรจึงจะเริ่มทำงาน และรถไฟจะเคลื่อนออกจากแหล่ง

พระพรของพระเจ้าที่เต็มล้นอยู่เป็นสิ่งที่มีความหมายและเป็นความร่ำร้อนภายในจิตใจที่ไม่สามารถจะวัดคุณค่าได้ เปรียบเหมือนลูกโซ่ ถ้าขาดไปสักหนึ่งข้อก็ไม่สามารถที่นำมาใช้งานให้ครบบริบูรณ์ได้ ยิ่งกว่านั้นย่อมจะเกิดอันตรายได้

ก้าวสุดท้ายเป็นก้าวแห่งความสำเร็จ

ครึ่งชั่วโมงสุดท้ายเป็นช่วงเวลานำมาซึ่งความมีชัย!

พระเจ้าทรงสัญญาหลายครั้งหลายหน และทรงสำแดงทางวิธีการต่าง ๆ ที่จะให้เราเข้าสู่ที่พำนักอันสงบสุขของพระองค์ นี่เป็นคำสัญญาอันยิ่งใหญ่และเต็มไปด้วยสง่าราศี เป็นคำสัญญาแห่งความมีชัยชนะเหนือความผิดบาปเหนือพญามารซาตานเหนือโลกวิสัย เป็นคำสัญญาแห่งพระคุณของพระเจ้า

ความสำเร็จครบบริบูรณ์ในชีวิตจะต้องขึ้นอยู่กับหลายสิ่งหลายอย่างด้วยกัน เช่นเท้าของเราที่ก้าวไปตามคำสั่งด้วยความซื่อสัตย์ เราจะพบกับความสุขอย่างเหลือที่จะเข้าใจได้ “อย่ากระวนกระวายใจด้วยสิ่งใดเลย” ด้วยว่ามีที่พึ่งสงบสำหรับจิตวิญญาณของเรา ซึ่งสามารถที่จะหาพบได้ แต่ก็มีข้อแม้อยู่ว่า “จงเอาแอกของเราแบกไว้และเรียนจากเรา” มีความสุขอันใหญ่หลวงที่ไม่มีใครสามารถที่จะทำลายได้ คนทั้งปวงที่รักกฎหมายของพระองค์ จึงจะได้รับความสุขใหญ่หลวงนี้ เมื่อจิตใจของเราแน่วแน่ในทางของพระองค์ เราก็จะได้รับสันติสุขอันแท้จริงทันที มีที่สงบสุขยิ่งเหลือมากมายสำหรับคนของพระเจ้า ผู้ที่เชื่อเท่านั้นที่จะผ่านเข้าไปได้

ท่านได้ทำทุกอย่างตามกติกาของพระองค์แล้วหรือยัง?

ท่านได้ยืนอยู่บนพันธสัญญาแห่งความเชื่อ และยึดมั่นในแผ่นดินแห่งพระพรแล้วหรือยัง?

หรือว่าท่านยัง “ไปไม่ถึง?”

ชีวิตนิรันดร์

พระเยซูคริสต์เจ้าได้ตรัสว่า “เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แก่นั้น แก่นนั้นจะมีได้พินาศเลยเป็นนิรันดร์ และไม่มีผู้ใดชิงแก่นนั้นไปจากมือเราได้” (ยอห์น 10:28)

คริสเตียนหลายคนได้ให้ทัศนะว่า ชีวิตนิรันดร์นี้พระเจ้าทรงสัญญาจะให้ภายหลังจากที่เราตายไปแล้ว มิใช่ขณะที่เรายังดำเนินชีวิตอยู่ในโลกนี้ ความเห็นเช่นนี้นับไม่ถูกต้องตามคำสั่งสอนของพระคัมภีร์ และนับว่าเป็นความคิดเห็นที่ค่อนข้างแคบมาก

ชีวิตนิรันดร์ที่พระเยซูคริสต์ได้ประทานแก่เรานั้นเป็นชีวิตที่เริ่มในโลกนี้ และมีลักษณะสูงเด่นกว่าชีวิตของชาวโลกทั่วไป เป็นชีวิตที่สัมพันธ์อยู่กับเบื้องบนสวรรค์ซึ่งถาวรตลอดไปเป็นนิรันดร์ มีพระวาทะตอนหนึ่งที่เปิดเผยเรื่องนี้อย่างชัดเจนว่า “พระองค์ได้ทรงช้อนชีวิตนิรันดร์ไว้ในใจของเขา” (ปัญญาจารย์ 3:11) และส่วนหนึ่งในจิตวิญญาณของมนุษย์ก็เป็นของนิรันดร์ด้วยเหมือนกัน

มนุษย์เราใหญ่โตกว่าโลกนี้มากมายนัก ดังนั้นโลกจึงไม่เพียงพอสำหรับเขา เขาจึงเอื้อมมือออกไปยึดเอาสิ่งที่เป็นนิรันดร์ไว้ เมื่อพระเจ้าทรงช่วยผู้ใดให้รอด พระองค์ก็ทรงใส่ชีวิตของพระองค์ลงไปในเขาผู้นั้นด้วย แล้วทรงพาเข้าไปอยู่ในโลกใหม่ซึ่งเป็นโลกของฝ่ายวิญญาณและความเป็นจริงชั่วนิรันดร์

“นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา” (ยอห์น 17:3)

ดังนั้น ชีวิตนิรันดร์จึงมีความหมายว่า ได้เข้าร่วมเป็นเพื่อนสนิทกับพระเจ้า ชีวิตของเขาจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่ เป็นชีวิตและจิตวิญญาณใหม่ หรือจะพูดอย่างง่าย ๆ ก็คือว่า “มีชีวิตอย่างชาวสวรรค์” หรือถ้าจะพูดแบบผู้เชี่ยวชาญก็ว่า “เป็นชีวิตที่ค่อย ๆ เจริญเติบโตและคืบคลานยิ่งขึ้น”

เราจึงเป็นผู้มีส่วนในชีวิตแบบพระเจ้า และมีส่วนในชีวิตร่วมกับบรรดาบุตรของพระองค์ การเป็นบุตรในที่นี้มิใช่เป็นบุตรบุญธรรม แต่เป็นบุตรแท้แน่นอนเนื่องมาจากการกำเนิดแบบชาวสวรรค์ เป็นกรรมวิธีสุดยอดที่พระเยซูคริสต์ประทานให้ “คนทั้งหลายที่ได้ต้อนรับพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ทรงประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้าได้ คือคนทั้งหลายที่ได้วางใจในพระนามของพระองค์ ที่มีได้เกิดจากเลือดหรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12-13)

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมเด็กคนหนึ่งทีนอนป่วยอยู่ ซึ่งมีได้เชื่อถือพระเจ้า เขาป่วยมากและคงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกไม่กี่ชั่วโมง นับว่าเป็นสิ่งที่ยากมาก ที่จะทำให้เขารู้สึกสำนึกถึงความผิดบาปโดย

ไม่ต้องตกใจ เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า เขาเป็นคนผิดบาป เขานึกในใจอยู่เสมอว่าเป็นเด็กดีและจะต้องได้เข้าสู่สวรรค์แน่ ๆ

ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็มีความคิดอย่างหนึ่งขึ้นมา จึงชี้ให้พ่อหนูนุกศิรีบุญตัวที่เขาโปรด และได้ถามว่า “หนูกับนกดาวนี้คงจะชอบพอกันมากใช่ไหม? หนูกับนกดวงจะได้คุยอะไรต่อมิอะไรอย่างสนุกสนานใช่ไหม?” เด็กคนนั้นแสดงความประหลาดใจ คงจะนึกในใจว่า เขกผู้มาเยี่ยมคนนี้น่าจะมีสติพื้นเพอันเป็นแน่แท้ พ่อหนูได้พูดขึ้นว่า “ผมจะพูดกับนกดาวได้อย่างไร ในเมื่อผมมันไม่เข้าใจภาษาของผม และผมก็ไม่เข้าใจในภาษาของมัน”

ข้าพเจ้าได้โอกาสเหมาะจึงพูดเปรียบเทียบว่า “สมมุติว่า หนูจะไปสวรรค์ในวันพรุ่งนี้ หนูจะมีความสุขที่ได้เฝ้าปราศรัยกับพระเยซูคริสต์ผู้บริสุทธิ์หรือ? เพราะแม้แต่หนูเองยังไม่สามารถที่จะพูดคุยกับนกดาวนี้ได้? หนูจำเป็นจะต้องรับเอาพระสติปัญญาและมันสมองของพระเจ้าใส่ในสมองของหนู เหมือนกับนกดาวจะต้องรับเอาสมองของคนใส่ในสมองของมันเสียก่อน แล้วมันจึงจะสนทนาปราศรัยกับหนูได้อย่างสนุกสนาน”

ตัวอย่างง่าย ๆ นี้ทำให้เด็กคนนั้นเข้าใจ และเกิดความรู้สึกลอยลางจะได้ชีวิตของพระเจ้าไว้ในชีวิตของเขา ข้าพเจ้าได้อธิบายและอธิบายต่อไปอีกเล็กน้อย เด็กคนนั้นก็รับเอาแสงสว่างจากสวรรค์เข้าสู่ดวงใจ พระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้าประทับในชีวิตของเขา วิญญาณที่ได้ตายไปแล้วกลับฟื้นขึ้นขึ้น เขาได้รับการบังเกิดใหม่ก่อนรุ่งเช้ามาถึง เขาได้ผ่านโลกนี้เข้าสู่โลกหน้าด้วยความมีชัย

พี่น้องที่รัก ท่านได้รับชีวิตนิรันดร์แล้วหรือยัง?

พระเจ้าจะประทานให้แก่ทุกคนที่เชื่อโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

กฎของพระวิญญูณ

พระคัมภีร์ได้บันทึกว่า “เพราะกฎพระวิญญูณแห่งชีวิตในพระคริสต์ ได้กระทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎของความผิดบาปและของความตาย” (โรม 8:2)

ในพระธรรมข้อนี้มีกฎอยู่ 2 กฎด้วยกันคือ (1) กฎของความผิดและความตาย (2) กฎของพระวิญญูณแห่งชีวิตในพระคริสต์ กฎแรกเป็นกฎที่ได้ถ่วงเราลงเหมือนดั่งกระแสน้ำตกจากหน้าผาสูงชัน ส่วนกฎที่สอง เป็นกฎที่ช่วยสนับสนุนคำจูงเราให้ขึ้นไปสู่ความชอบธรรมแห่งชีวิต

ตัวอย่างง่าย ๆ ที่เราได้เห็นจากธรรมชาติ ซึ่งถ้าเราจะใช้ความคิดเพียงนิดหน่อย ก็สามารถที่จะเข้าใจได้อย่างชัดเจน เช่น *กฎของความดึงดูด* ก็ถ่วงร่างกายอันหนักอึ้งของเราให้ลงสู่พื้นดิน ผู้ที่ป่วยอัมพาตจะต้องนอนแบบอยู่กับที่ลุกขึ้นไม่ได้ แต่มีอีกกฎหนึ่งที่มีพลังและเกี่ยวพันอยู่กับความตั้งใจ ผู้ป่วยสามารถที่จะลุกขึ้นยืนได้

ฉันใดก็ฉันนั้น!

จิตใจตามธรรมชาติของคนเราไม่มีพลัง และต้องตกอยู่ภายใต้กฎของความผิดบาปและความตาย เราถูกกระแสน้ำแห่งความชั่วพัดพาไปอย่างไร้จุดหมาย แต่ด้วยพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้า พระองค์ได้ก่อตั้งกฎใหม่ให้แก่จิตใจของเราเป็นกฎแห่งชีวิตของพระเยซูคริสต์ ด้วยกำลังฤทธิ์ใหม่นี้ เราจึงสามารถเอาชนะใจเก๋ซึ่งเป็นฝ่ายเนื้อหนังได้ เรามีกำลังใจที่จะกระทำสิ่งทั้งปวงเพื่อให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

อาจารย์เปาโลได้วาดภาพของกฎทั้งสองนี้ไว้อย่างแจ่มแจ้ง ในพระธรรมโรมบทที่เจ็ดและแปด แม้ว่าเปาโลเป็นคนบังเกิดใหม่แล้ว แต่ท่านก็ได้เป็นพยานว่า ด้วยกำลังใจทั้งหมดของท่าน ไม่มีกำลังพอที่จะเอาชนะต่อกฎเก่า คือกฎแห่งความผิดบาปและความตายได้

“แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎธรรมดาก็อย่างหนึ่ง อยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า” ท่านได้กล่าวต่อไปอีกว่า “ซึ่งสู้รบกับกฎธรรมดาที่อยู่ในใจข้าพเจ้า และชักนำข้าพเจ้าให้อยู่ได้บังคับกฎธรรมดา ความผิดซึ่งอยู่ในอวัยวะข้าพเจ้า โอ...ข้าพเจ้าเป็นคนเจ้ญใจจริง! ใครหนอจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากกายแห่งความตายนี้” (โรม 7:23-34)

บัดเดี๋ยวนี้ สุกนิมิตขององค์พระเยซูคริสต์ก็ได้ปรากฏขึ้นตรงหน้าท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 7:25) แล้วท่านก็สรุปเป็นคำกล่าวอันล้ำค่า และเป็นมหากำลังแห่งการเปลี่ยนแปลงว่า “กฎของพระวิญญูณแห่งชีวิตในพระคริสต์ ได้ กระทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎของความผิดและความตาย” (โรม 8:2)

กฎของพระวิญญูณที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ แสดงให้เราทราบหลายประการคือ....

(1) **เป็นแบบฉบับของชีวิตใหม่** เป็นพลังกำลังอันมหาศาลและเป็นความกระตือรือร้นในอันที่จะได้มาซึ่งชัยชนะต่อธรรมชาติแห่งความชั่วที่อยู่ในจิตใจของคุณ ความชอบธรรมจะเกิดคอกออกผลในชีวิตและวัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนดังเถาองุ่นที่เกิดผลเองได้ หรือเหมือนกับคนที่มีกำลังเรียวแรงเดินเห็นได้ เท่านั้นยังไม่พอยังหาบสิ่งของหนัก ๆ ได้อีกด้วย

(2) **ชีวิตของพระเยซูคริสต์** มิใช่เป็นชีวิตเยี่ยงคนธรรมดา และมีใช่เป็นชีวิตที่ได้รับการกลับใจใหม่ แต่ชีวิตของพระองค์ทรงดำรงอยู่โดยพระองค์เอง ชีวิตนี้แหละจะต่อเนื่องสัมพันธ์กับชีวิตของเราโดยตรง ชีวิตของพระองค์จะอยู่ในชีวิตของเราตลอดไป

(3) **สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ก็โดย พระวิญญาณบริสุทธิ์** พระองค์จะเชื่อมเราเข้ากับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และช่วยเราให้ดำเนินชีวิตและสำแดงชีวิตของพระเยซูคริสต์ออกมาทุก ๆ ขณะ ดังนั้นคำกล่าวของอัครทูตจึงเป็นผลสำเร็จตามที่ท่านได้บันทึกไว้ “มิใช่ข้าพเจ้าเองที่มีชีวิตอยู่ แต่พระคริสต์ต่างหากทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

เพื่อนที่รัก ท่านกำลังพยายามประพฤติตามทางคริสเตียน โดยอาศัยแบบฉบับที่ดีเท่านั้นเอง หรือ? ท่านพากเพียรที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของท่านตามคำเทศนาบัญญัติของพระเยซูคริสต์ ด้วยกำลังของท่านเองหรือ? ท่านมีความมุ่งมาดปรารถนาที่จะดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซูคริสต์เท่านั้นหรือ?

ถ้าเป็นดังกล่าวมาแล้วนี้ ปลายทางของท่านก็คือความหมดหวัง!

อุดมคติ กฎของศีลธรรมและความตั้งใจไม่สามารถที่จะช่วยเหลืออะไรได้เลย แม้ว่าท่านจะแข็งแกร่งดูพยานกอินทรีก็จะไม่สามารถบรรลุถึงความสำเร็จได้ เราต้องการฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบนเพื่อจะได้ชีวิตเหมือนอย่างชาวสวรรค์เอเสเคียลซึ่งเป็นศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณได้ให้เคล็ดลับไว้ว่า พระเจ้าจะทรงเป็นผู้ประทานจิตใจใหม่ให้แก่เรา และจะทรงประทานหนทางอันถูกต้องให้แก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์ เพียงจิตใจใหม่และทางใหม่เท่านั้นไม่สามารถที่จะให้เรา มีชัยชนะเหนืออำนาจฝ่ายต่ำคือความชั่วได้ ท่านเอเสเคียลได้กล่าวต่อไปอีกว่า “เราจะใส่พระวิญญาณของเราไว้ภายในเจ้า และจะให้เจ้าทั้งหลายดำเนินในกฎหมายของเรา เจ้าจะรักษาพระบัญญัติของเรา และจะประพฤติตามพระบัญญัตินั้น” (เอเสเคียล 36:27)

ท่านได้พบกับฤทธิ์อำนาจเหนือธรรมชาตินี้ แล้วหรือยัง?

ท่านได้มาถึงกฎของ “พระวิญญาณแห่งชีวิตในพระคริสต์” แล้วหรือยัง?

สูตรแห่งความสำเร็จ

“เราจะใส่บทบัญญัติของเราไว้ภายในตัวเขาทั้งหลายและจะเขียนบทบัญญัตินั้นในใจเขา” (เยเรมีย์ 31:33)

การปลูกสร้างบ้านจะต้องปลูกตามแบบแปลนที่วางไว้กล่าวคือ ต้องต่อที่ละส่วนจากข้างนอก ไปสู่ข้างใน โดยอาศัยเครื่องจักร แต่ชีวิตคริสเตียนนั้น เป็นชีวิตที่ไม่ขึ้นอยู่กับเครื่องจักร แต่เป็นชีวิตแห่งพระวิญญาณ ซึ่งไหลออกมาจากภายในห่อหุ้มตัวเอง อันประกอบด้วยสติสัมปชัญญะและกิริยาวาจาอันดีงาม ซึ่งเป็นผลของพระวิญญาณ มนุษย์เราพยายามประพฤติปฏิบัติตัวตามกฎระเบียบของศีลธรรม นั้นเป็นเพียงผลภายนอกเท่านั้น

ถ้าจะเปรียบเทียบก็เหมือนคนที่เอามะพร้าวทั้งละลายไปผูกติดกับยอดต้นหมาก เพื่อเป็นเครื่องเช่นบวงสรวงผลมะพร้าวที่นำไปผูกไว้เป็นเพียงส่วนประกอบภายนอกเท่านั้น หากใช้ผลของต้นหมากจริง ๆ ไม่ ส่วนที่โคนของต้นหมากมีศพคนตายนอนอยู่ เรื่องนี้เปรียบได้กับความดีหรือความชอบธรรมของมนุษย์ ถ้าจะดูจากข้างบนดูเหมือนว่า มีชีวิต แต่เมื่อมองดูข้างล่างมีแต่สิ่งน่าหมิ่น ผลของต้นหมากย่อมเกิดจากต้นหมาก ผลของวิญญาณย่อมจะเกิดจากวิญญาณ คริสเตียนไม่จำเป็นต้องใช้ความมานะพยายามใด ๆ เพื่อจะให้เกิดผลฝ่ายวิญญาณ แต่เขาจำเป็นต้องพากเพียรให้ได้ชีวิตที่สมบูรณ์

ดังที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้กล่าวตรัสสั่งว่า “ผู้ใดที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก” (ยอห์น 15:5) พระเจ้ามิได้มีพระประสงค์ให้เราปรนนิบัติพระองค์มาก ๆ แต่ทรงประสงค์ให้เรารับเอาจากพระองค์มาก ๆ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เราจึงเกิดผลและได้ถวายผลนั้นกลับคืนพระองค์อีกทีหนึ่ง

เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้มองเห็นล่วงหน้าถึงวิธีการใหม่นี้ ท่านได้รับศุภนิมิตเกี่ยวกับคำสั่งสัญญาใหม่ ซึ่งพระเจ้าทรงจัดให้มีขึ้นในพวกพลไพร่ของพระองค์ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ท่านกล่าวว่า “เราจะใส่บทบัญญัติของเราไว้ภายในตัวเขาทั้งปวง และจะเขียนบทบัญญัตินั้นในใจเขา”

พระเจ้าได้ทรงสร้างแบบแห่งความชอบธรรมภายในตัวของเรา ซึ่งเป็นแบบที่เกิดผลได้อย่างมากมาย ซึ่งเป็นกฎธรรมดาที่ประกอบด้วยความบริสุทธิ์และความรัก การเชื่อฟังของคริสเตียนนั้นมิใช่เป็นการยอมรับด้วยความจำใจ แต่เรารักที่ปฏิบัติตามต่างหาก เป็นสิ่งที่จะอุบัติขึ้นโดยอัตโนมัติภายในตัวของเรา พระเจ้าทรงใช้วิธีการแบบเดียวกันกับธรรมชาติ ในอันที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพของสิ่งต่าง ๆ ให้ดีและสวยงามขึ้น

เราจะอธิบายได้อย่างไร ที่ชายคนหนึ่งยอมตรากตรำทำงานตั้งแต่เช้ายันค่ำ เดือนแล้วเดือนเล่า ปีแล้วปีเล่า เขาก็ยังทำงานอย่างเดียวกันซ้ำ ๆ ซาก ๆ อย่างไม่รู้จักเบื่อหน่าย เขาทำเช่นนี้เพราะคิดถึงลูกเมียที่บ้าน ที่จะคอยต้อนรับเขาด้วยความรักในยามที่เขากลับถึงบ้านมิใช่หรือ?

ความสุขเท่านั้นที่เป็นบำเหน็จที่เขาพึงพอใจแล้ว!

เช่นเดียวกันเมื่อเราเชื่อฟังพระเจ้าและปรนนิบัติพระองค์ ก็ทำด้วยความรัก บ่อยครั้งที่เราได้พบหญิงสาวผู้เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว ทันใดนั้นเมื่อเธอได้รับการเปลี่ยนแปลงฐานะ เธอกลับกลายเป็นผู้ที่มีความอดทน ยอมตรากตรำทำงานหนัก เป็นภรรยาที่เต็มไปด้วยความสุข และเมื่อเธอให้กำเนิดทารก เธอก็ต้องทำงานหนักทั้งวันทั้งคืน ยอมปรนนิบัติคนในครอบครัว เสียสละสิทธิหลายอย่าง แต่เธอก็ไม่เคยปรินิบัติใครเออสินจ้างรางวัลอย่างหนึ่งอย่างใด นอกจากความสุขและความรักเท่านั้น

พระเจ้าได้ทรงใส่เคล็ดลับอันวิเศษไว้ในจิตใจของทุกคน และเพราะความรักนี้เองได้เปลี่ยนแปลงคนที่เห็นแก่ตัวให้กลับกลายเป็นคนที่มีความเสียสละ และคนที่สกปรกโสมนกลับกลายเป็นคนที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง

เราไม่จำเป็นต้องไปคิดให้นักสมองว่า สิ่งนั้นไม่ควรทำสิ่งนี้ควรทำ แต่จงให้ความคิดของเราเต็มไปด้วยพระคริสต์ ความสว่างก็จะขับไล่ความมืดออกไป และความดีก็จะชนะความชั่ว

มีเรื่องหนึ่งซึ่งเล่าว่า นายท้ายเรือคนหนึ่งไปสมัครงานที่เมืองนิวยอร์ก เจ้าหน้าที่ได้สัมภาษณ์เขาว่า “คุณสามารถพาเรือแล่นไปในแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้ไหม?” เขาตอบ “ได้” เจ้าหน้าที่จึงถามต่อไปว่า “คุณรู้สึกแหล่งของตอไม้ทุกแห่งไหม? เพราะแม่น้ำสายนี้มีตอไม้มากมา ซึ่งเป็นการกีดขวางการเดินเรือ ถ้าไม่รู้จักตอไม้ก็พาเรือหลบหลีกไปได้อย่างไร?”

ทันใดนั้นเขาก็ตอบว่า “ผมขอรับรองว่าผมรู้จักแต่ที่ที่ไม่มีตอ และที่ที่ไม่มีเท่านั้นที่ผมจะพาเรือผ่านไป”

ซึ่งเราจะรู้จักร่องน้ำและทางเดินของเราก็เป็นการเพียงพอแล้ว

การที่เราจะเดินไปบนถนนหลวงของพระราชาก็เป็นการเพียงพอแล้ว เราไม่ต้องไปสนใจกับทางแยกจากทางหลวงว่ามันจะมีสักกี่ร้อยกิโลเมตร สิ่งเหล่านี้มิใช่เป็นปัญหาของเรา การเดินทางของจิตวิญญาณก็อยู่ในลักษณะเช่นเดียวกัน ผู้เดินทางหลวงย่อมจะได้รับความเล้าโลมใจ และความช่วยเหลือตลอดทาง ถึงแม้ว่าใครเขาจะหาว่าเราเป็นคนโง่เง่าแต่ตุนก็ตามใจ ให้เราเดินต่อไปจนบรรลุเป้าหมาย เราควรจะเรียนรู้เคล็ดลับในการเดินทาง คือค่อย ๆ เดิน เดินไปที่ละก้าว

วันต่อวันชีวิตของเราเดินตามพระคำรัสของพระเจ้า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายได้รับพระเยซูคริสต์แล้วฉันใด ก็จงเดินตามพระองค์ไปฉันนั้น” ดังเพลงบทที่หนึ่งที่มีเนื้อเรื่องอย่างไเพราะว่า...

แสนชื่นใจเดินไปกับพระเยซู

ทีละก้าวทุกวันก้าวไป
ก้าวตามรอยพระบาทของท่านไซริ
เดินตามไปจนตลอดทาง

ชีวิตของพระคริสต์

“มิใช่ข้าพเจ้าเองที่มีชีวิตอยู่ แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

ศาสนาในสมัยโบราณได้สร้างเรื่องพระขึ้น ก็เพื่อจะนำเอาพระให้มาเป็นมิตรกับมนุษย์เขาทำ ได้สำเร็จบ้าง แต่ทว่าคุณภาพของพระกลับตกต่ำลงอย่างฮวบฮาบ ทั้งนี้ก็เป็นเพราะคัมภีร์ของมนุษย์ นั้นเอง

พระกิตติคุณเท่านั้นที่ได้เปิดเผยพระลักษณะของพระเจ้าอยู่เที่ยงแท้ และนำมาซึ่งการ เปลี่ยนแปลงชีวิตอย่างใหญ่หลวงและไม่มีขอบเขตจำกัด มีข้อความลึกลับอยู่สองประการที่ได้รับการ สำแดงคือ (1) พระเจ้าได้เสด็จลงมาประสูติเป็นมนุษย์ในร่างของพระเยซูคริสต์ (2) พระเยซูคริสต์เป็นผู้ ที่ทำให้มนุษย์กลับใจบังเกิดใหม่ อาจารย์เปาโลได้อธิบายเรื่องนี้ไว้ในพระธรรมโคโลสีบทที่ 2:9-10 อย่างชัดเจนดังนี้เพราะว่าในพระองค์นั้น สภาพของพระเจ้าทรงดำรงอยู่เต็มบริบูรณ์ และท่านทั้งหลาย ได้รับความบริบูรณ์ในพระองค์นั้น ถ้าจะดัดแปลงคำพูดเสียใหม่ให้เข้าใจง่ายแบบง่าย ๆ โดยไม่ต้องเสีย เนื้อความก็คือ “พระเจ้าทรงใส่ชีวิตของพระองค์เข้าไปในพระเยซูคริสต์ และพระเยซูคริสต์ทรงใส่ชีวิต ของพระองค์เข้าไปในเรา”

คำว่า “ครบบริบูรณ์” หรือ “เต็มบริบูรณ์” ถ้าจะพูดกับแบบภาษาชาวบ้านก็คือ “เติมให้เต็ม” นั้นเอง

คำสอนที่ว่า พระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ภายในใจของมนุษย์ เป็นคำสอนของอาจารย์เปาโล ส่วน คนอื่นได้เขียนไว้บ้างแต่ไม่มาก และไม่ชัดเจนเท่าเปาโล ก่อนหน้านี้พระเยซูคริสต์ได้ทรงสอนไว้แล้ว ในพระธรรมยอห์น ซึ่งเป็นคำอุปมาอุปไมยว่า “เราเป็นเถาอรุ่นแท้ และท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง” ถ้อยคำของ พระองค์ชัดเจนเหลือเกิน “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน...ท่านทั้งหลายจะเกิดผลเอง ไม่ได้ เว้นไว้เข้าสนิทอยู่ในเรา... เพราะนอกจากเราแล้วท่านจะทำการหนึ่งสิ่งใดไม่ได้เลย”

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่พระเจ้าทรงสงวนไว้ และทรงสำแดงให้ท่านอาจารย์เปาโลทราบ ต่อมาผู้เขียน พระคัมภีร์ใหม่หลายคน ได้อธิบายความจริงสืบกันต่อมา เรื่องดังกล่าวนี้เป็นเคล็ดลับอันสำคัญยิ่งต่อ ชีวิตของอาจารย์เปาโล ในพระธรรมกาลาเทีย บทแรกท่านได้อธิบายถึงชีวิตอันมหัศจรรย์ของท่านว่า “แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้า...เพื่อเอาตัวของข้าพเจ้าเป็นที่สำแดงพระบุตรพระองค์” (กาลา เทีย 1:15-16)

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เปาโลก็มีชีวิตที่งดงามอย่างที่สุด ฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบนได้ เปลี่ยนแปลงชีวิตของท่าน ยังผลให้มีชีวิตธรรมดา ๆ ของท่านมีอุปนิสัยและการกระทำที่ดีงาม เป็นชีวิต

ที่เหมาะสมและยอมอยู่ใต้การบังคับบัญชาจากสวรรค์ “เป็นชีวิตของพระเยซูคริสต์โดยตรง” เปาโลสามารถเอาชนะต่อความบาปและการทดลองต่าง ๆ ได้ ท่านมีชีวิตอย่างคริสเตียนแท้ และสามารถกระทำกิจการที่ใหญ่โตให้สำเร็จลุกลงไปได้ ทั้งนี้มิได้เกิดจากพลังความสามารถของตนเอง แต่เป็นการร่วมมือกันกับองค์พระเยซูคริสต์ สนิทสนมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จนกลายเป็นมหากำลังใจ ความบริสุทธิ์และความรัก พระเยซูคริสต์ได้ประทับอยู่ในจิตใจของท่านอย่างบริบูรณ์ ไม่ว่าสิ่งใดที่พระองค์คิด รู้สึก กระทำเปาโลก็มีความรู้สึกเช่นนั้นด้วย ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงกล้ากล่าวออกมาจากใจจริงว่า “มิใช่ข้าพเจ้าเองที่มีชีวิตอยู่ แต่พระคริสต์ต่างหากทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

ด้วยสิ่งเหล่านี้ ทำให้ท่านประกอบไปด้วยความรักและมีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ในอันที่จะรับใช้พระเจ้า เปาโลได้รับมอบหมายให้แจ้งข้อถกเถียงนี้แก่ชาวโลก ท่านกล่าวไว้ในหนังสือโคโลสีตอนต้น ๆ เหมือนหนึ่งว่า เป็นข้อความที่ลึกซึ้งซึ่งถูกปิดซ่อนไว้ในหลายยุคล่วงมาแล้ว แต่บัดนี้ได้รับการเปิดเผยให้เห็นอย่างแจ่มแจ้ง ท่านประกาศว่าดังนี้ “พระเจ้าทรงชอบพระทัย ที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่าอะไรเป็นความมั่งคั่งแห่งข้อถกเถียงนี้ คือพระคริสต์สถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย เป็นที่หวังว่าจะได้สร้างราศี” (โคโลสี 1:27)

เราสามารถเข้าใจได้ใหม่ว่า ชีวิตพระคริสต์มีความหมายลึกซึ้งขนาดไหน? ชีวิตพระคริสต์เป็นความบริสุทธิ์ที่หาใดเทียบไม่ได้ และยังเป็นพระคุณที่โน้มลงมาซึ่งที่ต่ำสุดเพื่อคนบาป ความบริสุทธิ์สุดฝ่องของพระองค์นั้น สูงส่งกว่าความบริสุทธิ์ที่มนุษย์ได้แต่งตั้งขึ้น เพราะความบริสุทธิ์นั้นเองพระองค์จึงพระราชทานพระเยซูคริสต์ให้แก่มวลมนุษย์

เราจะต้องเข้าใจว่า สิ่งเหล่านี้มิใช่เกิดจากความเพียรพยายามกระทำซึ่งกาลเวลานานแสนนาน และมิใช่เป็นแบบยอดเขาสูงที่มนุษย์พยายามปีนป่ายเพื่อจะให้ได้มา แต่เป็นของประทานจากเบื้องบน พระเจ้าได้ทรงเมตตาหยิบยื่นชีวิตของพระองค์ให้แก่เรา และแก้วิญญานที่หมดหวัง ท้อใจ โศเซจวนล้ม ด้วยพระมหากรุณาธิคุณ และเนื่องจากความถ่อมพระทัยของพระองค์ เราทุกคนสามารถพูดได้อย่างเต็มปากว่า “พระคุณอันมหัศจรรย์ได้ลงมาถึงข้าพเจ้าแล้ว”

ไม่ว่าเราจะเห็นเหนื่อยอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ล้มลุกคลุกคลานสักกี่ครั้งก็หนก็ตาม เราก็ยังจะอุ่นใจด้วยพระคุณของพระองค์ เราสามารถลุกขึ้นยืนมั่นอยู่ต่อไปได้ ซึ่งมิใช่ด้วยพลังกำลังของเราเอง แต่โดยการพึ่งอาศัยในพระองค์ทุก ๆ ขณะจิตเราจะระลึกอยู่ว่า “ด้วยเราทั้งหลายได้รับความบริบูรณ์ของพระองค์แล้ว เป็นคุณซ้อนคุณ”

พระคริสต์และสติปัญญา

“เรามีพระทัยของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 2:16)

เมื่อเราคิดถึงชีวิตของคริสเตียน เรามักจะคิดแต่เฉพาะด้านจิตใจ เราลืมนึกถึงทางด้านสมอง อาจารย์เปาโลได้อธิษฐานเพื่อพี่น้องคริสเตียนที่เมืองเซสะโลนิกาว่า ขอพระเจ้าทรงรักษาท่านทั้งหลายไว้ ทั้งร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ ให้ปราศจากค้างพริ้ว จนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมา

วิญญาณในที่นี้หมายถึงสมองและความนึกคิด พระเจ้าทรงมีจุดมุ่งหมายที่จะชำระทุกส่วนของมนุษย์ให้สะอาดหมดจด เปาโลได้กล่าวซ้ำเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่งในพระคัมภีร์ ท่านกล่าวถึงฤทธิ์ของพระองค์ว่า “คือทำลายความคิดคาดคะเนและสิ่งสารพัดที่ตั้งตัวสูงขึ้น ขัดขวางความรู้ของพระเจ้าและน้อมนำความคิดทุกประการให้อยู่ใต้บังคับจนถึงรับฟังพระคริสต์” (2 โครินธ์ 10:5)

ในพระคัมภีร์ตอนนี้ได้บ่งว่า เราต้องมีความคิดเหมือนอย่างพระคริสต์ เปาโลได้ชี้ให้เราเห็นประเด็นสำคัญที่ว่า ความคิดความเข้าใจของมนุษย์ยังไม่เป็นการเพียงพอที่จะรู้แจ้งถึงฝ่ายวิญญาณได้ เพราะฉะนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะให้พระวิญญาณสัมผัสกับใจของเราเพื่อ “เราทั้งหลายจะรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา” (1 โครินธ์ 2:12) ในตอนสุดท้ายท่านได้กล่าวอย่างสั้น ๆ ว่า “เราทั้งหลายมีใจที่เหมือนพระทัยของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 3:16)

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงดำเนินอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์แท้ กล่าวคือมีร่างกายเหมือนมนุษย์ทุกประการและมีวิญญาณความคิดเหมือนมนุษย์ เราต้องยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นที่มาของด้านจิตใจและความคิดและด้านสมองและแล้วพระองค์ก็ได้ประทานชีวิตของพระองค์เองให้เรา เพื่อช่วยให้สมองและจิตใจของเราเจริญพัฒนาขึ้น

สิ่งสำคัญประการแรกคือ ความนึกคิดของเราจะต้องได้รับการชำระให้พ้นจากกิเลสตัณหา ความเชื่อที่ผิด ๆ และสิ่งที่ไม่ถูกทำนองคลองธรรมต่าง ๆ หรือการสนุกสนานจนเกินขอบเขต ผู้ที่ได้รับความคิดอย่างพระเยซูคริสต์แล้ว เขาจะไม่เสียเวลาไปกับสิ่งที่ไร้สาระ ไร้เวลาแบบฝ่ายโลก และจะไม่อ่านหนังสือที่ไม่ช่วยให้ได้ประโยชน์

เราจะต้องแต่งเติมเสริมต่อสมองของเราด้วยความคิดแบบพระเจ้า แล้วเราจะมีความปรารถนาเฉพาะแต่สิ่งที่อยู่เบื้องบน และเราจะประกอบสัมมาอาชีพที่ถูกต้องในสายตาของตนเองและคนอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่ออุทธานุภาพจากเบื้องบนได้สวมทับในชีวิตของเรา เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วพระเจ้าก็จะประทานของประทานต่าง ๆ ให้ อันประกอบด้วยความรู้ เฉลียวฉลาดและการทรงจำ

ในพระคัมภีร์เดิมได้บันทึกถึงคนงานที่ออกแบบสร้างพลับพลาของพระเจ้าว่า เขาได้รับพระราชทานสติปัญญาจากเบื้องบน เขาจึงรอบรู้และชำนาญในการสร้าง เหมือนหนึ่งเป็นสิ่งที่ง่าย ๆ แต่

ทว่าสวยงาม วิจิตรพิสดารและมีศิลปะยิ่งนัก ส่วนหญิงชาวอิสราเอลก็ได้รับสติปัญญาจากเบื้องบน สวรรค์เช่นกัน เธอเหล่านั้นจึงสามารถเย็บปักถักร้อยผ้าอย่างสวยงาม ซึ่งเป็นสิ่งประดับประดาใน พระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า

กษัตริย์ดาวิดผู้เกรียงไกรก็ยอมรับว่า ความสามารถทางการทหาร การรบทัพจับศึก ตำราพิชัยสงคราม พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานให้แก่พระองค์ทั้งสิ้น บรรดาอัครสาวกก็ได้รับพระสติปัญญาจากพระเจ้าเช่นกัน พวกเขาจึงสามารถเข้าใจถึงความจริงและอธิบายให้เราเข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้ง

ของประทานจากพระเจ้าชนิดดังกล่าวนี้ มิใช่อยู่เฉย ๆ ก็จะได้รับทันที

บุคคลที่อยู่อย่างเกียจคร้านจะไม่ได้ผลอะไรเลย นี่เป็นความจริง ของประทานด้านสติปัญญานั้น เราจะได้รับก็ต่อเมื่อเราได้ **“ถวายทุกสิ่งแด่พระเจ้า”** ไม่ว่าจะ เป็นความคิด ความสามารถ คำพูด พลังกำลัง เมื่อเรามอบแด่พระเยซูคริสต์จนหมดแล้ว พระองค์จะทรงเพิ่มเติมสติปัญญาและกำลังจากเบื้องบน และจะนำเราไปถึงซึ่งความสำเร็จได้ เรามีความหวังในพระคุณอันนี้ได้อย่างร้อยเปอร์เซ็นต์ทีเดียว

เราเคยพบบ่อยครั้งที่คนใจเมา หย่าไปได้กลับใจบังเกิดใหม่ พิชสุราได้ทำลายร่างกายและสมองของเขาอย่างไม่มีชิ้นดี แต่พระเจ้ก็ทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาอย่างขนานใหญ่ มิใช่เฉพาะแต่ทางด้านจิตใจและร่างกายเท่านั้น แต่พระองค์ทรงประทานสมองใหม่ให้แก่เขา ความคิดอ่านของเขาก็ได้รับการแก้ไขให้ดีขึ้นอย่างน่าประหลาด สามารถเข้าใจข้อความลึกซึ้งได้อย่างดี จนเขากลายเป็นคนที่มิประโยชน์ต่อโลกเพราะได้นำพระพรของพระเจ้าไปสู่คนมากมาย ไม่มีอะไรมาลบล้างคำกล่าวของเขาที่ว่า *เขามีความคิดเหมือนอย่างพระคริสต์*

พระวณะของพระเจ้าได้สัญญาไว้ว่า เมื่อพระผู้เส้าโลมเสด็จลงมา พระองค์จะทรงช่วยฟื้น ความจำให้แก่เราได้อย่างละเอียด **“พระองค์นั้น...จะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านแล้ว”** (ยอห์น 14:26) ความวิตกกังวล ความวุ่นวายใจและความหวั่นไหว สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นจากสมองพระวิญญาณ จะทรงช่วยให้เราเดินอยู่ในกรอบระเบียบของพระองค์ เป็นหน้าที่ของพระองค์โดยเฉพาะในอันที่จะ นำมโนความคิดของเราให้เข้าสู่คลองธรรมและการเคารพบน้อม เชื่อฟัง เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว สันติสุขอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าซึ่งเกินที่จะเข้าใจ ก็จะรักษาเราไว้ทั้งใจและสมอง ทั้งนี้ก็โดยพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์

พระองค์ทรงสามารถทำให้...

ความกลัว ความสงสัยสาบสูญไป

ความแตกร้างได้สิ้นสุดลง

ความรักแผ่แพร่กว้างออกไป

และเกิดสันติสุขแท้จริงภายในจิตใจ

แพทย์ผู้ประเสริฐ

“ชีวิตของพระเยซูได้ปรากฏในเนื้อหาของเราซึ่งต้องตายนั้น” (2 โครินธ์ 4:11)

วิชาการแพทย์ในสมัยปัจจุบันได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ในอันที่จะช่วยให้ร่างกายของมนุษย์ได้รับความสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะทำได้ วิชาการบางอย่างถูกยกเลิกและนำพิศวงยัคนัก วิชาการสืบพันธุ์และเลือกพันธุ์ได้รับการนำมาโฆษณาเพื่อช่วยให้ได้มนุษย์พันธุ์ที่สมบูรณ์ที่สุด อันนี้ส่อให้เราเห็นถึงความเฉลียวฉลาดของชาวโลก ยิ่งไปกว่านั้น บุคคลที่มีสุขภาพแข็งแรงเท่านั้นที่เขาจะให้มีสิทธิ์ลงทะเบียนในการสืบพันธุ์

วิชาการอันเฉลียวฉลาดของชาวโลกเหล่านี้ เป็นสิ่งที่โง่เขลาในสายพระเนตรของพระเจ้า ทั้งนี้ก็เพราะว่าเขาขาดความเชื่อและไว้วางใจในพระเจ้า ผู้ซึ่งสามารถช่วยและรักษาร่างกายของมนุษย์ให้สมบูรณ์ได้

ในสมัยของโมเสสพระเจ้าได้ทรงสำแดงให้รู้ว่า พระเจ้าเป็นผู้ประทานการรักษาร่างกายให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์ได้โดยพระองค์ทรงตั้งพระนามใหม่พระองค์ว่า “เราเป็นยะโฮวาโรฟี คือพระเจ้าทรงรักษาเจ้า” ตามพงศาวดารได้บันทึกเรื่องของชาวฮีบรูในสมัยมีดมัวว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ชิมโซนมีฤทธิ์อำนาจเป็นพิเศษ กล่าวคือ พระวิญญานบริสุทธิ์ได้สวมทับในร่างกายของเขา เหตุการณ์ทำนองนี้ได้ปรากฏบ่อยครั้งในพระคัมภีร์เดิม เช่นในพระธรรมสดุดีของกษัตริย์ดาวิด และเรื่องของกษัตริย์เฮเซคียา ในพระธรรมที่อิสยาห์ได้เขียนไว้

พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมายังโลกนี้ในฐานะแพทย์ผู้ประเสริฐ พระองค์ทรงเป็นผู้บำบัดรักษาโรคภัยไข้เจ็บของมวลมนุษย์ให้หาย มิใช่แต่เพียงเท่านั้น พระองค์ยังทรงมอบฤทธิ์อำนาจการรักษาโรคแก่คริสตจักรของพระองค์สืบไปเป็นนิตย์อีกด้วย ฤทธิ์อำนาจแห่งการรักษาโรคได้ปรากฏอย่างชัดเจนแจ้งในจดหมายฝากหลายฉบับในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเราอาจจะสรุปได้ดังต่อไปนี้

(1) เราจะพบการรักษาโรคได้ในการไถ่บาปขององค์พระเยซูคริสต์ การทรงไถ่ของพระองค์เป็นฤทธิ์เดชที่จะรักษาจิตใจ จิตวิญญาณและร่างกายให้หายเป็นปกติได้

(2) โดยอาศัยพระนามของพระเยซูคริสต์ โรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ จะได้รับการบำบัดรักษาให้หาย

(3) โรคภัยไข้เจ็บจะหายได้โดยอาศัยความเชื่อ ซึ่งมีใช่เป็นการประพฤติ เป็นการทรงรักษาของพระเจ้าโดยตรง มิใช่เกิดจากมนุษย์

(4) การรักษาโรคจะต้องเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับงานสำนึกตน การละเว้นจากบาป และจะต้องถวายตัวปรนนิบัติพระเจ้า และกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ทุกอย่าง โดยไม่มีข้อแม้

(5) พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ประทานการรักษาโรค “แต่ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้า ผู้ทรงคลบบันดาลให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตาย สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วจะทรงกระทำให้กายที่ตายแล้วของท่านทั้งหลาย เป็นขึ้นมาใหม่โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ ซึ่งอยู่ในท่านทั้งหลาย ” (โรม 8:11)

(6) สภาพความเป็นอยู่ของชีวิต ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานแก่เรานั้น แท้จริงมิใช่อื่นไกล คือชีวิตเหมือนองค์พระเยซูคริสต์นั่นเอง พระองค์มิใช่มีร่างกายเฉพาะเมื่ออยู่บนพื้นโลกนี้เท่านั้น ขณะพระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และเสด็จขึ้นประทับในสรวงสวรรค์ พระองค์ก็ทรงมีร่างกาย แต่เป็นร่างกายที่ครบบริบูรณ์ พระองค์ทรงสามารถประทานกำลังฤทธิ์และชีวิตอย่างเดียวกันนี้ให้แก่เรา เพื่อเราจะได้มีร่างกายที่เต็มไปด้วยสง่าราศีเหมือนอย่างพระองค์ พระคัมภีร์สอนว่า “เราเป็นอวัยวะของพระกายของพระองค์” และอาจารย์เปาโลได้สอนเรามาแล้วว่า แม้ว่าร่างกายของเราจะอ่อนแอและหมดกำลังลง แต่ชีวิตของ “พระคริสต์” ก็จะได้ปรากฏในเนื้อหนังของเรา

(7) ชีวิตอันสูงส่งของพระเยซูคริสต์ มิได้ทรงประทานแก่เราเป็นครั้งเป็นคราว แต่ทรงประทานให้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เพื่อเราจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสว่า “พระบิดาผู้ทรงพระชนม์ได้ใช้เรามา และเรามีชีวิตเพราะพระบิดาฉันใด ผู้ที่กินเรานั้นจะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น” (ยอห์น 6:57)

อัครสาวกยังได้ชี้แจงต่อไปอีกว่า “มาตรแม้นว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่ใจภายในยังจำเริญูขึ้นใหม่ทุก ๆ วัน” (2 โครินธ์ 4:16)

อาจารย์ยอห์นได้อธิษฐานว่า “ข้าพเจ้าอธิษฐานแน้มขอให้ท่านได้เจริญสุขสบายในทุกประการ เหมือนอย่างจิตวิญญาณของท่านจำเริญูอยู่นั้น” (3 ยอห์น 2)

ร่างกายที่เข้มแข็งและจิตใจที่สมบูรณ์เป็นสุดยอดปรารถนาของมนุษย์ ท่านที่รัก ท่านได้มีสองสิ่งนี้แล้วหรือยัง? ท่านได้รับของดีที่สุดที่พระเจ้าทรงประทานให้แล้วหรือยัง?

คือ จิตใจ จิตวิญญาณและร่างกายที่สมบูรณ์แบบทุกประการ

ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

“จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 5:18)

จดหมายของอาจารย์เปาโลที่เขียนไปถึงคริสเตียนชาวเมืองเอเฟซัส เป็นบันทึกฝ่ายวิญญาณ ที่เริ่มต้นด้วยคำสรรเสริญเยินยอพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า “ผู้ใดทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เราทั้งหลายทุกประการในสวรรค์สถานโดยพระคริสต์” (เอเฟซัส 1:3)

ในข้อที่ 13 เปาโลได้กล่าวถึงการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งชีวิตที่ได้ถวายไว้แล้ว และในสามบทต่อมาท่านได้พูดถึงเรื่องสำคัญที่สุด พอถึงบทที่ห้าท่านได้สรุปว่า “จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” หรือ “จงเต็มล้นหรือ.” หรือ “เต็มให้เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ” ข้อความเหล่านี้เตือนให้เราทราบว่า ที่มาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น ยังมีอีกมากมายนัก อย่าได้หลงผิดคิดไปว่า พระพรที่เราได้รับนั้นหมดไปแล้ว ยัง...ยังมีเหลืออีกมากมายเกินที่จะคำนวณได้ เราจะได้รับเอาอย่างไม่มียวันหมดสิ้น

การประกอบด้วยพระวิญญาณคืออะไร?

(1) เป็นการเนรมิตสร้างอย่างครบบริบูรณ์ คือการถูกสวมทับด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นดวงแห่งความสว่าง จิตใจของเราที่เคยมืดมัวก็กลับสว่างไสวด้วยศุภนิมิตของพระองค์ เราจะรู้แจ้งเห็นจริงเท่ากับความสว่าง

พระองค์ทรงบันดาลให้เราทั้งหลายฟื้นขึ้นมาจากความตายในการบาป และทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราอย่างขนานใหญ่ พระองค์ทรงประทานความสมบูรณ์พูนสุขให้แก่เราอย่างเต็มที่

ท่านได้รับสิ่งเหล่านี้แล้วหรือยัง?

พระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ได้ทรงชำระจิตใจของเราแล้วหรือยัง? ท่านได้รับความบริสุทธิ์จากพระองค์แล้วหรือยัง? พระองค์ได้นำท่านเข้าไปถึงความรู้ทุกอย่างแล้วใช่ไหม? พระวิญญาณแห่งความรักได้จุดไฟสุ่มดวงใจท่านหรือยัง? พระองค์ได้จารึกพระธรรม 1 โครินธ์บทที่ 13 ไว้ในห้วงหัวใจท่านหรือเปล่า? ท่านได้สัมผัสกับความสันติสุขและความชื่นชมยินดีแล้วหรือ? เพราะพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณแห่งสันติสุขและความชื่นชมยินดี

พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณแห่งการอธิษฐาน พระองค์ได้ทรงสอนท่านให้อธิษฐานเพื่อตนเองเท่านั้นหรือ? แน่นอนพระองค์ทรงต้องการพาเราทั้งหลายเข้าสู่ชีวิตแห่งการอธิษฐานเพื่อคนอื่น ๆ ด้วย พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณแห่งกตัญญูภาพ พระองค์ได้ทรงประทานฤทธิ์เดชจากเบื้องบนให้แก่ท่านแล้วหรือยัง? พระองค์ช่วยเราในการเป็นพยาน เพื่อช่วยคนให้หลุดพ้นจากความผิดบาปนั้น

แล้วหรือ? ถ้าจะสรุปความแล้วก็จะว่าดังนี้ เราได้รับเอาพระวิญญานบริสุทธิ์ในทุกทางแล้วหรือ? ไม่ว่าจะเป็นการปรนนิบัติพระองค์หรือการดำเนินชีวิตคริสเตียน

(2) การประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์มิได้หมายความว่าเรามีสารพัดทุกอย่างที่เป็นของพระองค์ แต่พระองค์ควรจะมีทุกอย่างที่เป็นของเรา ทุก ๆ ส่วนในอวัยวะของเราเต็มไปด้วยพระวิญญานหรือไม่? เราได้ต้อนรับเอาพระองค์เข้ามามีส่วนในชีวิตจิตใจหรือยัง? เราได้รับเอาพระองค์เข้ามาสู่สมองความนึกคิดหรือยัง? เพื่อจะช่วยให้มีความคิดสะอาดหมดจด คล่องแคล่ว ว่องไว เพื่อจะให้ความนึกคิดเหล่านั้นให้ถูกต้อง เราได้รับเอาพระองค์เข้ามาอยู่ในร่างกายของเราแล้วหรือ? เพื่อจะทำให้ อวัยวะทุกส่วนของเราบริสุทธิ์

เราจะต้องยอมถวายพลละกำลังทั้งหมดแก่พระองค์ ยอมให้พระองค์ใช้ตามพระประสงค์ เช่น ริมฝีปาก ลิ้น มือและเท้า ในการปรนนิบัติพระองค์ สิ่งนี้จะเป็นการถวายเกียรติยศแด่พระเยซูคริสต์

นี่คือการประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ที่แท้จริง!

(3) การประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์หมายถึง เราจะต้องเติมเต็มด้วยพระองค์ ในทุกกรณี ทุกเหตุการณ์ ทุกฤดูกาลและทุกขณะจิต เราจะต้องเต็มไปด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ในทุกสิ่งที่เราพอใจ ทุกแห่งในเรื่องที่เราประกอบอาชีพหมายความว่า เรามีพระเจ้าสถิตอยู่ด้วยในกิจการทุกอย่าง ไม่ว่าจะอยู่ในยามที่ต้องเผชิญกับการทดลอง ในยามร่ำเริง ในยามเมื่อเรามีกำไร ในยามที่เราขาดทุนย่อยยับ หรือในขณะที่เรายู่กับครอบครัว

สิ่งนี้จะเปรียบได้กับการอัศจรรย์ที่หญิงหม้ายได้รับจากพระเจ้า ขณะที่เทนน้ำมันออกจนเต็มภาชนะทุกใบ ภาชนะนั้นก็คือชีวิตของเรานั้นเอง

ไม่มียามใดที่พระองค์จะมีงานเกินไป จนไม่มีเวลาว่างสำหรับเรา

ไม่มีงานใดหนักเกินที่พระองค์จะทรงช่วยเราแบกไม่ได้

ไม่มีวิญญานดวงใดที่ดำเกินไป จนพระองค์ไม่สังเกตเห็น

ไม่มีความต้องการอันใดที่พระองค์จะไม่เอาพระทัยใส่

ไม่มีสักแห่งเดียวที่เจียบเหงา จนพระองค์ไม่ทรงสถิตอยู่ด้วย

ไม่มีความเจ็บไข้ได้ป่วยชนิดใดที่พระองค์ไม่กระเทือนพระทัยไปด้วย

ไม่มี ความ โศกเศร้าอันใด ที่พระองค์ทรงเล้าโลมไม่ได้

ไม่มี ความ เจ็บไข้ได้ป่วยชนิดไหน ที่พระองค์จะทรงรักษาไม่ได้

ท่านได้เติมเต็มด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์แล้วหรือยัง? ท่านได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญานอยู่ตลอดเวลาหรือยัง? ท่านได้อยู่ในสภาพการณ์แห่งการทรงสถิตด้วยของพระองค์แล้วหรือ? ชีวิตของพระองค์เป็นชีวิตจิตใจของท่านแล้วหรือ?

“จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 5:18)

การฟื้นคืนจากความตาย

“เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์และฤทธิ์เดช ซึ่งเนื่องด้วยการที่พระองค์คืนพระชนม์นั้น และการร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์ เพื่อไม่อย่างหนึ่งอย่างใด ข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากตายด้วย” (ฟิลิปปี 3:10-11)

สิ่งสำคัญสุดยอดในคริสตศาสนาก็คือ ความตายและการฟื้นคืนชีวิต เราจะได้ประจักษ์กับสิ่งเหล่านี้ทางธรรมชาติ เช่นการเพาะปลูก การผลิดอกออกใบของพฤกษาชาติ หรือการหมุนเวียนของฤดูต่าง ๆ และการหมุนเวียนของวันคืน ความมหัศจรรย์ของสัตว์ เช่นตัวหนอนจะกลายเป็นผีเสื้อที่สวยงาม โยบินไปในท้องฟ้าเพื่อล่าเกสรดอกไม้ สิ่งเหล่านี้เป็นแบบฉบับอันลึกลับของการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พิธีกรรมทางศาสนาหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ในโลกโบราณเช่น น้ำท่วมโลก การเดินทางข้ามทะเลแดงและแม่น้ำจอร์แดน พิธีสูหนัด ต่างก็ชี้ไปสู่การสร้างขึ้นใหม่และได้สำเร็จครบถ้วนที่บนไม้กางเขนและที่หลุมฝังพระศพของพระเยซูคริสต์ที่เปิดอ้าออกในวันที่สาม ซึ่งเป็นการฟื้นคืนพระชนม์

พระคัมภีร์ใหม่ได้ถือเอาเรื่องการ “ฟื้นคืนพระชนม์” ของพระเยซูคริสต์เป็นศูนย์กลางของคำสอน “พระองค์นั้นพระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์” (กิจการ 2:24)

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์มิใช่มีความหมายเฉพาะพระองค์แต่เพียงผู้เดียว แต่มีความหมายและเป็นความเชื่อมั่นของผู้ที่นับถือพระองค์ทุกคน เป็นความรู้สึกที่ออกมาจากส่วนลึกในจิตใจของคริสเตียนว่า เขาเองได้รับการชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายพร้อมกับพระองค์ด้วย และเขารู้ตัวว่าใจบาปนั้นได้ถูกตรึงตายเสียแล้ว และได้รับการเป็นขึ้นมาใหม่ทางฝ่ายวิญญาณ กล่าวคือ มีความรู้สึกใหม่ ความคิดใหม่ ใจใหม่ ดังที่พระคัมภีร์ได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว และมีใจข้าพเจ้าเองที่มีชีวิตอยู่” นี่เป็นเครื่องยืนยันอย่างชัดเจนแจ้งว่า บัดนี้เขามีชีวิตของพระเจ้า

การเป็นคริสเตียนที่แท้จริงนั้น มิใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงนิสัยใจคอให้ดีขึ้นด้วยการประพฤติ แต่เป็นชีวิตที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นใหม่ ส่วนชีวิตเก่านั้นได้ตายจากไปแล้ว

เรื่องนี้ค่อนข้างจะเข้าใจยากอยู่สักหน่อย เกี่ยวกับว่า เรามีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด และเดินตามทางชีวิตใหม่นั้นมากหรือน้อย เราก็ย่อมจะได้รับผลตามนั้น จงพิจารณาคำอธิบายของอาจารย์เปาโลที่ว่า “เพื่อข้าพเจ้าจะรู้จักพระองค์และฤทธิ์เดช ซึ่งเนื่องด้วยการที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์นั้น” (ฟิลิปปี 3:10)

ประการแรก การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ทำให้เราพ้นจากการเป็นทาสของความบาป รับการเป็นไทย *ประการที่สอง* ได้รับการประทับตราว่า เราเป็นผู้ชอบธรรม คำสอนของเปาโลที่

เกี่ยวกับความบาป และความรอดก็คือ ผู้ที่ทำบาปได้ถูกตรึงไว้กับองค์พระคริสต์ และตายจากไป แต่ก็ได้
ฟื้นขึ้นมาใหม่ แต่เป็นอีกคนหนึ่ง ที่ออกมาจากพระคริสต์โดยตรง มีชีวิตใหม่ เป็นชีวิตที่หลุดพ้นจาก
ความผิดบาปทั้งสิ้น มีความบริสุทธิ์เหมือนกับองค์พระเยซูคริสต์เลยทีเดียว

ที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ พระองค์ได้นำเราให้เจริญเติบโตขึ้นในฝ่ายวิญญาณ คือนำเราเข้าสู่ความ
เป็นเหมือนพระคริสต์ เกิดมีฤทธิ์อำนาจในตัวเหมือนพระองค์ เราไม่จำเป็นต้องบังคับตัวเพื่อจะหนี
ความผิดบาปอีกต่อไป แต่พระเยซูคริสต์จะทรงประทานพลังให้เราสามารถมีชัยชนะเหนืออำนาจของ
ความชั่วได้

มิใช่แต่เพียงเท่านั้น พระองค์ยังทรงให้เราที่มีความรู้สึกสนิทสนมกลมเกลียวและเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกับพระองค์อีกด้วย ทำให้เรามองเห็นความหมายอันเจิดจ้าตามที่อาจารย์เปาโลได้เห็นในพระธรรม
เอเฟซัสบทที่ 1:18-23 ซึ่งเป็นเหมือนการมองเห็นเทือกเขาที่ได้รับการตกแต่งให้สูงขึ้น ๆ ลดหลั่นกัน
ไปสวยงามมาก “มรดกของพระองค์สำหรับสิทธิชนทั้งหลายมีสง่าราศีอันอุดมเพียงไร และว่าฤทธานุ
ภาพอันยิ่งใหญ่หลวงของพระองค์ สำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อมีเพียงไรตามพระกำลังและฤทธิ์เดชของ
พระองค์ ซึ่งได้ทรงกระทำในพระคริสต์ ครั้นเมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และ
ให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรค์สถานซึ่งสูงยิ่งเหนือการปกครองเหนืออำนาจเหนือ
ฤทธิ์เดชเหนืออาณาภาพ และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ๋ยขึ้น มิใช่แต่ในสมัยนี้เท่านั้น แต่ในอนาคตด้วย”

สิ่งสารพัดย่อมจะสำเร็จโดยพระองค์เท่านั้น เพราะพระองค์ทรงเป็นสิริยะ เป็นผู้นำ พระองค์
ทรงประทานสิทธิให้เราในการรับ “ฤทธิ์เดชซึ่งเนื่องด้วยการที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์นั้น” การร่วม
สัมพันธ์สนิทก็ดี การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ก็ดี เป็นสิ่งลึกลับซับซ้อนที่เปาโลได้พยายามอธิบาย
ให้เราเห็นอย่างแจ่มแจ้งในพระธรรมฟิลิปปี นั่นเป็นสิ่งที่เปาโลรู้และเข้าใจอย่างแท้จริง ท่านได้พยายาม
จะบอกเราให้เห็นพระสง่าราศีของพระองค์ แท้ที่จริงแล้ว เปาโลไม่สามารถที่จะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ ถ้า
ไม่ได้รับการสำแดงให้ทราบจากเบื้องบน เมื่อท่านทราบความจริงก็ได้ถ่อมใจลงยอมรับความทุกข์
ยากลำบากอย่างแสนสาหัสร่วมกับพระเยซูคริสต์จนถึงที่สุด จะถูกหยาบหยามหรือกระทบกับความเลว
ทรามอย่างไร ท่านก็ยอมทนได้ทั้งนั้น ยอม **“ร่วมทุกข์กับพระองค์”**

ด้วยศรัทธาอันแรงกล้านี้เอง ท่านอาจารย์เปาโลจึงมีหวังอย่างแน่นอนว่า จะได้เป็นขึ้นมาจาก
การมรณา ดังที่พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ว่า “เพื่อไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าจะได้บันทึกมาจากตาย
ด้วย” เมื่อพระองค์เจ้าของเราจะเสด็จลงมาด้วยสง่าราศี

ชีวิตที่สอง

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงจำแลงพระกายที่บนภูเขา มิใช่เฉพาะพระพักตร์พระองค์เท่านั้นที่ “ส่องไสเหมือนดวงอาทิตย์” แต่ “ฉลองพระองค์ก็ขาวดุจแสงสว่างด้วย” มาระโก ได้อธิบายให้เราเห็นภาพอย่างชัดเจนว่า “ฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ” (บางฉบับใช้คำว่า ขาวยิ่งกว่าหิมะ) จะหาช่างฟอกทั่วโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นไม่ได้ ลูกาก็ยืนยันว่า “ฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ”

ฉลองพระองค์ตัวนั้นไม่ใช่ของที่เพิ่งตัดใหม่ แต่เป็นเสื้อตัวเดิมที่พระองค์ทรงฉลองอยู่ทุกวันนี้แหละ เป็นเสื้อที่ทอด้วยผ้าฝ้ายที่ธรรมดา บางทีเสื้อตัวนี้อาจจะเก่าแล้วก็เป็นได้แต่ดูเกิด แสงสว่างแห่งฤทธิ์อำนาจทำให้เสื้อตัวนี้ใหม่เอี่ยมขาวเป็นมันระยับ ส่องแสงยิ่งกว่าทองเหลืองขัด และยิ่งกว่าทองคำที่สุกเปล่งปลั่ง

ความหมายของการจำแลงก็คือ มิใช่เป็นสิ่งวิเศษที่ตกลงจากฟ้า เป็นของธรรมดาสามัญที่เราเห็นกันอยู่เป็นชีวิตธรรมดาที่หล่อหุ้มด้วยพระคุณของพระเจ้า และด้วยพระรัศมีจากเบื้องบน และชีวิตจะส่องแสงเหมือนอย่างเพชรพลอยที่ต้องแสงตะวัน

อาจารย์เปาโลได้สั่งเราว่า “อย่าประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้ แต่ว่าจงรับการเปลี่ยนนิสัยเสียใหม่ “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สังเกตรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าว่า อะไรดี อะไรเป็นที่ชอบและอะไรยอมเยียม” (โรม 12:2)

พระวณะของพระเจ้าข้อนี้ เป็นภาพของชีวิตธรรมดา ๆ ที่มีความเป็นอยู่วันต่อวัน เช่น เราไปโบสถ์ มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับพี่น้อง ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตนตามความสามารถ ซื่อสัตย์ในการให้และการสั่งสอน ในหน้าที่การงาน มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ หนุนใจเหล่าผู้ชอบธรรมและคนผิดบาป

ชีวิตดังกล่าวนี้จะพาเราไปตามหมู่บ้านในชนบทและเล่าเรื่องความรักของพระเจ้าด้วยใจชื่นชมยินดี มีความเห็นอกเห็นใจกัน โอบอ้อมอารี ถ่อมใจลงยอมคบค้าสมาคมกับคนที่เห็นใจกัน โอบอ้อมอารี ถ่อมใจลงยอมคบค้าสมาคมกับคนที่ต่ำกว่า ปรับปรุงตัวให้เข้าได้กับทุกคนและทุกสถานการณ์ ดีใจกับคนที่ดีมีความสุข และทุกข์ใจกับความเศร้าสร้อย ชีวิตแบบนี้แหละที่พระเจ้าทรงปรารถนา

ต่อจากนั้น ชีวิตแห่งการจำแลงจะพาเราออกเดินไปตามถนนหนทาง เข้าห้างร้านและตามกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ เราอ่อนสุภาพกับคนทั้งหลายที่พบเห็น แต่เต็มไปด้วยสมรรถภาพอันยอดเยี่ยม ตามที่พระคัมภีร์สั่งสอนว่า “จงประพฤติตามความชอบธรรมอันเป็นที่นิยมแต่คนทั้งปวง”..... “อย่าเป็นคนเกียจคร้าน” ในขณะที่เดียวกันชีวิตของเราก็จะเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น มีจิตใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า ถึงแม้ว่าในชีวิตจะเต็มไปด้วยกิจธุระที่ยุ่งเหยิงตลอดเวลาก็ตาม

นอกจากนั้นก็จะพบว่า เรามีใจจะไปประชุมอธิษฐานกลางสัปดาห์หรือเมื่อมีการนมัสการพระเจ้าที่คริสตจักรหรือที่บ้านเท่านั้น แต่ชีวิตของเราจะเป็นชีวิตแห่งการอธิษฐาน มีจิตใจผูกพันอยู่กับสิ่งเบื้องบน คิดสนทนากับพระบิดา เพราะพระวจนะของพระเจ้าตอนนี้บ่งบอกว่า “หมั่นอธิษฐานอยู่เสมอ”

ชีวิตจำแลงนั้น มิใช่มีความสนุกสนานหรือสะดวกสบายเหมือนชาวโลก มิใช่เป็นชีวิตที่ปราศจากการทดลองหรือการข่มเหง เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ในข้อต่อมาก็จะพบว่า “จงอวยพรแก่คนที่เคี้ยวเจ็ญ” อย่าทำการชู้ตอบแทนการชู้แก่ผู้ใดเลย จงอยู่อย่างสงบกับคนทั้งปวง “อย่าทำการแก้แค้น ถ้าศัตรูของท่านหิวจงให้เขากิน ถ้าเขากระหายจงให้เขาดื่มน้ำ”

แต่แท้จริงแล้วการดำเนินชีวิตแบบดังกล่าวนี้ ย่อมเป็นไปได้ด้วยความยากลำบากและการทดลอง แต่ในเหตุการณ์เหล่านี้ เราจะต้องถือเสียว่า เป็นโอกาสอันดีที่เราจะรู้รบเอาชัยชนะ เป็นการสำแดงซึ่งชีวิตจำแลงที่เด่นชัด หากไม่มีเมฆฝนแล้ว ฝนเลยจะเห็นรุ้งกินน้ำที่สวยงามได้ หากไม่มีคำคืนที่มีดีที่บดแล้ว เราจะเห็นดวงดาราที่ส่องแสงเจิดจ้าไม่ได้

เพราะฉะนั้น เมื่อเราต้องประสบกับความทุกข์ยาก ความทุกข์นั้นก็สว่างสดใส ยิ่งกว่าความสว่างใด ๆ

พี่น้องที่รักทั้งหลาย นี่แหละคือชีวิตแห่งการจำแลง เราเป็นมนุษย์ที่เดินดินกินข้าวแกง แต่ดวงใจและความคิดของเราลอยเด่นอยู่กลางเวหา เป็นชีวิตที่วุ่นอยู่กับการทำมาหากินก็จริง แต่วิญญาณของเขาเฝืออบไปด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า เป็นชีวิตที่ดำรงมั่นวันต่อวัน

วิลเลียม โยนซ์ ได้แบ่งเวลาของท่านออกดังนี้ แปะชั่วโมงทำงาน แปะชั่วโมงสนุกสนานและรับประทานอาหารอีกแปดชั่วโมงสำหรับนอน แต่สี่สิบสี่ชั่วโมงเป็นพรสำหรับเมืองฟ้ามหาสวรรค์

เราจำแลงชีวิตได้ก็เพราะความนึกคิดของเราได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ใสสะอาดดังกระจกของชาวอียิปต์ในสมัยโบราณ ซึ่งเมื่อต้องกับแสงตะวันแล้ว ทำให้บังเกิดแสงสว่างไสวไปทั่วทุกห้องทุกซอกทุกมุมในพระวิหาร

สุดท้ายเราพบว่า ชีวิตแห่งการจำแลงเป็นชีวิตที่มีคุณภาพสูง สมดังที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า

อะไรดี

อะไรชอบ

และอะไรขอดีเยี่ยม

สิ่งที่ขอดีเยี่ยมนั้นก็คือ พระประสงค์อันบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ชีวิตที่มีคุณภาพ

“เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังดูพระองค์ หน้าของเขาก็ชื่นบาน และเขามีได้มีหน้ายิ้มเลย” (สคุดี 34:5)

การค้นพบสิ่งที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในปัจจุบันนี้ก็คือ การค้นพบแร่ “เรเดียม” ประสิทธิภาพของแร่ก็คือ สามารถให้ความสว่างและพลังอย่างไม่รู้สิ้นสุด นักวิทยาศาสตร์เปิดเผยว่า แร่เรเดียมเพียงสองสามเกล็ด สามารถที่จะทำลายพิษของเรได้ แร่เรเดียมเพียงชนิดเดียวจะมีคุณภาพเท่ากับถ่านหินหนึ่งล้านห้าแสนตัน ซึ่งจะมีพลังทำให้เรือเดินไปในมหาสมุทรแอตแลนติกได้นานถึงหนึ่งชั่วอายุคน แร่เรเดียมเพียงเกล็ดเดียว จะให้ความสว่างได้นานถึงหนึ่งพันเจ็ดร้อยปี แววมืดของแร่เรเดียมจะส่องไปทั่วโลกภายในเวลาไม่ถึงวินาที

ท่านทราบไหมว่า แร่ชนิดนี้มาจากไหน? เขาขุดค้นได้มาจากบ่อที่มีดทับที่มนุษย์พากันเหยียบย่ำไปมาอยู่ตลอดเวลา โดยสังเกตไม่ออกว่ามันเป็นดินน้ำมันหรืออะไรกันแน่ แต่นักวิทยาศาสตร์ก็สามารถค้นพบได้ในแร่พิชเบลีนด์

แร่เรเดียมช่างเหมือนกับชีวิตของเราเสียนี้กระไร เราถูกยกขึ้นจากที่มัวมืด จากที่หมดหวัง จากหล่มลึกแห่งความผิดพลาด เป็นพระประสงค์อันสุดยอดของพระเจ้าในอันที่จะให้เราส่องแสงออกไป เหมือนกับดวงดาวอันรุ่งโรจน์โดยอาศัยในพระคุณของพระองค์

ชีวิตของเราเป็นเหมือนแร่เรเดียมตรงที่ “จงให้ความสว่างของท่านส่องออกไป ต่อหน้าคนทั้งปวงเพื่อเขาจะได้เห็นการดีของท่าน แล้วจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตอยู่ในสวรรค์”

นักวิทยาศาสตร์ได้อธิบายว่า แร่เรเดียมมีทั้งหมด 6 สีด้วยกัน ซึ่งจะสังเกตได้ด้วยการอาศัยแก้วสามเหลี่ยม โดยให้ชื่อสีต่าง ๆ ว่า สีเอ สีบี สีซี สีดี สีอีและสีเอฟ

แสงสว่างที่หนึ่ง ที่ควรจะสะท้อนออกจากชีวิตของเราก็คือ แสงสว่างแห่งความจริง พระเจ้าได้ทรงเรียกเราเพื่อให้เป็นจดหมายของพระองค์ กล่าวคือ แทนที่พระองค์จะเขียนบนกระดาษ แต่ทรงเขียนบนชีวิตของคนแทน ดังนั้นเราจึงเป็นจดหมายที่มีชีวิต ซึ่งใคร ๆ มองเห็นก็จะอ่านออกได้ และบรรดาถ้อยคำที่เขียนไว้นั้น จะต้องคล้องจองกับพระวาทะของพระเจ้า

บางคนกล่าวว่า ถ้าเรามีใช้พระคัมภีร์ของพระเจ้า เราก็คือผู้ค้ำพระคัมภีร์

ถ้าเราไม่ยกย่องพระคัมภีร์ เราก็คือเหยียบย่ำพระคัมภีร์

ใคร่ถามด้วยความจริงใจว่า ชีวิตของเราได้เปิดเผยสำแดงองค์พระเยซูคริสต์หรือเปล่า? เราจำเป็นที่จะต้องสำแดงพระองค์แก่คนทั้งปวง เหมือนอย่างที่อัครสาวกได้กล่าวอย่างหนักแน่นว่า “เพื่อเขาได้ประดับโอวาทของพระเจ้า ผู้เป็นที่รอดของเราทุกประการ”

แสงสว่างที่สอง ที่ส่องออกจากชีวิตของเราก็คือ แสงแห่งความบริสุทธิ์ ซึ่งสำแดงออกมาทางอุปนิสัย สิ่งทีประเสริฐที่สุดของพระเยซูคริสตนั้น มิใช่เป็นคำสอน แต่เป็นชีวิตของพระองค์เอง ที่ได้ทรงพิชิตมารร้ายในการทดลองที่ในป่าทุรกันคารในครั้งกระนั้น ทำให้พระองค์ทรงสามารถประทานความชอบธรรมแก่เราได้ เรามีชีวิตอยู่ในทุกวันเพื่ออะไร? เพื่อความจริงที่เรายึดถือมิใช่หรือ?

ชีวิตของเรามีใช่จะเป็นแต่เพียงความจริงเท่านั้น แต่ควรจะเป็นสิ่งทีงดงามมีเสน่ห์ดึงดูดใจด้วยพระเจ้าทรงปรารถนาให้เราฉายแสงแห่งความน่ารักออกมาให้ประจักษ์แก่ชาวโลก เพราะพระเยซูคริสต์พร้อมทั้งความบริสุทธิ์และน่ารัก

คริสเตียนจำนวนไม่น้อยที่เป็นเหมือนหน้าผาที่ไม่มีอะไร นอกจากหินแข็ง ดูชีวิตของเขาทีอ ๆ และเที่ยงตรงดีแต่ทว่า ปราศจากความดึงดูดใจ ชีวิตของคริสเตียนทีงดงามและเต็มไปด้ด้วยความน่ารักนั้น เปรียบได้กับภูเขาทีประดับประดาด้ด้วยต้นไม้เขียวสด ผลิดอกออกใบบานสะพรั่ง มีธารน้ำใสไหลเย็น ใครผ่านไปผ่านมาทีหยุดพักหายเหนื่อย พวกเด็ก ๆ ทีพากันวิ่งเล่นอย่างสนุกสนาน

พระเยซูคริสต์เองเมื่อยังเยาว์ พระองค์เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า และเป็นทีชอบของมนุษย์ทั้งปวง ภาพทีอาจารย์เปาโลได้วาดไว้ในพระธรรมฟิลิปปีนั้น เป็นภาพแห่งความบริสุทธิ์และสวยงามที่สุด ชีวิตของคริสเตียนถ้าขาดภาพเหล่านี้เสียแล้ว เราก็ยอมจะกระทำการดีมิได้เลย

แสงสว่างแห่งความอดทน เป็นมงกุฎอันรุ่งเรืองของผู้ชอบธรรม พระคุณของพระเจ้าได้กระทำการของพระองค์ใน ชีวิตของเรา เพื่อให้ความสำเร็จอย่างครบบริบูรณ์ ทีโดยอาศัยความพากเพียรพยายามทีมีอยู่ในตัวของเรา นี่เป็นความสว่างทีฉายออกมาจากความมืดทึบ แล้วแผ่กระจายไปยังหมู่บ้าน ครอบครัวทีกำลังมีความทุกข์ ทั่วหุบเขาแห่งความมรณาจงให้แสงสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวง

แสงสว่างแห่งความรัก เป็นแสงทีมีคุณค่าสูงกว่าแสงอื่นใด ซึ่งสามารถทำให้ใบหน้าของคนทีน่าเกลียดกลับกลายเป็นคนน่ารัก ความรักสามารถทำให้บ้านทีเต็มไปด้วยปัญหากลับกลายเป็นสวรรค์ ความรักสามารถให้เอาชนะความชั่วด้ด้วยความดี และเปลี่ยนแปลงคำแข่งสาปให้เป็นพร และเอาชนะศัตรูด้ด้วยความเมตตากรุณา

บัดนี้ท่านได้ให้แสงสว่างแห่งความรักส่องอยู่รอบ ๆ ตัวท่านแล้วหรือยัง?

ชีวิตที่มีชัยชนะ

“แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงโปรดให้เรา มีชัยโดยพระคริสต์ทุกเวลา” (2 โครินธ์ 2:14)

เราทั้งหลายได้รับเอาแบบฉบับอันสูงส่งในพระวาทะของพระเจ้าข้อนี้แล้วหรือยัง?

“มีชัยทุกเวลา” หมายความว่าอย่างไร?

เป็นไปได้หรือไม่ในท่ามกลางชีวิตอันอ่อนเปลี้ยเช่นนี้รอบ ๆ ตัวเราเต็มไปด้วยการทดลองและสิ่งที่ไม่เจริญหูเจริญตา? ทหารของพระคริสต์จะมีชัยทุกเวลาได้หรือไม่?

คำตอบก็คือ ถ้าหากว่าเราพึ่งในพระเยซูคริสต์ เราก็จะมีชัยโดยพระองค์ ซึ่งมีใช้โดยตัวของเราเอง ในพระคริสต์เท่านั้นที่สามารถนำเราไปสู่ความมีชัยทุกเวลา เมื่อเราอ่านต่อไปในพระคัมภีร์ตอนนี้ก็จะพบอีกว่า “โมทนาพระคุณพระเจ้าผู้ทรงนำเราไปสู่ความมีชัยเสมอ” พระองค์เป็นแม่ทัพแห่งความรอด เราไม่ต้องทำอะไร เพียงเดินตามพระองค์เข้าสู่ความมีชัยนั้น

ความจริงที่เราจะปฏิเสธเสียมิได้คือ เรากำลังถูกความบาปบีบคั้นอย่างรุนแรง เราต้องเผชิญกับความยากลำบาก เรากำลังต่อสู้กับมันอย่างเอาเป็นเอาตาย สิ่งเหล่านี้ถ้าเราจะอาศัยพลังกำลังของเราเองไม่เพียงพอแน่ ถ้าเราเพียงแต่อาศัยขันติไม่ไหว เพราะมีช้ำมีนานก็จะกลายเป็นจันแตก

มีหนทางที่ดีกว่านี้ พระเยซูคริสต์ทรงมีชัยชนะเหนือบาปแล้ว เราทุกคนมีสิทธิที่จะยึดเอาความมีชัยนี้ได้ทุกเมื่อโดยการเข้าร่วมสัมพันธสนธิกับพระองค์ ฤทธิ์แห่งความบาปที่ครอบคลุมเราอยู่ก็จะสลายไป เราจะเหมือนคนที่ตายต่อความบาปแล้ว และยิ่งไปกว่านั้น เรายังได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย แล้วเราก็จะเข้าร่วมในความมีชัยชนะของพระองค์

โดยการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเยซูคริสต์ เราสามารถที่จะสลัดตัวเก่าของเราและกิจการของมันให้หลุดพ้นไป เราจะพบในอนาคตว่า ความบาปที่เป็นปรปักษ์ของเรานั้น เป็นเหมือนแขกแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย บัดนี้เป็นต้นไป เราไม่ต้องกลัวและเชื่อฟังมันอีก เราได้รับเอาความบริสุทธิ์ ความรัก ฤทธานุภาพและความสามารถทั้งสิ้นของพระองค์ มาเป็นสมบัติของเรา เราจะเดินต่อไปด้วยความสว่างผ่าเผยดังผู้ชัย แล้วตะโกนทูลว่า “ขอบคุณ พระเจ้า ผู้ทรงโปรดให้เรา มีชัย โดยพระคริสต์ทุกเวลา”

ความโศกเศร้าเสียใจที่ทวีทับถมทั้งภายในและภายนอกทำให้จิตใจของเราจมดิ่งสู่ความทุกข์และหมอดหวัง ความดีที่เพียรพยายาม หลักคำสอน หลักปรัชญาและการยึดถือในสิ่งต่าง ๆ ไม่สามารถที่จะช่วยเราได้เลยแม้แต่น้อย นี่เป็นโอกาสทองที่เราจะเอาชนะโดยความสามารถของพระเยซูคริสต์เพราะพระองค์ทรงชนะโลก ทรงชนะในทุกกรณี

ถึงแม้ว่ารอบ ๆ ตัวเราจะมีแต่ความมืดมัวและหมดหวัง เราก็ยังได้รับความเล้าโลมใจจากพระองค์ได้และบังเกิดความซาบซ่านปีติยินดีได้อย่างน่าอัศจรรย์ ตามที่พระองค์ตรัสว่า “สิ่งเหล่านี้เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อความยินดีของเราจะได้อยู่ในท่าน และความยินดีของท่านจะบริบูรณ์”

เป็นสันติสุขของพระเจ้าที่เหลือที่จะเข้าใจได้ ความสุขชนิดนี้ไม่เกี่ยวกับปรัชญาของมนุษย์หรือเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น “จงชื่นชมยินดี” แม้ว่าเราจะมองอะไรไม่เห็นและมีดบาดด้าน แต่ยังมีความเชื่อที่สามารถส่องแสงรุ่งเรืองได้ในท่ามกลางความทุกข์ยากลำบาก เราสามารถแหวกออกจากขุมแห่งนรก และโผล่ขึ้นสู่ความมีชัยและความปีติยินดี พุดไปแล้วเหมือนหนึ่งว่าโกหก แต่เป็นเรื่องจริง ซึ่งปรากฏในพระวาทะของพระเจ้า “ด้วยว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าจึงแข็งแรงมากขึ้นเมื่อนั้น”

เหมือนคนที่มีความทุกข์หนัก แต่ยังมีใจได้เสมอ

เหมือนอย่างคนที่ไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งของสารพัดบริบูรณ์

บางครั้งการล่อลวงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายใน เป็นเหมือนสงครามแห่งจิตใจ ซึ่งเรากำลังสู้รบกับอำนาจมืดของภูตผีปีศาจ พระกัมภีร์ได้บอกเคล็ดลับแก่เราว่า เราจะเอาชนะพญามารได้อย่างไร ด้วยวิธีไหน ซึ่งมีใช้ด้วยพลังกำลังของเราเอง แต่ด้วยอาศัยกำลังฤทธิ์ของพระเยซูคริสต์ เราจะพบว่าเรามีชัยชนะเหลือล้นเมื่อพญามารเห็นว่า เรามากับพระเยซูคริสต์ มันก็จะหนีไปทันที ให้เราตะโกนคู่ก้องว่า “ขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เรามีชัยโดยพระคริสต์ทุกเวลา”

ชัยชนะเหลือล้น

เราเคยพูดถึงความมีชัยชนะบ้างแล้วในบทก่อน แต่ในบทนี้จะขอพูดถึงชัยชนะอีกแบบหนึ่งซึ่งเป็นชัยชนะที่เหลือล้นเป็นชนะอย่างเด็ดขาด มิใช่เพียงเราพ้นจากความผิดบาป ความพ่ายแพ้และความพินาศเท่านั้น แต่เราสามารถทำลายศัตรูลงอย่างย่อยยับ จับเอามันมาเป็นเชลย ธิบทรพย์สินได้มากมาย

“เราจะเป็นผู้ที่มีชัยชนะอันเหลือล้นได้อย่างไร?”

ประการแรก ก็คือ การทำสงครามภายในใจ สิ่งนี้ให้เรามีความเชื่อเข้มแข็งขึ้น การล่อลวงหรือการทดสอบเป็นของจำเป็นในอันที่จะช่วยให้เรามีอุปนิสัยใจคอมั่นคง เปรียบเหมือนดั่งหนึ่งไฟที่ทำให้หลอดต่าง ๆ ติดอยู่บนจานลายครามอันล้ำค่า หรือเหมือนดั่งลมที่พัดโยกต้นไม้บนภูเขาให้หยั่งรากลึกลงไปดิน ซึ่งถึงแม้ว่าจะมีพายุพัดซัดมาก็ไม่สามารถที่จะโค่นมันลงได้ ศึกภายในเป็นพระพรอันประเสริฐอันหนึ่งท่ามกลางพระพรนานัปการ พระองค์ทรงให้ศัตรูมาต่อสู้เรา เพื่อจะให้มันพ่ายแพ้ และชัยชนะอันเด็ดขาดก็จะตกเป็นของเรา

ประการต่อมา พระเจ้าได้ทรงปล่อยให้พญามารมาทดลองเรา เพื่อจะให้เรามีโอกาสแสดงฝีมือ ขับเคี่ยวมันให้อ่อนเปลี้ย จนในที่สุดต้องพ่ายแพ้และพินาศไป ในพระธรรมโยชูวา มีเรื่องสำคัญเกี่ยวกับการทำลายชนชาติคานาอัน พระเจ้าต้องการให้ชนชาติอิสราเอลทำลายล้างคนพวกนี้ให้สิ้นซากไปจากแผ่นดิน เพราะหากกษัตริย์พวกนี้ยังมีชีวิตอยู่ ถึงแม้จะเป็นเมืองขึ้นของอิสราเอลแล้วก็ตาม ภายหลังอาจจะกบฏและกลายเป็นบ่วงแร้วดัก หรือเป็นหอกข้างแคร่แก่อิสราเอลต่อไป

ในการทำงานเดียวกับพระเจ้าทรงให้เราคาดหมายกำเริบเลิบบานชื่นในใจของเรา และเกิดการสู้รบกัน และทำให้จิตใจของเราแข็งแกร่งและเอาชนะได้ในที่สุด ไม่ว่าจะเป็นบาปเล็กน้อยเราสามารถที่จะทำลายมันให้สูญสิ้นได้ พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าว่าเราสามารถที่จะทานกำลังมันได้อย่างแน่นอน ฉะนั้นเมื่อเกิดสงครามขึ้นภายในเมื่อใด จงขอบพระคุณพระองค์ เพราะโดยการสู้รบกับข้าศึกเหล่านี้ทำให้จิตใจของเรามั่นคง

ไม่ว่าจะเป็นพญามาร ความบาปชั่วและอำนาจมืดทุกชนิด มันไม่สามารถที่จะมีชัยชนะเหนือเรา
ได้!

การทดลองทุกชนิดเป็นเครื่องมือช่วยให้เราเจริญขึ้นฝ่ายวิญญาณ ทำให้เราต้องพึ่งพาอาศัยในฤทธานุภาพของพระเจ้า แทนที่จะพึ่งพาอาศัยกำลังของตนเอง ด้วยความเชื่อมั่นในสัญญา ความซื่อสัตย์ ความรักและพระคุณของพระเจ้า ทำให้เราประทับใจชัยชนะทุกครั้งไป เรากำลังเดินตามหลังแม่ทัพผู้ไม่เคยพ่ายแพ้ เรามีชัยเสมอโดยองค์พระเยซูคริสต์

ชาวพริเกียในสมัยโบราณมีความเชื่อว่า เมื่อพวกเขาได้ชัยชนะศัตรูเมื่อใด ฤทธิ์และกำลังของพวกศัตรูจะเข้ามาถึงสู้อยู่ในตัวเขา ทำให้เขามีพลังกำลังและชนะมากขึ้นทุกครั้งเป็นลำดับ ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราเอาชนะการทดลองคราวใด ก็ยิ่งเพิ่มพลังกำลังให้แก่เราเท่าตัว เพื่อจะชนะมากขึ้นในครั้งต่อไป

และมีเพียงแต่เราเอาชนะศัตรูเท่านั้น แต่เรายังสามารถที่จะบังคับศัตรูให้สู้รบแทนเราด้วย

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้กล่าวว่า “กระโดดขึ้นเหยียบบ่าของพวกฟาลิสเตีย” ซึ่งที่จริงแล้วพวกฟาลิสเตียเป็นศัตรูตัวร้ายจากและน่าสะพรึงกลัวสำหรับชนชาติอิสราเอล แต่ภาพที่อิสยาห์ได้วาดไว้จะเห็นได้ว่า พวกอิสราเอลสามารถขี่คอพวกฟะลิสเตียได้ ให้ออกรบแทนได้ด้วย และช่วยให้อิสราเอลเอาชนะต่อศัตรูอื่น ๆ อีกต่อไป เหมือนกับชาวเรือที่ฉลาด เขาสามารถใช้ลมต่างทิศดีดใบแล่นเป็นจกทวนลมขึ้นไปได้

เช่นเดียวกับจิตวิญญาณของเรา อาศัยพระคุณแห่งความมีชัย เปลี่ยนแปลงข้าศึกทั้งหลายให้เป็นอุปกรณ์นำมาซึ่งความมีชัยชนะได้ เราสามารถกล่าวออกมาอย่างเต็มปากว่า “สิ่งทั้งหลายที่เป็นอุปสรรคของข้าพเจ้า จะกลับกลายเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยให้การประกาศพระกิตติคุณของพระองค์เผยแพร่ออกไป”

พระเจ้าทรงให้คำมั่นสัญญาแก่ผู้มีชัยชนะทั้งหลายว่า “ถ้าเขามีชัย เขาจะได้รับพระราชทานมงกุฎแห่งชีวิต”

ท่านไม่อยากจะเป็นผู้มีชัยชนะอย่างเหลือล้นหรือ?

อุปสรรคกลายเป็นอุปการณ์

พระธรรม 1 เปโตรเป็นหนังสือพิเศษสำหรับคนที่กำลังประสบกับความทุกข์ยากลำบาก และได้เน้นให้เห็นว่า “เราทั้งหลายสามารถมีชัยเหนือสิ่งเหล่านั้น” เหนือความทุกข์ยากทั้งปวง

“เพื่อทดลองดูความเชื่อของท่านที่ประเสริฐยิ่งกว่าทองคำที่เสียไป ถึงแม้ว่าทองคำนั้นถูกลองไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญสง่าราศี และเกียรติยศในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ” (1 เปโตร 1:7)

อาจารย์เปโตรได้เล้าโลมใจเราว่า ความทุกข์ยากลำบากเหล่านี้จะอยู่ “สักหน่อยหนึ่ง” เท่านั้น และ “จำเป็นที่จะต้องเกิดขึ้น” และสักวันหนึ่งข้างหน้า เราจะเข้าใจว่าทำไมความทุกข์เหล่านั้นจึงเกิดขึ้นแก่เรา เราจะทราบว่าการทดลองนั้นประเสริฐยิ่งกว่าทองคำ จะเป็นเหตุให้เกิดการ “สรรเสริญสง่าราศี และเกียรติยศ ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ”

มีคำสามคำในพระคัมภีร์ข้อนี้ที่ไม่ซ้ำกัน คือ (1) *การสรรเสริญ* ซึ่งแสดงให้เห็นการ โมทนาขอบพระคุณพระคุณพระเจ้า เมื่อเรามองย้อนหลังดูสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านพ้นมา ซึ่งชีวิตของเราเต็มไปด้วยความลำบาก เราสรรเสริญพระองค์เพราะเนื่องด้วยความรักที่ไม่แปรปรวน พระองค์ได้ทรงยอมให้เราทนต่อความทุกข์ยากลำบาก เพื่อจะได้เกิดเป็นพรแก่เรา

(2) *เกียรติยศ* เราจะได้รับเกียรติยศก็ต่อเมื่อเรายอมแบกความทุกข์อย่างผู้มีชัย เพื่อถวายเกียรติยศแด่พระเจ้าและเป็นสิ่งที่เชิดชูให้พระเยซูคริสต์เด่นขึ้น

(3) *สง่าราศี* ทำให้เรามองไกลของไปเบื้องหน้า เห็นบำเหน็จรางวัลที่พระองค์ทรงเตรียมไว้สำหรับเรา เพราะ “เหตุว่าการทุกข์ยากที่เบาบางของเรานั้น ซึ่งเรารับอยู่แต่ประเดี๋ยวเดียว” จะบันดาลให้เกิดผล “มีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร์” มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น หากว่าเราต้องการการรับมรดกเป็นรางวัล ทางนั้นคือทางแห่งความทุกข์ยาก ซึ่งจะต้องเสียสละอย่างมากมาย สักวันหนึ่งหยดน้ำตาของเราจะกลายเป็นเพชรน้ำงามที่หยดย้อยเต็มไปด้วยรัศมี

ตอนสุดท้ายของพระธรรมเปโตร ท่านได้กล่าวไว้หลายอย่างด้วยกัน เพื่อหนุนใจเราให้เข้มแข็งขึ้นในความทุกข์ในบทที่ 2:19 ว่า เมื่อเราถูกข่มเหงโดยไม่มีเหตุ หรือในทางที่ไม่ชอบธรรม ท่านผู้เขียนได้กล่าว “อย่างนี้แหละเป็นการชอบ” และกล่าวต่อไปอีกว่า “การเช่นนี้เป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้า”

คำพูดเหล่านี้ดูแปลกประหลาดมาก ก็ส่อให้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยที่เราได้รับความทุกข์ยากเหล่านั้น เพื่อจะเป็นพยานถึงพระองค์ คำพูดนี้ได้กล่าวซ้ำไว้ถึงสองครั้งสองครา ออ...จะเป็นเกียรติยศอันใหญ่หลวงสักเพียงใดหนอ ในวันที่พระองค์เสด็จลงมาจากพระที่นั่ง ทรงดำเนินตรงมายัง

เรา และทรงขอบใจเราต่อหน้าประชาชนทั้งปวงที่เฝ้าแหวนอยู่ ในฐานะที่เราได้ยอมทนทุกข์ยากลำบาก เพื่อพระองค์

ในข้อที่ 21 ของบทเดียวกัน อาจารย์เปโตรได้เตือนเราว่า “ช่วยว่าท่านทั้งหลายได้รับการทรงเรียกไว้สำหรับงานนั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทุกข์ทรมานเพื่อท่านทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่ท่าน เพื่อให้ท่านเดินตามรอยพระบาทของพระองค์”

การทนต่อการทดลองเป็นธุรกิจของเรา!

การทนความทุกข์ยากลำบากเป็นอาชีพของเรา!

สมมุติว่านายทหารจะบ่นต่อผู้บังคับบัญชาว่า “คูชิครับ ท่าน...ศัตรูมันยิ่งผม ผมไม่ได้คิดที่จะสมัครมาเป็นทหารให้ข้าศึกยิงเล่นสักหน่อย ผมไม่เคยตั้งใจที่จะรับการข่มเหงเช่นนี้เลย”

ท่านคงจะเคยได้จินตนาการว่า นายทหารจะตอบทหารคนนั้นว่าอย่างไร เขาคงตอบว่า “ทหารเอ๋ยหน้าที่ของทหารคือต้องถูกเขายิง จงเลิกบ่นเสียทีเถิด”

ไม่ว่าใคร ๆ จะประทุษร้ายต่อชีวิตของเรา หรือเราถูกพระบิดาทรงตีสอน ก็ให้เราต่างคนต่างชื่นชมยินดีร้องทูลว่า “จอกซึ่งพระบิดาของเราได้ทรงประทานแก่เรา เราจะไม่มีดื่มหรือ?”

จะถือว่าความยากลำบากที่เราได้รับนั้น เป็นการร่วมทุกข์ด้วยกันกับองค์พระเยซูคริสต์ เมื่อเราคิดได้เช่นนี้แล้วก็จะทำให้เราบังเกิดมีจิตใจกล้า ไม่ย่อถอยต่อความทุกข์ยากลำบาก “ท่านทั้งหลายจงมีใจยินดีในการซึ่งท่านได้มีส่วนในความทุกข์ยากลำบากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์จะปรากฏ ท่านทั้งหลายจะได้โสมนัสยินดีเป็นอันมากด้วย”

จิตใจของคริสเตียนผู้ซื่อสัตย์ทุกคนย่อมมีความปรารถนา ที่จะเหมือนกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในทุกลักษณะ ของพระคุณพระเจ้าที่เราได้รับพรเพราะว่าร่วมทุกข์ถึงสองเท่า “ถ้าเราอดทน เราจะได้ครอบครองร่วมกับพระองค์”

ถ้าเรามีส่วนในไม้กางเขน เราก็จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต!

เหตุร้ายกลายเป็นดี

“ฝ่ายยาเบซมียศมากกว่าพี่น้องทั้งหลายของท่าน แต่มารดาตั้งชื่อว่ายาเบซ (ทุกข์) เพราะท่านางได้เกิดบุตรคนนี้ด้วยความทุกข์ ฝ่ายยาเบซได้ทูลขอพระเจ้าของพวกอิสราเอลว่า ขอพระองค์ทรงโปรดประสิทธิ์พระพรแก่ข้าพเจ้า ให้อาณาเขตของข้าพเจ้ากว้างขวางออกไป ให้พระหัตถ์ของพระองค์อยู่กับข้าพเจ้า โปรดรักษาข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้าย เพื่อใจของข้าพเจ้าจะไม่ได้เป็นทุกข์ แล้วพระเจ้าทรงโปรดประทานตามที่ท่านขอนั้น!” (1 พงศาวดาร 4:9-10)

“นางจึงตรัสชื่อเขาว่ายาเบซ เพราะนางได้คลอดเขามาให้ความทุกข์”

พระคัมภีร์ข้อนี้ได้ทำให้เราเห็นเบื้องต้นชีวิตของคน ๆ หนึ่ง ซึ่งเป็นสิ่งธรรมดาสามัญเหลือเกิน “ยาเบซ” แปลว่า “ทุกข์” ความจริงน่าจะให้ชื่อว่า “นายโชคร้าย” มากกว่า เพราะเขาได้ถือกำเนิดมาท่ามกลางเมฆหมอกแห่งความมืดมิด แม้แต่แม่ของเขาก็ไม่มีความปรารถนาอยากจะได้เขา บางทีอาจเป็นเพราะมีการผิดปกติบางอย่างเกิดขึ้น ซึ่งนำความอับอายขายหน้ามาสู่ครอบครัว มารดาจึงไม่อยากจะได้เขา ชีวิตของยาเบซจึงอ้างว้าง อับเฉา ไม่มีใครเหลียวแลและเอาใจใส่ มีแต่ความรันทด น้อยใจที่อับโชค มองไปทางไหนมีแต่ความมืดมิด ต้นหนคุดทุกด้าน น่าสงสารเสียนี้กระไร

ยาเบซได้ร้องทูลต่อพระเจ้าของอิสราเอลว่า “โอพระเจ้าข้า ขอทรงอวยพรแก่ข้าพเจ้าและโปรดขยายอาณาเขตของข้าพเจ้าให้กว้างออกไป และขอให้พระหัตถ์ของพระองค์ ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อพระองค์จะได้รักษาข้าพเจ้าไว้จากทางความชั่ว และจะไม่เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าระทมทุกข์”

ถ้าเราอ่านต่อไปก็จะพบว่า เมฆหมอกแห่งความมืดมิดได้แปรเปลี่ยนเป็นรัศมี รุ่งเรืองแจ่มใส ซึ่งส่งผลให้ชีวิตของยาเบซรุ่งเรืองขึ้น พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเขาแล้วทรงเปลี่ยนความทุกข์ให้กลายเป็นพระพร

“พระเจ้าได้ทรงประทานให้ตามที่เขาได้ทูลขอ”

เราทั้งหลายเป็นผู้ที่ก่อกำชัยชนะอันเหลือล้นต่ออุปสรรคไว้ในมือ ถึงแม้ว่าจะเริ่มต้นด้วยความอับเฉา ผิดหวัง น้อยใจ แต่เมื่อเราติดตามพระองค์ต่อไปเรื่อย ๆ หุบเขาแห่งความมืดมนก็จะกลายเป็นประตูแห่งความหวัง และต้นไม้ที่มีหนามก็จะกลับกลายเป็นพุ่มของดอกราตรีอันหอมหวาน และเราจะได้เข้าพักพิงอยู่ภายใต้ร่มไม้แห่งความเปรมปรีดี เมื่อเราอธิษฐานด้วยความเชื่อ

พระเจ้าจะทรงเปลี่ยนทุกสิ่งให้กลายเป็นพร!

โปรดสังเกตคำอธิษฐานของยาเบซนั้น ถูกต้องตามลำดับ กล่าวคือ ท่านอธิษฐานว่า “โอ..ขอพระองค์ทรงอวยพรพระเจ้าจริง ๆ ” ยาเบซไม่ได้ทูลขอให้เหตุการณ์ล้อมรอบเปลี่ยนแปลง แต่ได้ขอให้พระเจ้าเปลี่ยนแปลงชีวิตของท่านให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และเหมาะสมกับพระองค์ ถ้าหาก

จะมีอะไรเกิดขึ้นที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชื่อเสียงหรือแก่ชีวิตของเรา ฟังรู้ไว้เถิดว่านั่นไม่ใช่มาจากสิ่งที่อยู่ภายนอก แต่มาจากตัวของเราเองต่างหาก ตัวเราเองเป็นผู้ที่นำมาซึ่งความเสื่อมเสีย

ชีวิตที่สัมพันธ์อยู่กับพระเจ้าและคิดสนิทอยู่กับพระเยซูคริสต์ ไม่ว่าเขาจะตกไปในถิ่นฐานใด เขาก็ยังจะมีความชื่นชมยินดี แม้ว่าจะอยู่ในเมืองนรก เขาก็ยังเต็มไปด้วยความสุข ฉะนั้น ให้เราทุกคนตั้งต้นฉายแสงภายในบ้านของตัวเองก่อน

ครั้นแล้วยาเบซก็มีสหายที่ไกลออกไป เขาขอให้พระเจ้าทรงขยายอาณาเขตให้กว้างใหญ่ไพศาลมากขึ้น แม้ว่าเหตุการณ์ล้อมรอบจะไม่รุ่งเรืองแจ่มใส แต่เมื่อมีสายตายามองให้ไกลออกไปยังมีหวัง เหตุหนึ่งที่ทำให้คนเรามีชีวิตอับเฉาก็เพราะมัวนั่งกอดเข่าเจ้าจุกอยู่กับที่ อยู่ในวงการเห็นแก่ตัว และความตระหนี่ถี่ถ้อย ไม่ยอมผละจากมัน เพื่อจะมุ่งหน้าไปสู่อาณาเขตอันกว้างใหญ่ที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ จงเดินไปยังที่มีหัวใจอันเสรีาโศก ที่รอคอยความช่วยเหลือจากท่าน เพื่อจะได้ช่วยเขาให้พ้นทุกข์ แล้วท่านจะได้มรดกมากมาย

แล้วยาเบซได้ทูลต่อไปว่า “ขอให้พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า” เขาต้องการชีวิตที่คิดสนิทอยู่กับพระเจ้า ต้องการให้พระหัตถ์ของพระองค์ทรงนำพา และต้องการให้รับการพิทักษ์รักษาจากพระองค์

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ใครผู้ใดจะต่อสู้เขาได้?!

คำกล่าวสุดท้ายของยาเบซช่างเหมาะสมเสียจริง “ขอพระองค์ทรงรักษาข้าพเจ้าไว้ให้พ้นจากความชั่ว เพื่อจะไม่เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าเสียใจ” เขาไม่ได้ทูลขอพระเจ้าให้ทางชีวิตราบรื่นโดยปราศจากขวากหนาม หรือขอให้หลีกเลี่ยงหนีพ้นจากภัยอันตรายต่าง ๆ

เขามีความเชื่ออย่างแน่มั่นว่า ด้วยพระคุณของพระเจ้าจะทรงถอนพิษของเหล็กในทุกชนิด ความระทมทุกข์ก็จะคลี่คลายไปในทางที่ดี ความเกลียดชังและความตายก็ไม่อาจจะทำอะไรแก่เขาได้

เมื่อเราเห็นตัวอย่างเช่นนี้แล้ว ก็ขออย่าให้เรามองชีวิตของเราด้วยความขมขื่นใจ แต่ให้มองด้วยความเพียรพยายาม และมีความเชื่อ ถ้าเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดขึ้นเพื่อพระองค์เอง ในที่สุดพระองค์จะทรงประทานชัยชนะเหนือสิ่งทั้งปวงในบัดนี้ไปเลย และเมื่อถึงเวลานั้นพระองค์จะทรงยกเราขึ้นสู่ความมีชัย และสู่ตำแหน่งอันสูงด้วยเกียรติยศ ซึ่งเต็มไปด้วยกำลังและพระพรนานับประการ

แต่ทั้งนี้ก็จะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยการชิงชัยและความอดทน!

เพื่อพระเจ้า

“ด้วยว่าข้าพเจ้าเรียนรู้มาแล้วว่า ข้าพเจ้ามีฐานะอย่างไร ข้าพเจ้าก็อึดใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเจียมตัวและรู้จักที่จะพุ่มเพื่อด้วย ข้าพเจ้ารู้จักอาณาเขตสัญญาของการอิมทอ้ง และของการอดอยากของการพุ่มเพื่อ ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งโดยพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:11-13)

ช่างเหล็กที่ดีนั้นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับการต่อเชื่อมเหล็กเข้าด้วยกัน เขาจะต้องรู้เรื่องความร้อนและความเย็นของเหล็กว่า เมื่อเหล็กถูกความร้อนจะขยายตัว และเมื่อถูกความเย็นจะหดตัว เหล็กรองสะพานที่ทอดข้ามแม่น้ำนั้น จะหดและขยายตัวตั้งหลายฟุต ถ้าช่างก่อสร้างวางเหล็กไม่ได้สัดส่วน เหล็กรองสะพานจะทานน้ำหนักของสะพานไม่ได้ แต่ถ้าเป็นนายช่างผู้ชำนาญเขาจะวางเหล็กให้หลวมกันพอดี เมื่อเกิดความร้อนหรือเย็นเหล็กจะอยู่ในลักษณะที่ปลอดภัยใช้งานได้

มนุษย์เรายังค้นไม่พบวิธีที่จะช่วยให้นิสัยใจคอของตนเองเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตศีลธรรมกฎข้อบังคับที่มนุษย์พากันคิดค้นขึ้นนั้น ไม่สามารถที่จะพุงความเหลวแหลกของสังคมได้เลย แต่พระคุณของพระเจ้าทรงชูเราขึ้นให้พ้นจากเหตุการณ์ จนเราสามารถที่จะกล่าวได้อย่างเต็มปากว่า “ด้วยข้าพเจ้าเรียนรู้มาแล้วว่า ข้าพเจ้ามีฐานะอย่างไร ข้าพเจ้าก็มีความอึดใจอยู่อย่างนั้น”

คำว่า “อึดใจ” ในพระวจนะของพระเจ้าข้อนี้ หมายถึงเราจะมีกำลังมหาศาลอยู่ภายในใจ เราไม่จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยกำลังภายนอกอีกต่อไป เรามีสวรรค์และสันติสุขอยู่ภายในใจ สวรรค์นี้ไม่ใช่เงินหรือทอง หรือเพื่อนฝูง อาจารย์เปาโลเป็นตัวอย่างอันดี ในการทำให้เหมาะสมกับสถานการณ์ทุกอย่าง ท่านกล่าวว่า พระเจ้าทรงทำให้ท่านเป็นที่เหยียดหยันและดูถูกดูหมิ่นจากชาวโลก แต่เป็นสิ่งที่พิศวงสำหรับชาวสวรรค์ ชีวิตของท่านบอกให้เราเห็นว่า พระคุณของพระเจ้ามีเพียงพอสำหรับผู้เชื่อพระองค์ทุกคน ในทุกเหตุการณ์และทุกกรณี

หลายครั้งหลายคราวที่เปาโลถูกเหยียดหยามและอดอยาก และเหมือนว่ากำลังแค้นเต็มที แต่ท่านไม่เคยย่อท้อ และบางครั้งท่านก็มีอย่างเหลือเฟือ จอกลืมของท่านเต็มล้นอยู่ แต่ท่านก็ไม่ทะนงตัวหรือเห็นแก่ตัว นี่เป็นคำพยานจากบุรุษผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า

“ครั้งหนึ่งข้ามีทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งเป็นของโลกนี้ แต่พระเจ้าทรงสอนให้ข้ามีพระเจ้าในทุกสิ่งเดี๋ยวนี้ข้าขาดสนยาจน และไม่มื่ออะไรสักสิ่งฝ่ายโลก แต่พระเจ้าทรงสอนข้าว่าให้มีทุกสิ่งในพระเจ้า”

การที่อาจารย์เปาโลได้รับชัยชนะอย่างงดงาม มิใช่ว่าท่านจะได้มาในเวลาชั่วพริบตาเดียว ท่านต้อง “เรียนรู้” พระเจ้าได้ทรงสอนให้ท่านรู้จัก...หรือจะพูดอย่างง่าย ๆ ก็คือ ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เคล็ดลับของมันแล้ว”

เคล็ดลับนั้นก็คือ “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า” การสถิตอยู่ด้วยของพระเยซูคริสต์ เป็นบ่อเกิดแห่งพลังกำลังและความสุข เหตุการณ์สภาพแวดล้อมจะแปรเปลี่ยนอย่างไร เราไม่สนใจ เพราะเรามีอำนาจเหนือสารพัดสิ่ง

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เราก็จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้อยู่เรื่อยไป พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงช่วยเราฝึกฝนในเรื่องนี้ด้วยความเอาใจใส่ จนกว่าเราจะประสบชัยชนะ และมีสง่าราศีเนื่องจากความทุกข์ยากลำบาก และเรามีความชื่นชมยินดีในพระเจ้า

เราทุกคนจงยอมให้พระเยซูคริสต์เป็นผู้ฝึกอย่างเต็มใจ ในโรงเรียนแห่งความทุกข์ จนกว่าจะจบหลักสูตร เมื่อนั้นแหละเราจะเป็นผู้ที่มี “ชัยชนะเหลือล้น”

ความรักต่อผู้อื่น

ความยุ่งยากลำบาก ความขัดเคืองใจและปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตของเรานั้น ส่วนมากเกิดจากการสัมพันธ์ติดต่อกันระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งแต่ละคนนั้น พระเจ้าทรงสร้างให้มีนิสัยใจคอผิดแผกกันไป บางขณะเรามักจะคิดว่าเราเป็นคนที่มีสมบุรณ์มากกว่าคนอื่น ๆ

การที่เราจะอยู่อย่างสงบได้นั้น จำต้องมีความรักของคริสเตียน และความรักอันนี้จะผ่านการพิสูจน์ด้วยความคิดที่ไร้เหตุผล ความเกลียดชัง คุร้ายและอยุติธรรม แต่บางครั้งเพื่อนคริสเตียนก็โหดร้ายต่อเราเหมือนกัน แต่เราก็มีพระคุณของพระเจ้าคอยค้ำจุนหนุนช่วยอยู่ และด้วยความรักของพระเจ้านี้เองที่สามารถช่วยเราให้ประสบต่อความมีชัยต่อคนโหดร้ายและต่อเพื่อนของเราได้ เหมือนเมื่อครั้งที่พระองค์ได้ทรงช่วยให้เราพ้นจากการเป็นทาสของพญามาร

มีข้อพระคัมภีร์ที่น่าคิดอยู่ตอนหนึ่ง กล่าวว่า “เปาโลที่พระองค์ได้ทรงเลือก ให้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามน้ำพระทัยของพระเจ้ากับโซษะเรนผู้เป็นพี่น้อง” (1 โครินธ์ 1:1)

เมื่อเอ่ยถึงชื่อของโซษะเรน ก็ทำให้เราคิดเมื่อครั้งที่อาจารย์เปาโลได้มีเรื่องราวกับชายผู้นี้ ในพระธรรมกิจการ 18 เราได้มองเห็นพระคุณของพระเจ้าจากเรื่องนี้อย่างชัดเจน

โซษะเรนเป็นหัวหน้าชาวยิว ที่ทำการข่มเหงเปาโล เพราะเขาเป็นนายธรรมศาลา โซษะเรนและพรรคพวกได้ติดตามข่มเหงเปาโลหนักมือขึ้นทุกขณะ ทั้งนี้เป็นเพราะนายธรรมศาลาค่อนคือกริซโปได้กลับใจมาเชื่อพระเยซูคริสต์ นายธรรมศาลาคณปัจจุบันจึงเป็นเดือดเป็นแค้น พระวจนะได้บันทึกว่า “ฝ่ายกริซโปนายธรรมศาลากับครอบครัวของท่านได้เชื่อถือพระเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือรับบัพติศมา” พวกเขาได้ยุยงส่งเสริมพวกยูดาให้ทำร้ายอาจารย์เปาโล และนำไปต่อหน้าเจ้าเมืองกาลิสี ซึ่งเพิ่งย้ายมารับตำแหน่งใหม่ ตอนนั้นเปาโลเพิ่งได้รับคำหนุนใจจากพระเจ้ามาสด ๆ ร้อน ๆ ว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไปอย่างนี้เสีย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า ด้วยว่าคนของเราในเมืองนี้มีมาก”

จริงดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ พระองค์ทรงพิทักษ์รักษาเปาโลให้พ้นจากการร้าย เจ้าเมืองกาลิสีไม่ยอมชำระความ และทั้งยังไม่ยอมฟังคำให้การของเปาโลอีกด้วย กลับไล่ออกไปจากศาลทั้งโจทก์และจำเลย ขณะนั้นพวกที่เป็นชาวเฮเลน (กรีก) ก็พากันเดือดดาล เลยจับเอาโซษะเรนนายธรรมศาลาผู้ก่อเรื่อง ให้นำลงมาแล้วเขียนต่อหน้าเจ้าเมือง ส่วนเปาโลก็พ้นข้อหาไป ห้าปีให้หลังเปาโลได้เขียนจดหมายถึงคริสตจักรโครินธ์ ท่านจำเหตุการณ์ทั้งหมดในเมืองนี้ได้ดี ดังนั้น ท่านจึงเพิ่มชื่อของโซษะเรนลงไปในคำนำของจดหมายด้วย ดูเหมือนว่า ใคร ๆ ในเมืองโครินธ์จะรู้จักโซษะเรน เราเชื่อว่าท่านคงจะเป็นคนที่มีชื่อเสียงกว้างขวางพอสมควร ย่อมเป็นธรรมดาอยู่เองที่ใคร ๆ จะต้องเชื่อว่าโซษะเรนเป็น

ผู้ที่ได้เคยข่มเหงเปาโลมาก่อน และคนคนเดียวที่นี้จะได้ร่วมลงชื่อส่งความคิดถึงมายังพี่น้องคริสเตียนในเมืองโครินธ์ หากเราจะเชื่อเอาว่า ในเวลาที่พวกเขาเล่นได้จับโซษะเรนคว่ำลงและตีนั้น เปาโลได้เข้าไปช่วยห้ามขอร้องและปกป้องโซษะเรนไว้มิให้ถูกตีมากนัก การกระทำของเปาโลในครั้งนั้น ทำให้หัวใจที่เคียดแค้นชิงของโซษะเรนกลับกลายเป็นหัวใจที่มีความรักและนับถือ โซษะเรนเปิดจิตใจออกต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

เรื่องคงจะเกิดขึ้นในทำนองนี้ ใครจะคาดคิดบ้างว่า ศัตรูจะกลายเป็นมิตรได้ ย่อมไม่มีหนทางอื่นที่โซษะเรนจะกลับใจบังเกิดใหม่ได้ นอกจากเหตุการณ์จะเกิดขึ้นดังกล่าวมาแล้ว

นี่แหละเป็นความรักที่ทำให้ประสพกับความมีชัยเหนือสิ่งอื่น เราจะประหารศัตรูให้หมดม้วยด้วยคมดาบก็ย่อมได้ แต่จะไม่มีประโยชน์อะไร คริสเตียนคนหนึ่งได้กล่าวไว้อย่างน่าคิดมากกว่า “ฉันได้ประหารศัตรูของฉันด้วยความรัก โดยยอมตายแทนเขา”

เมื่อเรื่องเล่าว่า มีคริสเตียนชื่อนานิกายเควกเกอร์คนหนึ่ง ได้จูงวัวของเพื่อนบ้านไปคืนให้แก่เจ้าของ หลังจากที่มีมันเหยียบย่ำสวนจนได้รับความเสียหาย เมื่อขณะส่งเชือกให้แก่เจ้าของวัวอยู่นั้น คริสเตียนก็พูดว่า “ถ้าหากทีหลังฉันจับวัวตัวนี้ที่ย่ำสวนฉันอีก ฉันจะ.....”

เจ้าของวัวก็พูดสวนด้วยความโกรธทันทีว่า “แจะทำไม...แจะทำไมวัวฉัน?”

คริสเตียนจึงตอบว่า “เฮ้อ...ฉันจะจับมันแล้วจูงมาคืนให้แก่ท่านอีก เหมือนที่ฉันทำอยู่เดี๋ยวนี้”

แน่นอนการทะเลาะก็สิ้นสุดลง สวนข้าวโพดก็มีได้ถูกวัวเหยียบย่ำอีกต่อไป

ฮาเลลูยา อามิน!

ทำทุกสิ่งเพื่อพระเจ้า

“เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นแก่ท่าน เพื่อจะ让您เป็นพยาน” (ลูกา 21:13)

พระเยซูคริสต์ได้ทรงบอกสาวกของพระองค์ล่วงหน้าไว้ก่อนแล้วว่า เขาทั้งหลายจะได้รับการข่มเหง และประสบกับความทุกข์ยากนานาประการ ในการรับใช้พระเจ้า เขาจะถูกจับและนำไปต่อหน้ากษัตริย์และผู้ปกครอง เพื่อพิพากษา พวกเราส่วนมากเมื่อพูดถึงการข่มเหงแล้วมักจะเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่ากลัวเหลือหลาย เรามักจะคิดหาช่องทางหลีกเลี่ยงแต่พระเยซูตรัสว่า อย่ากลัวต่อเหตุการณ์เหล่านี้ จงมอบทุกสิ่งไว้ในการอารักขาของพระเจ้า เมื่อมีอะไรเกิดขึ้นก็เพราะเพื่อที่จะให้คริสเตียนได้มีโอกาสเป็นพยานแก่พระองค์ “การนั้นเกิดแก่ท่าน เพื่อจะ让您เป็นพยาน”

เมื่อเราได้อ่านในพระธรรมกิจการ เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อุบัติขึ้นตามที่พระเยซูคริสต์บอกไว้ เพื่อเขาจะได้เป็นพยาน พวกเขาถูกเรียกไปยืนอยู่ต่อหน้าที่ประชุม และถูกซักถามว่า ทำไมจึงกล้าหาญนัก เราพบว่าอาจารย์เปโตรและยอห์นไม่กลัวตาย และไม่ยอมตอบคำถามเสียด้ายซ้ำ เพียงแต่กล่าวสั้น ๆ ว่า “จำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้า ข้าพเจ้าควรจะฟังคำของพวกท่าน หรือควรเชื่อฟังพระคำของพระเจ้า ท่านทั้งหลายจงพิจารณาเถิด ดัวยว่า ข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่ได้เห็นและได้ยินนั้นก็หาไม่ได้”

เปาโลได้มีโอกาสดีหลายครั้งหลายคราวที่ได้ยืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์และผู้ครอบครอง ท่านได้เทศนาแก่คนทั้งปวงที่ยืนห้อมล้อมอยู่ ถึงแม้ว่าจะอยู่ต่อหน้าศัตรูที่กระหึ่มกระหือรือและขู่เชิญเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ เมื่ออยู่ต่อหน้ากษัตริย์เฟลิซ เฟสโต อากริปปา ท่านก็หาช่องทางที่จะเป็นพยานถึงพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า เมื่อเรือกำปั่นถูกคลื่นซัดอยู่กลางมหาสมุทร ท่านไม่คิดเห็นแต่ตัวที่จะหนีเอาตัวรอด แต่ท่านได้กล่าวคำเล่าโลมใจและเรื่องของพระเจ้าแก่กาลาติเรือ

ในพระธรรมทิโมธีฉบับที่สองบทสุดท้าย เราได้เห็นภาพของเปาโลกำลังยืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์นีโร ซึ่งทรงไว้ด้วยอำนาจและครุร้ายผิดมนุษย์มนา หากว่าเปาโลเกิดจิตใจขาดกลัว และพูดเพื่อจะให้ตนพ้นจากปากสิงห์ ท่านก็ยอมจะทำได้ เพราะท่านรู้ว่า ผู้ที่คอยขย้ำเนื้อของท่านก็คือสิงโตที่หิวโหยในสนามกีฬากลางแจ้ง

เปาโลมีความคิดอย่างเดียวว่า นี่เป็นโอกาสอันพิเศษซึ่งมีเพียงครั้งเดียวในชีวิต ที่จะยืนอยู่ต่อหน้าของกษัตริย์นีโรและเหล่าข้าราชการ เพื่อเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐ ท่านกล่าวว่า “แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเข้าข้างข้าพเจ้าและทรงชูกำลังข้าพเจ้า เพื่อจะให้การที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้นสำเร็จและเพื่อคนต่างชาติจะได้ยิน” และท่านพูดอย่างตื้นตันว่า “ข้าพเจ้าได้พ้นจากปากสิงโตนั้น” ท่านพูดประโยคนี้ดูเหมือนกับว่า ไม่เห็นเป็นสิ่งที่สำคัญอะไรเลย

หน้าที่สำคัญที่สุดที่ท่านได้รับมอบหมายก็คือ บอกคนทั้งปวงให้ทราบถึงเรื่องพระเยซูคริสต์ ถ้าหากว่ามีเหตุฉุกเฉินเกิดขึ้น เป็นโอกาสที่จะประกาศถึงความรอดในเวลาที่เหลืออยู่ ส่วนความทุกข์ยากลำบากและความตายเป็นหน้าที่ของพระเจ้าที่จะจัดการ

นี่เป็นหนทางเดียวที่จะนำมาซึ่งความมีชัยชนะอันมากมาย ท่ามกลางอุปสรรคและการทดลอง ขอให้เราทุกคนลิ้มตัวเอง และฉวยโอกาสเป็นพยานถึงพระองค์ จอห์นวาซซาได้เคยกล่าวว่า เหตุการณ์บังเอิญย่อมไม่เกิดขึ้นในชีวิตครั้งหนึ่งท่านเคาะประตูบ้านผิด และเมื่อสตรีเจ้าของบ้านมาเปิดประตู เขาก็รีบขอโทษด้วยถ้อยคำอันสุภาพ และเขาก็พูดต่อไปว่า “คุณนายครับ บางทีอาจจะไม่ผิดบ้าน เพราะพระเจ้าทรงนำผมมาพบกับคุณนาย ซึ่งตอนแรกผมตั้งใจจะพูดเรื่องนี้กับคนอื่น คุณนายจะอนุญาตให้ผมเข้าไปนั่งข้างในเล่าเรื่องราวสักหน่อยจะได้ไหมครับ?”

ผลลัพธ์ก็คือ สตรีผู้นั้นได้รับความรอด!

ใคร่ถามด้วยความจริงใจว่า ชีวิตของท่านแสวงหาโอกาสที่จะเป็นพยานถึงพระองค์อยู่เสมอหรือ?

พระพรสองต่อ

“ข้าพเจ้าขอต่อท่านว่า ขอให้ข้าพเจ้าได้รับวิญญูณจิตของท่านสองเท่า สวมทับข้าพเจ้า” (2 พงศกัศัตร์ย 2:9)

แท้จริงแล้ว เมื่อเราได้เรียนรู้ถึงเรื่องพระวิญญูณบริสุทธิ์ ก็ยากที่จะตีความหมายคำอธิษฐานของเอลีซาให้เป็นอย่างอื่นได้ แต่เวลานี้เอลีซายังไม่เข้าใจในเรื่องพระวิญญูณบริสุทธิ์ เราจึงต้องอธิบายว่า เขาได้รับตามที่ขอนั้นและในพระคัมภีร์ได้บันทึกอย่างชัดเจนว่า พระเจ้าจะทรงฟังคำอธิษฐาน ถ้าเขาได้ทำตามเงื่อนไขที่เอลีซาห์ห้ไว้

เราจึงเชื่อว่า พระพรสองเท่านี้ได้เกิดขึ้นจริงในชีวิตของเอลีซา

ชีวิตและกิจการงานของเอลีซา ได้สอนเราเกี่ยวกับพระพรอันมหาศาลนี้ และเราควรจะเอาเยี่ยงอย่างในการอธิษฐาน ในบั้นต้นเราได้เห็นว่า ชีวิตของเขาเป็นไปแบบธรรมดา ๆ ซึ่งไม่เหมือนอย่างเอลีซาห์ที่ค่อนข้างโลดโผน เต็มไปด้วยการต่อต้านและการพ่นขันต่อ แต่ส่วนเอลีซาเป็นชีวิตที่เกี่ยวข้องกับประชาชนตามปกติเช่นเรา ๆ ท่าน ๆ

อีกประการหนึ่ง ชีวิตของเอลีซาติดสนิทอยู่กับพระเจ้า และมีฤทธิ์พิเศษจากเบื้องบน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เป็นไปแบบธรรมดา แต่การมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นนั้น เป็นพระพรสองต่อ สิ่งเหล่านี้สำเร็จได้โดยการร่วมมือทั้งสองฝ่ายคือพระเจ้าและเอลีซา

สิ่งแรกที่เอลีซาต้องเผชิญก็คือ แม่น้ำจอร์แดนที่ขวางหน้าอยู่ แน่นอน เมื่อมีพระพรก็ย่อมจะมีอุปสรรค เอลีซาจะเดินไปดูงานที่กำลังรอคอยอยู่ฝั่งโน้น ก่อนหน้านั้นเพียงไม่กี่ชั่วโมง เอลีซาห์ได้ทำให้แม่น้ำแยกออกจากกัน แต่มาบัดนี้แม่น้ำก็เป็นอุปสรรคที่เอลีซาจะต้องเผชิญแต่เพียงผู้เดียว อุปสรรคนี้เป็นการทดสอบความเชื่อครั้งแรกของท่าน ท่านได้ต่อสู้กับอุปสรรคครั้งนี้ด้วยความเชื่ออย่างธรรมดา เชื่ออย่างแน่วมนั้นว่าพระพรสองต่อจะทำให้ท่านบรรลุ ถึงความสำเร็จได้ โปรดสังเกต ท่านไม่ได้ร้องขอให้เอลีซาห์มาช่วย แต่ท่านได้ทูลขอพระเจ้าของเอลีซาห์โดยตรงเลยทีเดียว ทันใดนั้นแม่น้ำจอร์แดนก็แยกออก บรรดาลูกแห่งผู้เผยพระวจนะทั้งหลายก็รู้ได้ในทันทีว่า วิญญูณของเอลีซาห์ได้สวมทับเอลีซาแล้ว

ต่อมาไม่นานนัก บ้านเมืองเกิดเดือดร้อนระส่ำระสาย ข้าศึกยกกองทัพมาสู้รบ กองทัพอิสราเอลไม่มีน้ำจะดื่ม เหล่ากองทัพของพันธมิตรก็เช่นเดือดร้อนเช่นเดียวกัน เหตุเกิดที่บริเวณเทือกเขาโมอับ เอลีซาห์ได้ยึดพระพรสองต่อไว้ และท่านได้รับความสมหวัง ตามที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “เจ้าจะไม่เป็นลมหรือฝน แต่หุบเขาจะเต็มไปด้วยน้ำ การนี้เป็นสิ่งที่ง่ายต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระองค์ทรงมอบกองทัพโมอับไว้ในมือของเจ้า”

ต่อมาเราก็พบเรื่องไหน้ำมันของหญิงม่าย ซึ่งเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่สุด หากจะเล่าก็จะยืดยาวมาก แต่บทเรียนนี้สอนให้เราเห็นว่า พระวิญญูณบรสิทุทธิที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เรานั้น เราควรจะใช้ให้เป็นประโยชน์และคุ้มค่า เราสามารถที่จะเทพระพรแห่งพระวิญญูณบรสิทุทธิลงในภพขณะแห่งชีวิตได้ในทุกกรณี ไม่ว่าเหตุการณ์นั้นจะยุ่งยากลำบากใจมากมายสักเพียงไรก็ตาม แต่บางครั้งเรากลับเห็นว่าเป็นสิ่งที่เราไม่สามารถทำได้ เราหาได้พึ่งในพระวิญญูณบรสิทุทธิ เพื่อจะรับพระพรสองต่อไม่

ต่อมาเราได้พบเรื่อง เอลิซาได้รักษาโรคเรื้อนของแม่ทัพนาอามาน ท่านไม่ได้ออกมาวางมือแต่รักษาด้วยความเชื่อของนาอามานเอง เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบรสิทุทธินั้น จะต้องรับด้วยความเชื่อของเราเอง ซึ่งจะคลบนันดาลให้เกิดผลต่อร่างกายของเรา

อยู่มาคราวหนึ่ง มีกองทัพยกมาเพื่อจะจับตัวเอลิซา แต่ท่านได้เรียนรู้ที่เชื่อฟังและไว้วางใจในพระเจ้า ท่านไม่มีความครั่นคร้ามแม้แต่น้อย แต่เมสสะซีคนิซของท่านกลัวจนตัวสั่น เอลิซาจึงขอให้พระเจ้าทรงเปิดตาคนเฝ้า ทันใดนั้นเขาก็ลืมตาขึ้นเห็นกองทัพของทูตสวรรค์เรียงรายล้อมอยู่พร้อมที่จะเข้าประจัญบานกับข้าศึก

ฉะนั้น พระวิญญูณบรสิทุทธิที่สวมทับอยู่ภายในตัวของเรา จะเป็นกำลังอันมหาศาลแก่เราในยามที่อยู่อันตรายและทรงช่วยให้เราในการต่อสู้กับข้าศึกจนได้รับชัยชนะ

มีอีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่องขวานของนักเรียนพระวณะที่ได้ขี้มเขามาตัดไม้ เพื่อขยายโรงเรียน ได้หลุดจมนลงไปแม่น้ำจอร์แดน เอลิซาทูลขอพระเจ้าด้วยความเชื่ออย่างแรงกล้า ขวานซึ่งเป็นเหล็กก็ลอยขึ้นมาเหนือน้ำ เรื่องนี้ให้บทเรียนแก่เราอย่างง่าย ๆ ว่า พระเจ้าสามารถที่จะยกเราให้ลอยอยู่เหนือความทุกข์ยากลำบากได้ ความทุกข์นั้นไม่ว่าจะเกิดจากธรรมชาติหรือจากเหล่าวิญญูณชั่ว พระเจ้าทรงเป็นแม่ทัพของเหล่าผู้ที่เชื่อและไว้วางใจในพระองค์

เรื่องราวทั้งหมดนี้ แสดงให้เราเห็นว่า พระเจ้าทรงสามารถที่จะช่วยเราได้ในทุก ๆ สิ่ง ทุก ๆ เรื่องเตือนเราทั้งหลายว่า พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์จะคุ้มครองพิทักษ์เราด้วยพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์

มรดกอันล้ำค่า

“ถ้าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วยกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะสามารถไล่ศัตรูให้ออกไปได้ ตามที่พระเจ้าตรัสไว้” (โยชูวา 14:12)

คำกล่าวนี้เป็นของนักรบผู้กล้าหาญ ซึ่งมีอายุ 85 ปีแล้ว คนอายุป็นนี้แล้ว ถ้าเป็นคนทั่วไปก็จะหยุดพักการทำงาน และคอยทำวันที่พระเจ้ามารับเขาไป แต่คาเลบเพิ่งจะเริ่มต้นจับงานที่สำคัญที่สุดในชีวิตของท่าน ผลสำเร็จของงานชิ้นใหญ่กำลังรอคอยอยู่ข้างหน้า ของขวัญวันเกิดของคาเลบในปีนั้นก็คืองานชิ้นใหญ่ เป็นศึกครั้งสำคัญที่ล้อมเมืองเฮบโรน อันเป็นหัวเมืองที่เข้มแข็งที่สุดของพวกเขาอันนาค

เรื่องนี้ไม่ประทับใจเราบ้างหรือ? น่าจะหนุนใจให้เรามีความเชื่อตามที่ปรากฏในพระธรรมฮีบรู บทที่ 11 “คนเหล่านั้นอาศัยความเชื่อ จึงได้ชัยชนะแผ่นดินต่าง ๆ ได้รับตามคำทรงสัญญาไว้...เมื่ออ่านกำลังแล้ว ก็มีกำลังมากขึ้น มีกำลังเรียวแรงมากในสงคราม ได้กระทำให้กองทัพประเทศอื่น ๆ ตกพ่ายหนีไป”

ผู้หนึ่งผู้ใดที่อ่านพระคัมภีร์ตอนนี้ เขาจะมีความคิดอย่างไร? เมื่อผู้อ่านกำลังจะพักผ่อนในชีวิต หรือหลีกเลี่ยงงานที่หนัก ต้องการงานที่สบาย ๆ และไม่ยอมเผชิญกับศึกแห่งชีวิต จงคิดถึงเรื่องคาเลบเมืองเฮบโรน แล้วจงมีใจกลับริบคว้าเอาความมีชัย ซึ่งเป็นยอดปรารถนาในบั้นปลายชีวิต โดยอาศัยความเชื่อเท่านั้น จึงจะเอาชนะได้

ชัยชนะเมืองเฮบรู ถือได้ว่าเป็นชัยชนะที่พิเศษสุด เป็นมรดกชิ้นล้ำค่า ถือว่าเป็นบำเหน็จที่ได้มาด้วยความเชื่อ

พระเจ้าทรงประทานมรดกพิเศษให้แก่ทุกคน ที่เต็มใจรับบัพติศมาแห่งความทุกข์ และยอมดื่มถ้วยแห่งความยากลำบาก เขาเหล่านั้นจะได้รับรางวัลพิเศษ เหมือนอาจารย์เปาโลที่มีความปรารถนาจะได้รับมงกุฏ ท่านได้ทำงานที่คนอื่นพากันไม่แยแสให้สำเร็จลุล่วงไป ในตอนสุดท้ายของพระธรรมโยชูวาได้ทำให้เราเห็นว่า คาเลบได้รับมรดกที่ดีกว่าใคร ๆ ทั้งหมด เพราะเขามีความเชื่ออย่างมั่นคงนั่นเอง

ชัยชนะมีความหมายว่า ต้องสู้รบด้วยสุดกำลัง ต่อกรกับข้าศึกอย่างดุเดือด คนอะนาคได้ปกครองป้อมที่แข็งแรงที่สุด คนพวกนี้เป็นเหมือนยักษ์ปักหลั่นที่ครองแผ่นดินคานาอัน ยักษ์พวกนี้เป็นเหมือนอำนาจของปีศาจที่อยู่ในใจของเรา เป็นชีวิตที่เห็นแก่ตัว และเต็มไปด้วยความมืดบอดซึ่งไม่มีทางที่เราจะเอาชนะได้ง่าย ๆ ปีศาจพวกนี้จะไม่ค่อยสนใจกับคนธรรมดา แต่จะคอยสะสมกำลังเพื่อห้าหน้ากับคนที่มันเห็นว่าสำคัญเท่านั้น เช่น เมื่อครั้งที่ดาวิดได้เสวยราชย์ในกรุงเฮบโรน พวกฟาลิสติมก็ยกกองทัพมาหาดาวิดทันทีทั้งนี้ก็เพราะว่าดาวิดเป็นกษัตริย์นั่นเอง คนเล็ก ๆ ชาตานมักไม่ค่อยสนใจ แต่ถ้าใครเป็นใหญ่หรือเป็นคนสำคัญของคริสตจักร นั้นแหละจงระวังให้ดี มารมันจะตีให้ล้มคว่ำลงและเมื่อ

เรามีความฝืนฝืนกับสิ่งที่อยู่เบื้องบน อำนาจชั่วในฟ้าอากาศก็จะต่อกรกับเราทันที แต่ถ้าเราเฉยเมือไหวรุ่มมันก็จะเฉย ๆ เหมือนกัน

มีเรื่องเล่าว่า กองทัพหนึ่งได้ถูกข้าศึกยึดเอาธงประจำกองทัพไป ทหารทุกคนมีความเสียใจ และพร้อมที่จะยกออกไปยึดธงกลับคืนมา และแล้ววันหนึ่ง แม่ทัพของเขาได้ชี้ให้ทหารดูที่บนยอดเขา ซึ่งมีกองข้าศึกเรียงรายอยู่ทั่วไป พร้อมทั้งหอกและปืนเล็กใหญ่ แม่ทัพพูดว่า “ทหารทั้งหลายนั้นเห็นไหม ธงของท่านทั้งหลาย จงไปเอามาเถิด” ไม่ต้องบอกเป็นครั้งที่สอง ทหารทุกคนลุกขึ้นด้วยใจกล้าหาญ ไม่ช้าก็ได้ธงกลับคืนมา แต่ทว่า กว่าจะได้มาก็เสียเลือดเนื้อไปตาม ๆ กัน เพราะต้องชิงธงนั้นจากกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุด

ธงแห่งเกียรติยศและมงกุฎแห่งสง่าราศี ค่อยท่าเราอยู่บนที่สูงโน้น ซึ่งเป็นสถานที่เต็มไปด้วยความทุกข์ยากลำบากและอันตรายมากมาย

ท่านและข้าพเจ้าพร้อมที่จะร่วมอยู่ในกองทัพของคาเลบ ยกขึ้นไปล้อมกรุงเฮบโรนหรือ?

กรุงเฮบโรนเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และชื่อของกรุงนี้ก็มีความหมายต่อเรามากเหมือนกัน เพราะเป็นสถานที่ที่อับราฮัมเคยอาศัยอยู่ อับราฮัมเป็นพระสหายของพระเจ้าและชื่อเฮบโรนแปลว่า “สหาย” เฮบโรนเป็นอนุสาวรีย์แห่งความมีชัย ไม่มีเมืองไหนที่จะเข้มแข็งไปยิ่งกว่านี้ นี่เป็นภาพที่หนุนใจให้เราเกิดความฮึกเหิมและห้าวหาญ

สิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของคริสเตียน มักจะยกมาประชิดทางด้านความรัก ความอดทนและความเมตตา กรุณา พระคัมภีร์กล่าวว่า “ความรักนั้นก็อดทนนานกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่จองหอง เชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง”

ความรักชนิดดังกล่าวนี้มิได้บังเกิดขึ้นได้ในชั่วพริบตาเดียว และมีใช่เป็นผลของความประพฤติ แต่เป็นผลสืบเนื่องมาจากความเชื่อซึ่งเป็นชัยชนะที่งดงาม เมื่อพระเยซูรับสั่งสาวกให้ยกโทษแก่ศัตรู มิใช่แต่เพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดคูณด้วยเจ็ดสิบ พวกเขาต่างเงยหน้าขึ้นมองพระพักตร์พระองค์ แล้วก็ทูลว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายมีความเชื่อเพิ่มมากขึ้น”

ทำไมพวกเขาไม่ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายมีความรักเพิ่มมากขึ้น”

ทั้งนี้ก็เพราะว่า เมื่อมีความเชื่อแล้วความรักก็จะตามมาภายหลัง ท่านที่รัก ให้เราติดตามคาเลบไปตีเมืองเฮบโรน เพื่อจะเอาชนะให้ได้

ผู้เป็นใหญ่

“ท่านเป็นมหาชนใหญ่หลวง ท่านจะไม่ได้รับแต่เพียงที่ผืนเดียว แต่เพื่อท่านนี่จะเป็นของท่านด้วย เพราะว่าท่านได้ไล่ชาวคานาอันออกไป แม้ว่าชาวคานาอันพวกนี้จะมีรตเหล็กและเข็มแข็ง” (โยชูวา 17:17-18)

ลูกหลานของโยเซฟได้พูดคุยกับโยชูวาถึงเรื่องเขตแดนของเขา แท้จริงแล้วคนพวกนี้มีน้ำใจเหมือนกับบุตรของเซเบคาย ท่านคงพอจะจำได้ถึงเหตุการณ์ตอนที่ยากอบกับยอห์น พร้อมกับมารดาของเขามาทูลขอตำแหน่งซ้ายและขวาจากองค์พระเยซูคริสต์ พวกเขาได้มาพูดคุยกับโยชูวาว่า “ข้าพเจ้าเป็นมหาชนใหญ่ และพระเจ้าอวยพระพรไว้อย่างนั้น”

ซึ่งโยชูวาก็มิได้ปฏิเสธในสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำสำหรับชนเผ่านี้ แต่ท่านได้พูดในทำนองท้าทายว่า “ถ้าท่านเป็นมหาชนใหญ่หลวง เมื่อท่านเห็นว่าบริเวณเทือกเขาเอฟราอิมแคบไปสำหรับท่าน ก็จงเข้าไปในป่าใหญ่ หักร้างถางพงเอาเองเถิด” หมายถึงแผ่นดินของชาวฟาริสี ซึ่งเป็นตระกูลยักษ์และเป็นศัตรูของอิสราเอล

ใคร ๆ ก็ทราบว่ายิวเอฟราอิมได้สู้รบอย่างทรหด และได้เอาชนะพวกยักษ์ที่ดุร้ายได้ ทั้ง ๆ ที่คนเหล่านี้ร่างกายใหญ่โตกว่าเกรงขาม และมีรตเหล็กอีกด้วย แต่พวกยักษ์ก็ด้านทานกองทัพของเอฟราอิมไม่ไหว และตระกูลนี้ก็ได้รับมรดกตามที่สัญญาไว้ ในตอนหลังมีสิบตระกูลที่ใช้ชื่อเอฟราอิมเป็นชื่อเผ่าของตน ดังนั้นตระกูลนี้จึงมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วภาคเหนือของประเทศอิสราเอล

เมื่อบุตรทั้งสองของเซเบคายมาทูลขอตำแหน่งซ้ายขวาจากองค์พระเยซูคริสต์ พระองค์มิได้คิดเห็นเขาว่าเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง แต่พระองค์ตรัสบอกเขาว่า ตำแหน่งนี้มีไว้จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดด้วยความรักหรือความเสน่ห่า แต่ถ้าใครปรารถนาอยากจะได้ จะต้องแสวงหาด้วยการยอมเสียสละและปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่น “แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาหรือข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่ฐานะของเราที่จะจัดให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะให้แก่ผู้นั้น” และพระองค์ทรงถามด้วยคำถามที่น่าคิดว่า “จอกนั้นซึ่งเราจะดื่ม ท่านจะดื่มได้หรือ บัพติศมาที่เราได้รับ ท่านจะรับได้หรือ?”

คนทั้งสองมิได้หวั่นวิตกต่อคำถามของพระเยซูเลย เขาตอบรับทันทีว่า “ทำได้” เราเชื่อว่าคนทั้งสองจะต้องได้รับรางวัลอย่างงามเป็นแน่

ท่านที่รัก ชีวิตของเราจำเป็นจะต้องได้รับการปั้นแต่งจะเป็นมงกุฎหรือเป็นโซ่ตรวนนั้น ก็แล้วแต่โรงงานตีเหล็กแห่งชีวิตจะผลิตออกมา การเก็บเกี่ยวในอนาคตย่อมจะต้องมีการหว่านในปัจจุบัน

ชีวิตชั่วคราวของคนเราจะกลับกลายเป็นชีวิตนิรันดร์ได้ ผู้ที่ทำตัวให้เป็นคนชั่วก็ย่อมจะชั่วตลอดไป ผู้ที่ทำตัวให้เป็นคนบริสุทธิ์ก็จะบริสุทธิ์ไป

มีเรื่องเล่าว่า เศรษฐินี่ผู้หนึ่งได้นอนหลับและฝันไปว่า เธอได้ขึ้นไปยังเมืองสวรรค์ แล้วทูตสวรรค์ก็พาเธอเที่ยวชมเมืองอันวิจิตร ทูตได้ชี้ให้นางคว้งหลังหนึ่งซึ่งสวยงามมาก ทูตบอกว่าเป็นบ้านของชายคนหนึ่งที่อยู่ในเมืองเดียวกับเธอ เมื่อนางได้ยื่นชื่อถึงกับอุทานว่า “โอ...ชายคนนั้นเป็นคนทำสวนของดิฉันเองแหละค่ะ ทูตค่ะ เขาจะอยู่ในวังใหญ่โตอย่างนั้นได้อย่างไร ที่นิวยอร์กบ้านของเขาหลังเล็กนิดเดียว มีห้องเล็ก ๆ เพียงสามห้องเท่านั้น ชายคนนี้มีใช่เป็นผู้คิบบู้ดีที่ไหนหรือค่ะ ตกตอนเย็น ๆ ชอบออกไปประกาศข่าวประเสริฐกับพวกทหารแห่งความรอดตามข้างถนน”

ทูตตอบหญิงคนนั้นว่า “ฉันเองก็ไมรู้เรื่องนี้ แต่ฉันเชื่อว่าพระองค์ผู้เป็นเจ้านายของฉันรู้ว่าพระองค์ได้ทำอะไรลงไป”

อีกครู่หนึ่งต่อมาก็เดินผ่านบ้านหลังเล็ก ๆ หลังหนึ่ง ทูตได้เหลียวมองหน้าหญิงเศรษฐินี่ด้วยท่าทางเมินเฉย พร้อมกับพูดว่า “นั่นเป็นบ้านที่พระองค์ทรงเตรียมไว้สำหรับเธอ”

“ผิดเสียแล้วทูตข้า” นางพูดสวนขึ้นทันที “บ้านหลังนี้น่าจะเหมาะสำหรับคนสวนของดิฉันมากกว่า และวังของคนสวนนั้นแหละเป็นบ้านของดิฉัน”

ทูตตอบด้วยความสงสารว่า “มิใช่ดอกเธอ....พระเจ้าจะไม่ทรงทำอะไรผิดพลาดอย่างเด็ดขาด เหตุผลอยู่ที่ว่า ผู้ใดส่งสิ่งของมาที่นี่มากเท่าไร เขาก็จะได้รับการสร้างมากเท่านั้น เธอส่งมานิดเดียวจะเอาวังแทนบ้านได้อย่างไร?”

ท่านที่รัก ท่านได้ส่งสิ่งของไปยังเมืองสวรรค์แล้วมากน้อยเพียงใด?

สิ่งที่พิสูจน์ความเป็นใหญ่คืออะไร? และเคล็ดลับของบำเหน็จนั้นอยู่ที่ไหน?

อยู่ที่การสู้รบ การเสียสละและยอมอดทนการยากลำบาก มีความเพียรพยายามเอาชนะต่ออุปสรรคที่ขวาง

เทือกเขาเอฟราอิมเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ที่จำต้องโค่นลง นอกจากนั้นยังมีรถรบเหล็กของเหล่าศัตรูที่เขาจะต้องขับไล่มันออกไป สิ่งมีค่าย่อมมีอุปสรรคเสมอ แม้แต่ทุเรียนยังมีเปลือกแข็งแรงและหนามแหลมคมหุ้มอยู่ เพชรพลอยย่อมฝังอยู่ในดินและหิน ไข่มุกย่อมเกิดในท้องทะเล ยิ่งกว่านั้นความสมบูรณ์พูนสุขฝ่ายวิญญาณ เราจะต้องปล้ำสู้เอาจากแผ่นดินที่เต็มไปด้วยขวากหนาม เปาโลไม่ยอมให้ความเสียสละและชีวิตที่มีชัยของตนเองลดน้อยลงเลย ท่านได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า การประกาศพระกิตติคุณแบบสบาย ๆ นั้น ย่อมไม่มีสง่าราศีและเกียรติยศเลย หนทางที่ท่านจะรับมงกุฎแห่งชีวิตนั้นคือการทนต่อความทุกข์ยากลำบากสองเท่า! และไม่คิดมูลค่าช่วยการใด ๆ ทั้งสิ้น เราไม่จำเป็นต้องคืนร่นกระเสือกกระสนหาความยากลำบาก เพราะพระเจ้าจะเป็นผู้ประทานให้แก่เราเอง มากเท่าที่เราจะทน

ไหว หากว่าเราทั้งหลายพึ่งพาอาศัยในพระเจ้าแล้ว เราจะกล้าพูดอย่างคาเลบและคนเอเฟราอิมว่า “เมื่อพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วยกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สามารถที่จะไล่ข้าศึกนั้นออกไปได้ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้”

ป้อมสุดท้าย

“แต่ในวาระที่สุด กษัตริย์ดาวิดได้ตีป้อมสุดท้ายแห่งเมืองซีโอนนั้นได้” (2 ซามูเอล 5:7)

หลังจากที่โยชูวาเอาชนะต่อเมืองคานาอันแล้ว ต่อมากษัตริย์ซาอูลและดาวิดก็ชนะด้วย แต่ยังมีป้อมหนึ่งที่ยังตกอยู่ในกำมือของพวกเขาเข้าศึกเป็นเวลาถึง 400 ปี เป็นเมืองเก่าแก่ของชาวเยรูซาเล็ม ภายหลังเมืองนี้มีชื่อใหม่ว่า กรุงเยรูซาเล็ม เป็นเมืองที่มีภูเขาขวางกันอยู่ เมื่อดาวิดได้ครอบครองประเทศนี้แล้วเมืองนี้ก็ยังไม่ยอมขึ้นกับกรุงเฮบโรน อันที่จริงชาวเมืองเยรูซาเล็มมีอกภูมิใจกับกำแพงของเขามาก ถึงกับส่งคนมาทำทนายกษัตริย์ดาวิดว่า ถ้าดาวิดจะตีเอาเมืองให้ได้จริงแล้วจะต้องไล่คนตาบอด คนขาหักที่เฝ้ากำแพงเมืองออกไปเสียก่อน มิฉะนั้นจะตีเอาเมืองไม่ได้เลย

แล้วแม่ทัพโยอาบก็ได้อาสาขุดเข้าตีเมืองนี้จนแตกและได้รับชัยชนะอย่างงดงาม เพราะความมีชัยในครั้งนั้น โยอาบได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นจอมพลแห่งกองทัพอิสราเอล ดาวิดได้ตั้งเมืองนี้ไว้เป็นเมืองหลวง ให้ชื่อเสียใหม่ว่า กรุงเยรูซาเล็ม

ในที่สุดเมืองนี้ก็กลายเป็นอาณาจักรของพระเจ้า และมีชื่อเสียงจะเป็นเมืองสำคัญในประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่จะกลายเป็นเมืองสำคัญในสมัยพันปีอีกด้วย ซึ่งจะมีพระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลาย คือองค์พระเยซูคริสต์เสด็จมาครอบครอง เมืองของข้าศึกจะกลายเป็นเมืองแห่งสง่าราศี บทเรียนที่ล้ำค่าในเรื่องนี้ก็คือ ถ้าพึ่งอาศัยตัวเองแล้วก็พบแต่ความเหลวไหล แต่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เราจะมีชัยเหลือล้น

อาจจะมียางบางบางอย่างที่ซุกซ่อนอยู่ในใจของเรา ที่ไม่ยอมถวายให้พระเจ้า ไม่ยอมให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ เราปล่อยให้เมืองเยรูซาเล็มแข็งข้ออยู่ในโลกแห่งจิตวิญญาณ ยังมีข้าศึกซุ่มซ่อนอยู่ในป้อมนั้น เราอาจจะมีชัยชนะต่อความชั่วทุกอย่าง ยังมีอยู่สิ่งเดียวที่เราไม่สามารถเอาชนะได้ เจ้าบาปตอนนี้คือถือกรรมสิทธิ์ในตัวของเรา อาจจะเป็น ความน้อยใจ โกรธง่าย อาจจะเป็นตัวใจเกี้ยว ไม่ยอมทำตามหน้าที่ คดโกงเวลาของพระเจ้า ไม่ยอมมีการนมัสการในบ้าน ไม่ยอมไปโบสถ์ ไม่ยอมเกี่ยวข้องกับการประชุมต่าง ๆ ของคริสตจักร หรืออาจจะเป็นเรื่องที่เคยบาดหมางกันมาแต่เก่าก่อน และไม่ได้รับการแก้ไข หรืออาจจะเป็นความเหลวไหล ความอ่อนแอของเนื้อหนัง จนไม่สามารถเอาชนะได้

ขอให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือเราในเรื่องนี้ ให้เรามีตาฝ่ายวิญญาณที่จะสังเกตเห็นสิ่งที่ถูกต้อง ในสิ่งที่เราได้สัญญาไว้กับพระองค์ เพื่อจะทำให้เราอัญเชิญพระเยซูคริสต์ไปในทุกที่ทุกแห่งที่เรายังพ่ายแพ้อยู่ แล้วพระองค์จะทรงช่วยเราปราบปรบภัยให้ราบคาบลง ขออย่าให้มีธงของข้าศึกมาปักอยู่ในมุมหนึ่งมุมใดของจิตใจเราเลย จงให้เราเป็นผู้ที่มีชัยทุกอย่าง มีชัยอย่างเหลือล้นโดยการพึ่งพาในฤทธิ์อำนาจของพระองค์

พญามารเต็มใจให้เราทำทุกสิ่ง ถ้าเราจะยอมให้มันมีหวังสักห้องเดียวในดวงใจของเรา มีเรื่องเล่าว่า มีกษัตริย์อินเดียองค์หนึ่ง ใครจะเป็นเจ้าของที่ดินทุกแห่ง แต่ยังมีคนจนคนหนึ่งที่เป็นเจ้าของพื้นที่ในมุมหนึ่งของที่ดินของกษัตริย์ พระองค์พยายามพร้าวนขอซื้อที่ดินผืนเล็ก ๆ จากยากคนนั้นสักเท่าไรก็ไม่ยอมขาย แม้พระองค์จะทุ่มเงินเป็นจำนวนล้าน ๆ ก็ไม่มีทาง มันเป็นความภาคภูมิใจของชายอนาถาที่จะพูดกับพระราชอาชญาว่า “ฝ่าบาทจงจำไว้เสมอว่า ฝ่าบาทกับหม่อมฉันเป็นเจ้าของเมืองนี้ร่วมกัน”

พญามารจะภาคภูมิใจมากเช่นเดียวกัน ถ้ามันจะได้พูดทำนองนี้ต่อพระเยซูคริสต์!

บางทีป้อมอันเข้มแข็งของศัตรูเรา มีเพียงคนตาบอด คนขาหักฝ้ารักษาอยู่นั้น จะเป็นการยากอะไร ถ้าเราจะยกกองทัพเข้าไปตีเหมือนอย่างแม่ทัพโยอาบเคยกระทำมา แต่เป็นเพราะความเกียจคร้าน ความอะลุ่มอล่วย ความไม่สัตย์ซื่อของเรา ได้บังข้าศึกไว้ ทำให้เราไม่สามารถมองเห็นมันได้ให้เราลุกขึ้นตีมัน เอาความมีชัยชนะถวายแด่องค์พระเยซูคริสต์

บทเรียนอันล้ำค่าอีกอย่างหนึ่งจากเรื่องนี้ก็คือ การชิงเอาป้อมจากข้าศึก เราต้องชิงเอาป้อมจากอำนาจของพญามารเพื่อถวายแด่พระคริสต์ ให้เรายอมถวายให้แก่พระองค์เถิด ป้อมนั้นอาจจะป้อมแห่งความเห็นแก่ตัว และความบาป

ในทุกวันนี้เราได้เห็นพระราชกิจของพระเจ้า ที่ทรงสามารถเอาชนะคนล้มเหลวตามเดเทมา พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงให้เขาเป็นผู้ประกาศความรอดแก่เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายที่จมอยู่ในกองทุกข์กองบาป ไม่ว่าจะตกอยู่ในความชั่วนานขนาดไหน พระองค์จะเปลี่ยนแปลงชีวิตให้เต็มไปด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ เขาจะเป็นเครื่องมือแห่งความรอดของพระองค์

ท่านที่รัก พระองค์ทรงคอยท่านอยู่ ให้ท่านดิ้นหนีสิ่งที่ปัญหายุ่งยาก สิ่งที่ทำให้เกิดความเศร้าหมอง สิ่งที่น่าพิศวงในชีวิตของท่าน แล้วเปลี่ยนแปลงเมืองยะบูซี มาเป็นกรุงเยรูซาเล็ม

คำอธิษฐานที่บังเกิดผล

“ท่านควรจะตีดินถึงห้าหรือหกครั้ง (2 พงศ์กษัตริย์ 13:19)”

เมื่อชีวิตของเอลีชาศาสดาพยากรณ์จวนจะล่วงลับไปกษัตริย์ยะโฮอาสได้เสด็จมาเยี่ยม อันเป็นการแสดงความเคารพเป็นครั้งสุดท้าย กษัตริย์ได้ทรงเปล่งพระสุรเสียงว่า “โอ้บิดาของฉัน โอ้บิดาของฉัน รดรดเหล็กของพวกอิสราเอลและพลม้าของประเทศ”

เอลีชาได้แสดงน้ำใจด้วยการอวยพรแก่กษัตริย์ยะโฮอาส ถึงแม้ว่าพระองค์จะชั่วช้าก็จริง แต่พระองค์ก็ทรงมีพระทัยอ่อนลง ผู้พยากรณ์ได้แจ้งเคล็ดลับแห่งความมีชัยเป็นสิ่งที่หนุนใจของยะโฮอาส และพลเมืองอย่างยิ่ง กล่าวคือ ท่านได้สั่งให้กษัตริย์เอาคันศรและลูกศรมา และให้ยิงศรไปทางทิศตะวันออก ซึ่งเป็นทิศทางของประเทศซุเรีย และเมืองดามัสกัส ในขณะที่นั้นมือของเอลชาก็ช่วยจับคันศรด้วย เมื่อปล่อยลูกศรออกไป ท่านก็กล่าวว่า “นี่คือลูกศรของพระเจ้าที่จะนำความมีชัยมาเหนือพลไพร่ของพระองค์”

นี่คือตัวอย่างเกี่ยวกับฤทธิ์และอำนาจในการอธิษฐาน ลองตรองดูเถิดว่าปลายของลูกศรที่แหวกอากาศไปนั้นเปรียบได้กับคำอธิษฐาน พระเจ้ามิได้ทรงสัญญาว่าจะประทานทุกสิ่งให้แก่บุตรของพระองค์ท่านนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า “เมื่อท่านทูลขอสิ่งใดในนามของเรา ท่านจะได้รับสิ่งนั้น”

ความโง่งของคันศรเปรียบเหมือนกำลังแห่งความเชื่อและมือของเอลีชาที่ช่วยกษัตริย์จับคันศรก็เปรียบเหมือนคำอธิษฐานวิงวอนของพระเยซูคริสต์เพื่อเราทั้งหลาย

บัดนี้ ดูเหมือนว่าพระพรและคำสัญญาที่ประทานให้แก่เรานั้นมั่งคั่ง แต่ก่อน แม้ว่าฝ่ายพระเจ้าจะมั่งคั่ง แต่ต้องอาศัยความเชื่อของคนที่อธิษฐานด้วย จึงจะสัมฤทธิ์ผล คราวแรกผู้พยากรณ์สั่งให้กษัตริย์ยิงศร ท่านผู้พยากรณ์เองก็ช่วยยิงศรด้วย กษัตริย์มิได้ยิงด้วยกำลังของตนเอง แต่ตอนหลังกษัตริย์ต้องอาศัยความเชื่อของพระองค์เองเพื่อจะได้รับชัยชนะ พระเจ้าทรงพิสูจน์คำอธิษฐานของเราเหมือนอย่างทองคำที่อยู่ในเบ้าหลอม แต่ครั้งถึงเวลาที่จะเอาจริงเอาจังแล้ว เรามักจะเหลวไหลเสมอ

เอลีชาได้สั่งว่า “จงจับคันศรแล้วตีลงไปบนดิน” ยะโฮอาสก็ทำตามคำสั่ง พระองค์ก็เพียงสามครั้งก็หยุด คนของพระเจ้าจึงโกรธและพูดว่า “ท่านควรจะตีสักห้าหรือหกครั้ง หากทำเช่นนั้นแล้ว ประเทศซุเรียจะพ่ายแพ้อย่างราบคาบ แต่เพราะท่านตีเพียงสามครั้ง ท่านก็จะได้รับชัยชนะเพียงสามครั้งเท่านั้น”

บทเรียนที่ดีที่สุดสำหรับเรื่องนี้ กษัตริย์ยะโฮอาสนึกว่า พระองค์ได้ทำที่ดีที่สุดแล้ว เพราะตีดินถึงสามครั้ง คงคิดในพระทัยว่าและภูมิใจว่า พระองค์มีความเชื่อมากแล้ว แต่พระเจ้าและผู้พยากรณ์เสียใจ เพราะกษัตริย์ตีได้เพียงครั้งเดียว ซึ่งเป็นการกระทำแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ ไม่ค่อยจะได้ประโยชน์

มากนัก จริงอยู่ท่านได้บางอย่าง แต่ไม่ได้ทุกอย่างตามที่พระเจ้าและผู้พยากรณ์ปรารถนาจะให้ ถ้าจะพูดตามความจริง กษัตริย์ขาดพระพรไปมากทีเดียว พระพรอันบริสุทธิ์ที่ควรจะได้รับนั้น ท่านหาได้รับไม่

ท่านที่รัก เรื่องนี้สอนใจเราดีมาก เป็นคำสอนที่โน้มน้าวจิตใจของเรามากที่สุด ซึ่งเป็นการสอนให้เรา รู้จักการอธิษฐานจนสัมฤทธิ์ผล อย่าหยุดเพียงครั้ง ๆ กลาง ๆ เอลิชาท่านทราบเรื่องนี้ดี ดังนั้นท่านจึงได้พระพรสองเท่าของเอลิชาห์ ทั้ง ๆ ที่เอลิชาห์ได้ทดลองท่านหลายครั้งหลายหน แต่เอลิชาห์ก็ตามไปจนประสบความสำเร็จ หากไปแค่ครั้ง ๆ กลาง ๆ ท่านคงไม่มีวันได้พระพรสองต่อเป็นแน่ ท่านตามตั้งแต่เมืองฉิละฆาล ไปถึงเมืองเบีธเอล ทะลุเมืองยะริโฮ จนกระทั่งถึงแม่น้ำจอร์แดน ท่านเอลิชาห์ได้เอเอลิชาห์ให้กลับ แต่เอลิชาห์ไม่ยอมกลับ ท่านค้านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และจิตใจของท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่ละทิ้งท่านแน่ฉันนั้น”

เหตุที่หลายคนไม่ได้รับสิ่งที่ทูลขอก็เพราะว่า เขาอธิษฐานเพียงครั้ง ๆ กลาง ๆ ไม่ได้ทุ่มชีวิตเอาจริงเอาจริงในการอธิษฐาน

สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ การที่ขอให้พระเจ้าทรงตรวจดูจิตใจของเรา ดังที่โยบได้ทูลต่อพระเจ้าว่า “โอ้พระองค์เจ้าข้า มนุษย์เป็นอะไร ที่พระองค์จะทรงยกย่องให้เป็นใหญ่เป็นโต ที่พระองค์จะเอาพระทัยมากังวลกับเขา ที่พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขาทุกเช้า และคอยลองใจเขาทุกเวลา” (โยบ 7:17-18)

ให้เราพิจารณาเรื่องราวของหญิงสาวคานาอัน ที่ได้เข้าสิงลูกสาวของนาง นางได้พร้าทูลขอต่อพระเยซูไม่ยอมหยุดยั้ง แม้ว่าพระองค์จะตรัสกับนางในทำนองไม่แยแส แต่นางก็ยังมีความอดทนแท้จริงแล้วมิใช่ว่าพระองค์จะไม่สนพระทัย แต่เพราะพระองค์ต้องการลองใจดูความเชื่อของนางเหมือนหนึ่งช่างกำลังหลอมทองคำ เพื่อไล่เชื้อแร่ต่าง ๆ ออกไปเมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่ออันแท้จริงของนางแล้วก็ตรัสว่า “หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้า”

ท่านที่รัก ให้เราทุกคนยึดมั่นในพระสัญญาของพระเจ้า จงอธิษฐานจนถึงที่สุด อย่าอ่อนระอา จงตะเกียงตะกายใจว่าเอาใจห้ำงได้

พระเจ้าทรงกระทำได้

“ไม่มีสักสิ่งหนึ่งที่เหลือกำลังของพระองค์”

“มีสิ่งใดหรือที่เหลือกำลังของเรา”

“จงร้องเรียกเราแล้วเราจะตอบ และสำแดงฤทธิ์เดชและการยิ่งใหญ่ซึ่งเจ้าไม่ได้เคยเห็นมาก่อน” (เยเรมีย์ 32:17,27,33:3)

เมื่อครั้งที่กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยความมืดมัว เยเรมีย์ต้องต่อสู้กับการทดลองความเชื่อเป็นอันมาก ในสมัยนั้นที่ดินไม่มีราค่างวดอะไร เพราะมีข้าศึกมาล้อมติดประชิดเมือง เยเรมีย์รู้ว่า กรุงจะต้องแตกแน่ ๆ ในสภาวะการณ์เช่นนั้นพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏแก่ท่าน และสั่งให้ซื้อที่ดินไว้เป็นกรรมสิทธิ์ บางทีเขาคงจะมีเงินติดตัวอยู่ไม่มากนัก ไม่พอที่จะซื้อที่ดินตำบลอานาโรธซึ่งเป็นถิ่นฐานของเขา ใครที่คิดจะซื้อที่ดินในช่วงเวลาเช่นนี้ก็นับว่าเป็นที่คลังที่สุด แต่พระเจ้าได้ตรัสสั่งให้เยเรมีย์ซื้อเพื่อให้เห็นว่าสักวันหนึ่งพวกอิสราเอลจะได้กลับมาอยู่ถิ่นเดิมอีกครั้งหนึ่งและเวลานั้นประเทศจะได้รับเอกราช เยเรมีย์ได้เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า พระองค์จึงทรงให้คำมั่นสัญญาอีกว่า “เจ้าทั้งหลายจะได้รับบ้านช่อง ไร่นาและสวนองุ่นกลับคืนมา”

เยเรมีย์ได้ยอมฟังพระคำรัสอันแปลกประหลาดนี้ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าท่านมีความเชื่อ

เราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน เราจะอธิษฐานด้วยความเชื่อไม่ได้ จนกว่าจะได้กระทำอะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าเรามีความเชื่อ จงฟังเยเรมีย์อธิษฐาน “โอ...พระองค์เจ้าข้า คุณคิดพระองค์ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ไม่มีสักสิ่งหนึ่งที่เหลือกำลังของพระองค์”

เราจะเห็นได้ว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้มีใช่เป็นการวิวัฒนาการดังที่บางคนเชื่อถือ แต่เป็นเพราะพระเจ้าทรงสร้างขึ้นมา หากเราไม่มีความเชื่อเช่นนี้ เราก็ไม่สามารถที่เดินไปตามถนนแห่งความเชื่อได้ พระสุรเสียงของพระเจ้าที่ตรัสว่า “คุณคิด เราเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าของชนชาติมนุษย์ มีสิ่งใดหรือที่เหลือกำลังของเรา” เป็นพระสุรเสียงสะท้อนให้เราทราบว่า ความเชื่อของเราเป็นอย่างไร ก็ย่อมจะได้รับผลตอบสนองเช่นนั้น พระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จที่ดีกว่า รวดเร็วกว่าและเต็มไปด้วยพระพร

พระคัมภีร์ข้อสุดท้ายเป็นข้อความที่หนักแน่น ที่เกี่ยวข้องกับพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า “จงร้องเรียกเราแล้วเราจะตอบ และสำแดงฤทธิ์เดชและการยิ่งใหญ่ ซึ่งเจ้าไม่ได้เคยได้เห็นมาก่อน” นี้เป็นคำอธิษฐานที่สูงสุดยอด

ประการที่สอง พระองค์คลอใจให้เราทูลขอ พระองค์ได้ยกเราขึ้นสู่อาณาจักรแห่งความมั่นคง สมบูรณ์พูนสุขและเต็มไปด้วยสง่าราศี เป็นสิ่งที่ง่ายมากสำหรับพระเจ้าในงานยาก ๆ ความเชื่อและหวัง ในความบริบูรณ์ของพระเจ้านั้น ย่อมเป็นความเชื่อที่พระองค์พอพระทัย

มีเรื่องเล่าว่า เมื่อคนรักของอเล็กซานเดอร์มหาราชได้ทูลขอสิ่งที่มีค่าเกือบเท่าราชอาณาจักร อเล็กซานเดอร์ตรัสตอบว่า “พามาเอดิอัส บางทีเธอคงนึกว่าเธอทูลมากเกินไปที่ฉันจะให้...แต่ไม่ มากเลย ที่อเล็กซานเดอร์จะให้!”

จงทูลขอสิ่งที่ยากสำหรับเรา แต่ไม่ยากสำหรับพระเจ้า บางทีเรามากจะมีความคิดว่า เราอาจหาญ เกินไปในการทูลขอ เราคิดว่าคงจะไม่มีทางเป็นไปได้ แต่จงฟังพระคำรัสของพระเยซูคริสต์

“พระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งให้สำเร็จได้”

“ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง”

ประการที่สอง ทรงคลอใจให้เราเข้าเฝ้าพระเจ้า เพื่อทูลขอในสิ่งที่ไม่เคยขอมาก่อน ขอในสิ่งที่เรา ไม่คาดฝัน พระองค์สั่งให้เราขอให้สิ่งที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน เรามักจะเดินทางวกไปเวียนมา ซ้ำ ๆ ซาก ๆ วันแล้ววันเล่าน่าเบื่อหน่าย พระองค์อยากจะทำให้เขาหันเหออกนอกเส้นทาง แล้วบินขึ้นสู่ที่สูง เผชิญ กับสิ่งที่ยากลำบาก ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยความเชื่ออย่างแรงกล้า ดังข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “สิ่งที่ทำ ไม่ได้เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยเข้าไปในใจของมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รัก พระองค์”

ประการที่สาม พระองค์ตรัสบอกให้เราขอโดยปราศจากความสงสัย พระวิญญาณบริสุทธิ์ของ พระองค์จะทรงหนุนใจให้เรามีความเชื่อแก่กล้า ทำให้เกิดความไว้วางใจว่าจะได้รับตามที่เราทูลขอนั้น แม้ว่าขณะนี้เรายังไม่ได้รับ เราก็ยังจะมีความเชื่อว่าจะต้องได้รับอย่างแน่นอน

ประการสุดท้าย พระองค์ทรงสัญญาว่า เราจะได้รับตามที่เราทูลขอนั้น ครั้นเมื่อเราได้รับแล้ว นั้นแหละเป็นการได้มาโดยความเชื่อ ตอนแรกเราจะได้ยินเสียงตอบมาจากโทรศัพท์ก่อน หลังจากนั้น อีกไม่นานก็จะมีรถบรรทุกแล่นเข้าบ้านมา เป็นพระพรที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ บางครั้งเราก็เป็นเหมือน ยากอบ ที่เห็นรถบรรทุกข้าวของโยเซฟแล่นเข้าประตูบ้านมา แต่เขาก็ยังเชื่อว่า โยเซฟนั้นได้ตายเสียแล้ว จนกระทั่งเขาได้พบด้วยตัวเอง

หลายครั้งหลายครามีใช้หรือที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเรา ทั้ง ๆ ที่เราไม่เชื่อว่าจะได้รับ ขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชูเราให้เห็นแม่น้ำแห่งพระพรอันกว้างขวางของพระองค์ จนเราจะได้ ยินพระสุรเสียงตรัสว่า “แต่ก่อนท่านไม่เคยได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอแล้วจะได้เพื่อความยินดี ของท่านจะได้บริบูรณ์”

พระเจ้ายิ่งใหญ่

“เราเป็นพระเจ้าที่ทรงฤทธิ์ยิ่งที่สุด เจ้าจงเดินอยู่ตรงหน้าเรา ให้เป็นคนดีรอบคอบ” (ปฐมกาล 17:1)

พระนามอันทรงไว้ซึ่งเกียรติยศ และศักดิ์ศรีในพระคัมภีร์ตอนนี้มีความหมายว่า “เอลชาได” ซึ่งแปลว่า “ผู้พอแก่ความต้องการ” ท่านมัทธิว เสนรีได้ขนานพระนามว่า “พระเจ้าผู้เพียงพอ”

พระเจ้าแบบนี้เท่านั้น ที่จะสามารถปกครองสิ่งสารพัดทั้งปวงได้ พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่สูงสุด สามารถพิทักษ์รักษามวลมนุษย์สัตว์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ บุคคลใดที่มีพระเจ้าแบบมีขอบเขตจำกัด ชีวิตของเขาก็อยู่ในวงขอบเขตจำกัดด้วย แต่ถ้าบุคคลใดที่มีพระเจ้าแบบ “เอลชาได” คือ พระผู้ประสพความต้องการให้แก่เราได้ทุกสิ่ง บุคคลผู้นั้นจะมีชีวิตที่ครบถ้วนและเต็มไปด้วยสง่าราศี

อย่าให้เราจ้องมองดูแต่ตัวเอง เหมือนคนที่พยายามดึงเชือกผูกกรองเท้าเพื่อยกตัวเองขึ้น แต่ดึงเท้าให้รั้งไม่ขึ้น แต่ให้เราแหงนหน้ามองดูพระเจ้า ทรงตรัสเรียกเราจากเบื้องบน เป็นเหมือนแม่เหล็กที่ดึงดูดเราเข้าไปใกล้พระองค์ และดำเนินชีวิตอยู่ในมรรคาของพระองค์

เหมือนหนึ่งอับราฮัมที่ได้เห็นนิมิตแห่งความเชื่อที่พระเจ้าทรงสำแดงแก่ท่าน ท่านมีความรู้สึกประหนึ่งว่า อยู่ใกล้พระเจ้า ท่านได้พบโลกใหม่อีกหลายลูก ซึ่งเป็นโลกแห่งนิมิตและความเชื่อ เหมือนกับโคลัมบัสได้พบโลกใหม่ตามที่เราเคยเรียนมาแล้ว

ท่านที่รัก พระเจ้าของท่านยิ่งใหญ่แค่ไหน?

(1) **พระเจ้าของอับราฮัมยิ่งใหญ่** จนสามารถทำให้ท่านทิ้งบ้านเกิดเมืองนอน ทรัพย์สมบัติ และความก้าวหน้าของชีวิต ออกเดินทางตัวเปล่าเข้าสู่โลกใหม่โดยที่ไม่มีอะไรติดตัวนอกจากพระเจ้า นิมิตอย่างที่อับราฮัมได้รับนี้แหละ จะสามารถทำให้เราก้าวเข้าสู่โลกใหม่ได้ และหันหลังให้แก่โลกเก่าซึ่งเต็มไปด้วยความชั่วช้าลามก ความผิดความบาป พระองค์จะนำเราเข้าเป็นหุ้นส่วนของพระองค์

(2) **พระเจ้าของอับราฮัมยิ่งใหญ่** จะกระทำให้ท่านสละส่วนดีของแผ่นดินให้แก่หลานชาย คือ โลอต ซึ่งเต็มไปด้วยการเห็นแก่ตัว อับราฮัมยอมให้หลานเลือกเอาแผ่นดินก่อน และท่านจะยอมรับเอาส่วนที่เหลือเดนนั่นแล้วพระเจาก็มาปรากฏแก่ท่านในคืนวันนั้นเอง ตรัสว่า แผ่นดินทั้งหมดรวมทั้งของ โลอต พระองค์จะประทานให้เป็นมรดกของท่านสืบไปเป็นนิตย์

เมื่อเราได้รับนิมิตจากพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ย่อมจะเป็นการง่ายเหลือเกินที่จะสละโลกในปัจจุบัน และคอยรับเอาส่วนแบ่งปันจากพระองค์

(3) **พระเจ้าของอับราฮัมยิ่งใหญ่** จนสามารถหนุนใจท่านให้กล้าหาญ ยกกองทัพย่อย ๆ ออกไปประจัญบานกับข้าศึก ซึ่งมีหลายหัวเมือง และได้รับความมีชัยอย่างเด็ดขาด

จากเรื่องนี้ทำให้เราคิดผู้รับใช้พระเจ้าในรุ่นต่อมา เช่น โอลิเวอร์ ครอมเวลล์ สะโตนวอน และแจ๊คสัน คนเหล่านี้เป็นวีรบุรุษผู้กล้าหาญ มีความเชื่ออย่างแรงกล้าและชนะศัตรูรอบข้าง

อับราฮัมไม่ได้ต่อสู้กับความเห็นแก่ตัวของโลก แต่ท่านสู้ข้าศึกที่รวมตัวกัน ด้วยความเชื่อเช่นนี้แหละที่จะนำเราเข้าป้องกันสิทธิแห่งคำมั่นสัญญาระหว่างเรากับพระเจ้า เราจะไมยอมให้ข้าศึกมาแย่งชิงอะไรไปได้เลย

(4) **พระเจ้าของอับราฮัมยิ่งใหญ่**มาก พอที่จะทำให้เขาอมวางใจในพระสัญญาเกี่ยวกับผู้สืบตระกูล ความเชื่อเช่นนี้ไม่ถ้อยแท้ เพราะเขาต้องคอยอยู่ถึง 25 ปีและดูเหมือนว่าสถานการณ์และสภาพการณ์บ่งบอกว่า “หมดหวัง” จริง ๆ แต่ท่านยังมีความหวังอยู่ ความหมายของชื่ออับราฮัมเป็นประจักษ์พยานที่ท่านจะได้ลูกชายคืออิสอัค เมื่อทั้งตัวของเขาและภรรยาแก่แล้ว ซึ่งตามธรรมดาทั่วไปจะมีบุตรไม่ได้เลย แต่ท่านก็ยังมีความหวัง เป็นความเชื่อชนิดที่ “ถือว่ามิในขณะที่ยังไม่มี” ทำไมเขาถึงเชื่อเช่นนั้น ก็เพราะอับราฮัมมีพระเจ้าที่สามารถกระทำสิ่งที่ไม่มีให้เกิดมีขึ้นได้นั่นเอง มองเห็นอนาคตเป็นอดีตไปหมด เห็นแต่พระเจ้าเท่านั้น

(5) **พระเจ้าของอับราฮัมยิ่งใหญ่**มาก จนท่านยอมยกลูกชายคนเดียวที่มีอยู่ถวายบูชาแด่พระเจ้า เมื่อพระองค์ปรารณาเขาก็ยกให้ทันที ถึงแม้ว่าดูเหมือนเป็นการค้ำพระสัญญาของพระองค์ก็ตาม แต่เขาก็ยอมเชื่อฟังโดยคหฤทิ เขามีความเชื่อมั่นว่า ถึงอย่างไรพระองค์ก็ต้องทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จจนได้ แท้ที่จริงแล้ว ความเชื่อของอับราฮัมขึ้นอยู่กับอิสอัค หากอิสอัคตาย คำสัญญาที่ฟังทลายลงทันที เมื่อพระเจ้ารับสั่งให้ฆ่าเป็นเครื่องบูชา อับราฮัมก็มองไม่เห็นเลยว่าพระสัญญาจะสำเร็จได้อย่างไรตามความคิดเห็นของมนุษย์แล้ว เป็นอันว่าหมดหวัง แต่เขายอมเชื่อไปทั้ง ๆ ที่ยังไม่เห็นและไม่สามารถเข้าใจได้ แต่เขาก็ยังมีความมั่นใจว่า พระองค์จะทรงชุบอิสอัคให้เป็นขึ้นมาอีกอย่างนี้แหละ พระเจ้าจึงยกย่องความเชื่อของเขา และทรงรับเอาความรักจากอับราฮัมที่มีต่อพระองค์ “บัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ารักเราเพราะว่าเจ้ามิได้หวงลูกคนเดียวของเจ้าไว้จากเรา”

เราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ทำไมเราจะไม่ถวายส่วนดีที่สุดที่เรามิอยู่ให้แก่พระเจ้า และเชื่อว่าพระองค์ทรงประสงค์สิ่งนั้นเป็นเครื่องถวายบูชา และพระองค์สามารถที่จะบันดาลให้แก่เรามากกว่าแก่หลายพันเท่า

(6) **ความไว้วางใจพระเจ้าทำให้อับราฮัมพลอภัยโทษแทนเมืองซอดอม** เพราะน้ำใจอันกว้างขวางเหมือนแม่น้านี้เอง ท่านจึงได้ชื่อว่า “เป็นมิตรกับพระเจ้า” ท่านที่รักพระเจ้าของเราใหญ่ยิ่งแก่ไหน แต่ถึงกระนั้นก็ดี เราสามารถที่จะพูดใหม่ว่า “พระองค์ทรงเป็นสหายของเรา”

นิมิตใหม่

“จงลืมตาขึ้นดู ตั้งแต่ที่ที่เข้ายืนอยู่ พื้นแผ่นดินที่เจ้ามองเห็น เราจะยกให้แก่เจ้า” (ปฐมกาล 13:14-15)

มีคำพูดน่าจับใจว่า “กิเดโอนจะเหมือนอิสยาห์ เห็นนิมิตแล้วจึงได้รับชัยชนะ”

ขออธิบายคำพูดประโยคนี้อีกหนึ่ง กิเดโอนเป็นนักรบที่มีชื่อเสียงมาก เราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน เราเป็นนักรบเพื่อพระเจ้า รบกับศัตรูมีคคือพญามารเพื่อแข่งชิงดวงวิญญาณ ก่อนอื่นเราต้องมีความสงสารวิญญาณของมนุษย์เสียก่อน แล้วถ้าบังเกิดสิ่งนี้ในดวงใจของเรา เราก็สามารถที่จะประสบกับชัยชนะในการนำดวงวิญญาณได้

เปาโลได้กล่าวว่า “เราทั้งหลายได้รับวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งเหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานแก่เรา” (1 โครินธ์ 2:12)

นิมิตใหญ่ที่นำเราเข้าสู่ความเชื่อ เหมือนหนึ่งผู้นำทางพาเราเข้าชมห้องโถงต่าง ๆ ในพระราชวัง ทุกห้องได้รับการตกแต่งอย่างวิจิตรพิสดาร ครั้นชมจนทั่วแล้ว ผู้พาเข้าชมก็ยื่นกุญแจให้และบอกแก่เราว่า “พระราชวังหลังนี้และทุกสิ่งทุกอย่างนี้เป็นของท่านแล้ว”

ขอให้เราทูลขอต่อพระเจ้า เพื่อเราจะได้นิมิตใหญ่ซึ่งเกี่ยวกับมรดกทางฝ่ายวิญญาณ

ใจความสำคัญของพระธรรมเอเฟซัส เปาโลได้พูดถึงการประทับตราด้วยพระวิญญาณ ท่านได้อธิษฐานว่า “ให้ท่านทั้งหลายมีวิญญาณจิต ประกอบด้วยสติปัญญา และให้ความรู้แจ้งถึงพระองค์ปรากฏ และทรงบันดาลตาใจของท่านให้เกิดความสว่างขึ้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า ฤทธานุภาพอันใหญ่หลวงของพระองค์ สำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อมีเพียงไร”

และเปาโลได้นำเราเข้าสู่ที่สูงที่สุดแห่งคำสอนของท่านคือ “จงเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

จงคิดถึงเรื่องของนางฮามารที่ร้องไห้ร้องห่มอยู่ในถิ่นทุรกันดารอย่างหมดหวัง แต่พอนางลืมตาขึ้นก็เห็นบ่อน้ำ จงคิดถึงเรื่องของอับราฮัมที่เรื่องงามมีคจะฆ่าลูกชายของตน บนภูเขาโมรีซา แต่พอเหลือวไปก็พบแกะตัวหนึ่งอยู่ข้างหลังเขาเกี่ยวกิ่งไม้รัก อับราฮัมจึงไปจับมาฆ่าถวายบูชาแทนบุตรชายของตน เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า “เยโฮวาห์ฮัยเร”

ต่อมาภายหลังอับราฮัมได้เห็นพระเยซูคริสต์ด้วย ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า “อับรามบิดาของท่านทั้งหลายชื่นชมยินดี ที่จะได้เห็นวันของเรา ท่านได้เห็นแล้วและมีความยินดี”

โมเสสยืนอยู่บนขอบสระมารา เสียงบ่นของอิสราเอลดังหนวกหูมาก เพราะน้ำในสระขม แต่ท่านได้ “ร้องทูลต่อพระเจ้า และพระเจ้าได้ทรงสำแดงต้นไม้ชนิดหนึ่งแก่ท่าน ซึ่งท่านได้หักกิ่งไม้นั้นแล้วทิ้งลงไป ในสระ น้ำขมก็กลายเป็นน้ำจืด”

ถึงไม่ชนิดนั้นยังอยู่ใกล้ ๆ เราในยุคปัจจุบันนี้ แต่เป็นสิ่งที่น่าเสียดายเหลือเกินที่เรามองไม่เห็น เราต้องหิวกระหาย เพราะอดน้ำ เกิดเป็นโรคร้ายต่าง ๆ นานา

เมื่อเอลีซาพักอยู่บนยอดเขา กองทัพของพวกซูเรียมาล้อมหวังจะจับตัวท่าน คนใช้ของท่าน ตกใจกลัวมากจนตัวสั่น เอลีซาเพียงแต่อธิษฐานขอพระเจ้าเปิดตาของคนรับใช้ เขาก็เห็นพลโยธาของพระเจ้าตั้งค่ายป้องกันอยู่รอบ ๆ

เปาโลได้บอกแก่เราว่า ความรู้และวิชาการฝ่ายโลก ทำให้คนตามืดบอด มองไม่เห็นคุณค่าของ พระกิตติคุณ พวกเขาถือว่าเป็นสิ่งไร้เวลา เขามองไม่เห็นองค์พระเยซูคริสต์เจ้า เพราะเหตุไร?...ก็ “เพราะสิ่งที่ตาไม่ได้เห็น หูไม่ได้ยินและไม่เคยเข้าไปในใจของมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทั้งหลาย โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะรู้ถึงสิ่งเหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานแก่เรา”

ความหวังอันยิ่งใหญ่

“เราหวังใจว่า...จะได้ประทานพระกิตติคุณในตำบลเหล่านั้น ที่อยู่พ้นพวกท่านไป” (2 โครินธ์ 10:15-16)

ชีวิตคริสเตียนที่ก้าวหน้า ย่อมจะดีกว่าชีวิตคริสเตียนที่หยุดอยู่กับที่ เขาพึงพอใจอยู่กับพระพรอันเล็กน้อยที่ได้รับ เขามองไม่เห็นพระพรอันใหญ่หลวงที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า เขามองไม่เห็นน้ำพุเหมือนที่พระเยซูได้ตรัสไว้ในพระธรรมยอห์น บทที่ 4 ซึ่งจะไหลเป็นสายธารแล้วกลายเป็นแม่น้ำท่วมทันเข้าสู่จิตใจที่แห้งผากของผู้อื่น

ความหวังใจของเราก็คือ ต้องการขยายอาณาเขตของพระกิตติคุณให้กว้างออกไปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไปจนถึงเหล่านั้น คนที่จมอยู่ในความมืดมัวแห่งบาป ไปสู่พื้นที่ที่คนอื่น ๆ ไม่เหลียวแลแล้ว ไปในที่ที่ไม่มีใครไปถึง มีความกระหายใคร่ประกาศข่าวแห่งความรอดพ้นบาปแก่เหล่าคนที่ไม่เคยได้ยินเรื่องราวของพระเยซูคริสต์มาก่อนเลย อยากจะพูดถึงเรื่องพระโลหิต และความตายขององค์พระเยซูคริสต์ ความหวังของเราจะไม่สิ้นสุดลงง่าย ๆ จนกว่าจะได้ประกาศกิตติคุณแก่คนนับไม่ถ้วนทั่วโลก ดังที่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ประกาศพระกิตติคุณของพระคริสต์โดยถี่ยิบ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มออกไปจนถึงเมืองอีลิริกัน อันที่จริงข้าพเจ้าตั้งเป้าไว้อย่างนี้ว่า จะประกาศพระกิตติคุณในที่ซึ่งยังไม่มีใครออกพระนามพระคริสต์ เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ได้ออกขึ้นบนบรอกที่คนอื่นวางไว้ก่อนแล้ว”

เป้าหมายคือ (1) มีความหวังอันสูงสุด (2) มุ่งประโยชน์ของผู้อื่น (3) ปราบถนอานำพระกิตติคุณออกไปเผยแผ่คนต่างชาติทั่วโลก (4) ไปยังที่ที่ไม่มีผู้ใดประกาศ

นี่เป็นงานใหญ่ยิ่งและสำคัญที่สุดในโลก เป็นกิจการที่ชอบพระทัยของพระเจ้า ขอให้ข้อความนี้ตราตรึงอยู่ในใจของท่านผู้อ่าน เพื่อจะมีนิมิตจากพระองค์ และขอให้เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า

ประการแรก การประกาศข่าวประเสริฐทั่วโลกนั้น เป็นงานที่มีเกียรติยิ่งนัก จากประวัติศาสตร์คริสตจักร องค์การต่าง ๆ และพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีชื่อเสียง เขาเหล่านั้นได้ยอมตายเพื่อพระกิตติคุณจะได้แผ่ออกไปในอาณาเขตที่กว้างขวาง ซึ่งนำมาซึ่งความสุขทั้งกายและใจ เป็นความหวังที่ให้ชีวิตนิรันดร์แก่ชาวโลก ไม่มีงานชนิดไหนจะใหญ่ยิ่งเทียมเท่างานประกาศ “พระวามะของพระเจ้า”

ประการที่สอง ปัจจุบันนี้โลกกำลังต้องการพระกิตติคุณ ที่สามารถบำบัดรักษาประชาชนผู้หลงมัวเมาอยู่ในศาสนาเทียมเท็จ ความผิดบาปทางเพศ ยาเสพติด และผู้ที่ขาดที่พึ่งทางใจ

พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์เป็นความหวังอันเดียวเท่านั้น ที่จะยกระดับวิญญาณของมนุษย์โลกให้ถึงมาตรฐาน ความสมบูรณ์ที่สุดได้ พระกิตติคุณเป็นเหมือนพลังที่แก้ความเสื่อมถอย เป็นพระ

พรที่ทุกคนต้องการ ศาสนาต่าง ๆ ทั่วโลกไม่สามารถตอบสนองข้อเรียกร้องของมนุษย์ได้ และไม่สามารถที่จะนำมนุษย์ให้คืนดีกับพระเจ้าได้

ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของเราทั้งหลายผู้เป็นสาวกของพระองค์ จะนำเอาพระกิตติคุณไปเผยแผ่ให้แก่ชาวโลก เพื่อเขาจะได้รับเอาทิพย์อาหารแห่งชีวิต งานนี้พระเจ้าทรงมอบหมายให้เราทั้งหลายแล้ว เป็นความรับผิดชอบอันเต็มไปดด้วยเกียรติยศ

ประการที่สาม พระเยซูคริสต์ทรงยอมสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์โลก มิใช่เฉพาะเราพวกเดียวเท่านั้น ถ้าหากว่าพระองค์จำเป็นที่จะลงมาพลิพระชนม์อีกครั้งหนึ่ง เราก็เชื่อว่า พระองค์จะทรงกระทำแน่ ๆ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เราจะยอมให้พระโลหิตอันประเสริฐไหลเสียไปเปล่าหรือ? หรือว่าเราควรจะช่วยกันนำข่านี้ไปบอกเล่าแก่คนอื่น ๆ เพื่อเขาจะได้เชื่อถือและได้รับความรอดอันนิรันดร์ ขอให้เราทั้งหลายจงมีน้ำใจของพวกอัครสาวกเถิด

ประการที่สี่ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดทรงประทานเวลาอันเหมาะสมให้แก่เรา ในการบอกเล่าข่าวประเสริฐในสมัยของเราเอง เพื่อคนทั้งหลายจะเห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าและเขาจะยกย่องสรรเสริญพระนามของพระองค์ เหมือนเหล่าทูตสวรรค์ที่แซ่ซ้องสาธุการว่า “พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ยิ่งใหญ่ ผู้เป็นจอมแห่งพลโยธา ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ บริสุทธิ์และบริสุทธิ์ แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยพระสง่าราศีของพระองค์”

พระเจ้าได้ตรัสว่า “เราจะส่งผู้ใดไป และใครจะไปแทนเรา?”

โอ....ท่านที่รัก ให้เรารีบตอบพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดส่งข้าพระองค์ไปเถิด”

พระวณะอันทรงฤทธิ

ไม่มีมนุษย์คนใดที่สามารถประพฤติตามพระคัมภีร์สั่งสอนได้อย่างครบถ้วน นอกจากผู้หนึ่ง ผู้หนึ่งก็คือองค์พระคริสตเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างให้สำเร็จตามที่พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์ไม่ได้ จนกว่าคำพยากรณ์ต่าง ๆ ที่กล่าวถึงพระองค์ จะสำเร็จอย่างบริบูรณ์ เมื่อเราอ่านพระราชประวัติของพระองค์บ่อยครั้งที่พระองค์ตรัสว่า “สิ่งทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อคำในพระคัมภีร์จะสำเร็จ” ดังนั้นชีวิตของพระองค์จึงเป็นชีวิตที่ดีพร้อมทุกประการ เป็นชีวิตของพระคัมภีร์ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ทำไมชีวิตของเราจึงจะเหมือนชีวิตของพระองค์ไม่ได้

พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจให้เขียนขึ้นโดยคนหลายคน และในยุคที่แตกต่างกัน พระคัมภีร์จึง “เป็นประโยชน์ในการสั่งสอน ตักเตือน ดึงแปลงคนให้ดีขึ้น และสอนให้รู้ในทางชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะเป็นผู้ที่ดีรอบคอบ คือเป็นผู้ที่ได้รับการเตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับการดีทุกอย่าง”

พระคัมภีร์จะช่วยมิให้เราเป็นคนใจแคบ หรือโง่เขลาเบาปัญญา เราควรจะมีใจปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตตามคำสั่งสอนของพระคัมภีร์ เพื่อให้สำเร็จครบถ้วนทุกประการ

เรามีความเข้าใจอย่างไรเกี่ยวกับความเป็นมาของโลกและจักรวาล เราเพียงแต่เปิดดูในพระคัมภีร์เท่านั้น ก็จะพบคำตอบอย่างแจ่มแจ้ง “โดยความเชื่อนั้น เราจึงรู้และเข้าใจว่า พระเจ้าทรงสร้างโลกทั้งปวงด้วยคำตรัสของพระองค์ จนถึงสิ่งที่ปรากฏนั้นมีได้บังเกิดขึ้นจากสิ่งที่เห็นนั้นได้”

ถ้าเราอยากจะทำราบเกี่ยวกับความรอด ก็จงเปิดดูในพระธรรม 1 ยอห์น ซึ่งกล่าวว่่าดังนี้ “นี่แหละเป็นคำพยาน คือว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานให้เราทั้งหลายมีชีวิตอันจำริญเป็นนิรันดร์ และชีวิตนี้อยู่ในพระบุตรของพระเจ้าผู้ที่มีพระบุตรนั้นก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต...ถ้าเรายังรับคำพยากรณ์ของมนุษย์ พยานของพระเจ้าย่อมมีน้ำหนักมากกว่า...ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าย่อมเท่ากับว่า ทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขาไม่ได้เชื่อคำพยาน ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเป็นพยานอ้างถึงพระบุตรของพระองค์...ข้อความเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เขียนฝากมายังท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์”

ข้อความเพียงเท่านี้ เราก็พบหลักฐานอันมั่นคงเกี่ยวกับความรอดแล้วมิใช่หรือ? จงรับเอาด้วยความเชื่อตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ รับเอาเปล่า ๆ โดยไม่ต้องเสียค่าตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น

เรากำลังแสวงหาอะไร? ชีวิตแห่งความมีชัยเหนือบาป ชีวิตที่บริสุทธิ์ ชีวิตที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจและสันติสุข? ชีวิตอย่างนี้พระองค์ทรงสัญญาไว้ในพระคัมภีร์เช่นกัน เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะประทานสิ่งเหล่านี้แก่เราทั้งหลาย เพียงแต่เราจะแสวงหาความจริงใจ และรับเอาด้วยความ

เชื่อ พระคัมภีร์ได้สัญญาว่า พระองค์จะทรงชำระเราให้บริสุทธิ์และปราศจากบาปทั้งสิ้น จะพิทักษ์รักษา
วิญญาณจิต จิตใจและร่างกายของเราไว้จนกว่าจะถึงวันพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมา

เราต้องการกำลังที่จะต่อสู้กับการทดลองใช่ไหม? ในพระวจนะของพระเจ้าก็ได้บอกเรื่องนี้
ไว้ เราได้เห็นตัวอย่างของพระเยซูคริสต์ที่เผชิญหน้ากับพญามารอย่างไม่ครั้นคร้าม พระองค์ตรัสว่า “มี
คำเขียนไว้ว่า” คำตรัสเพียงเท่านั้นมีอำนาจทำให้พญามารถอยกรูดไปทันที พระคัมภีร์เป็นพลังอัน
มหาศาลของเรา เป็นเหมือนดาบที่ทิ่มแทงทะลวงศัตรูให้แตกพ่ายหนีไป

เรากำลังอยู่ในสภาพมืดแปดด้านหรือ หรือว่ากำลังเดินทางถึงทางแยกแห่งการตัดสินใจ ไม่รู้ว่า
จะไปทางซ้ายหรือขวาดี เราอ่านพบในพระคัมภีร์ว่า “ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอ
จากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงด้วยความเต็มพระทัย”

เมื่อเรากิดอาการเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่รู้ว่าจะไปหาหมอที่ไหน พระคัมภีร์ก็ชี้แจงว่า “ในพวกท่านมี
ผู้ใดป่วยหรือก็ให้ผู้นั้นเชิญผู้ปกครองคริสตจักรมาอธิษฐานเผื่อเขา และชโลมทาเขาด้วยน้ำมันในพระ
นามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอธิษฐานด้วยความเชื่อ จะกระทำให้ผู้ป่วยนั้นรอด และองค์พระผู้เป็นเจ้า
จะทรงโปรดให้เขาหาย”

น่าปลื้มในเสียนี่กระไร เพียงแต่เรามีความเชื่อเท่านั้น ชูระอื่น ๆ วางไว้กับพระองค์แต่เพียงผู้
เดียว

ท่านเคยมีเรื่องบาดหมางกับใครคนใดคนหนึ่งหรือเปล่า? พระวจนะของพระเจ้าสั่งสอนว่า
อย่างไร แทนที่เราจะเที่ยวโพนทนาความผิดของพวกพี่น้อง พระคัมภีร์บอกว่า “จงไปหาเขาสองต่อ
สอง” เสร็จจากันด้วยสันติวิธี แต่ถ้าเขาไม่ยอมฟังก็นำเอาเพื่อนไปด้วยสองสามคน ช่วยกันพูด แต่ถ้ายัง
ไม่ได้เรื่องก็จำเป็นที่จะต้องบอกแก่ทางคริสตจักร เห็นหรือยังว่าพระคัมภีร์ทรงนำชีวิตของเรามากมาย
ขนาดไหน ไม่มีปัญหาใดที่ใหญ่เกินที่พระคัมภีร์จะแก้ไขไม่ได้ เราทั้งหลายเชื่อพระสัญญาในพระคัมภีร์
หรือเปล่า เราเชื่อคำสั่งสอนทุกประการไหม? และทุกวัน ๆ ที่เราดำเนินชีวิต เราได้ประพฤติตามที่พระ
คัมภีร์สั่งสอนหรือไม่?

การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์

“เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีความกล้า และไม่มี ความละอายจำเพาะพระองค์ เมื่อพระองค์จะเสด็จกลับมา” (1 โครินธ์ 2:28)

การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เป็นความหวังและเป็นพระพรสำหรับผู้เชื่อทุกคน วันนั้นจะเป็นวันแห่งความชื่นชมยินดี หรืออาจจะเป็นวันแห่งความทุกข์โศกเศร้าก็ได้ เพราะจะมีบางคนปีติยินดี แต่บางคนจะร้องไห้คร่ำครวญ

บางคนในหมู่ผู้ที่เชื่อถือพระองค์จะบังเกิดความละอายครั้นเมื่อเห็นพระเยซูคริสต์เสด็จมา พระองค์ได้วาดภาพให้เราเห็นอย่างเด่นชัดว่า ในวันนั้นคนทั้งปวงที่คอยทำพระองค์ก็จะชื่นชมยินดี แต่จะมีหลายคนทั้งตกใจและเสียใจ เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ก็จะพบว่า ในวันดังกล่าวนั้น การงานของเราทุกคนจะพิสูจน์ด้วยไฟ หากเหมือนไข่มุกหรือหินดี ก็จะไหม้กลายเป็นเถ้าถ่าน แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่รอดเหมือนดังรอดจากไฟ และจะมีบางคนรายงานกิจการของตนต่อเฉพาะพระพักตร์พระองค์ด้วย ใบหน้าที่โสกสลด น่าเวทนายิ่งนัก

อุปมาเรื่องบ่าวที่ได้เงินตะลันต์เดียวคงจะสนใจเราได้อย่างมาก เขาได้นำเงินมารายงานต่อเจ้านายของตนว่า เขาได้ฝังมันไว้โดยไม่เกิดดอกออกผลประการใดเลย พระองค์มิได้ตรัสชมเขาแม้แต่คำเดียว ตรงกันข้ามกลับตำหนิอย่างรุนแรง แต่บ่าวคนอื่นที่เกิดดอกออกผลก็ได้รับคำชมเชยอย่างเปิดเผย และเขาก็ได้รับบำเหน็จรางวัลสมกับการกระทำของตนทุกประการ

เปาโลได้คอยทำวันนั้น เพื่อท่านจะได้รายงานผลงานของท่าน เกี่ยวกับการเป็นพยานเพื่อองค์พระเยซูคริสต์ ท่านกล่าวอย่างหนักแน่นว่า “เหตุฉะนั้น เราตั้งเป้าว่า จะอยู่ในกายนี้ดี หรือไม่อยู่ดี เราก็จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ด้วยเพราะว่าจำเป็นที่เราทั้งหลายทุกคนจะต้องปรากฏตัวต่อหน้าบัลลังก์ของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว เมื่อเรารู้จักความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็จะชวนคนทั้งหลายให้เห็นจริงได้”

ดูเถิด เปาโลได้ระมัดระวังตัวด้วยความอดทนทุกอย่างต่อสู้กับความผิดบาป และท่านได้วิ่งแข่งจนได้รับมงกุฎแห่งชัยชนะ อันไม่รู้ร่วงโรยและเต็มไปด้วยพระสง่าราศี “เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิ่งแข่งโดยหวังชนะเป็นแน่ ข้าพเจ้าต่อสู้ไม่เหมือนนักมวยที่ชกล้ม ข้าพเจ้าระงับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ กล่าวเมื่อข้าพเจ้าประกาศพระกิตติคุณแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเลยเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้การไม่ได้”

คำว่า “ใช้การไม่ได้” ในที่นี้มีได้หมายความว่า “ไม่รอด” แต่หมายความว่า “เขาได้รับคำติเตียน” รอดนั้นรอดแน่แต่ไม่ได้รับบำเหน็จ เหมือนดั่งนักกีฬาทุกคนวิ่งแข่งไปเส้นชัย แต่มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้รับรางวัล

เปโตรได้วาดภาพให้เราเห็นการวิ่งแข่งกันในสนามกีฬากลางแจ้งของพวกกรีกในสมัยโบราณ เมื่อผู้เข้าแข่งขันมองเห็นธงชัยของตนแล้ว ต่างคนต่างเร่งฝีเท้าสุดเหี้ยม มุ่งชิงพวงมาลาแห่งชัยชนะ เสียงคนดูบนอัฒจันทร์จะเชียร์ดังสนั่นหวั่นไหว ทำให้นักวิ่งเร่งฝีเท้าขึ้นอีก เมื่อใกล้เส้นชัย เปโตรใช้คำหนึ่งที่มีความหมายว่า “วิ่งให้เร็วขึ้น” “เหตุฉะนั้นดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย จงอุตส่าห์กระทำ (วิ่งให้เร็วขึ้น) ให้การที่พระเจ้าเรียกและเลือกท่านไว้แล้วนั้น ถึงที่สำเร็จแน่นอน ด้วยว่าถ้าผู้ใดประพฤติตัวเช่นนั้น ท่านจะไม่สะดุดด้วยวายนั่นแหละท่านทั้งหลาย จะได้มีสิทธิสมบูรณ์ ที่จะเข้าในนิคมภูมิของพระเยซูคริสตเจ้า ผู้เป็นที่รอดของเรา” (1 เปโตร 1:10)

เราทราบแน่ชัดแล้วหรือว่า เราจะได้เข้าในนิคมภูมิหรือว่าเรามีความละเอียดจำเพาะพระพักตร์พระองค์

คำเตือนของพระองค์ที่ไปถึงคริสตจักรฟีลาเดลเฟีย เป็นคำกล่าวที่ค่อนข้างเฉียบขาด เกือบจะกล่าวได้ว่า คริสตจักรแห่งนี้ เป็นคริสตจักรที่ถูกต้องครบถ้วนตามความประสงค์ของพระองค์ และในตอนสุดท้าย พระองค์ได้ตรัสว่า “เราจะมาโดยเร็ว สิ่งที่มีอยู่ในนั้นจงถือให้มั่น เพื่อมิให้ผู้ใดชิงเอามงกุฏของเจ้าไปได้”

แม้แต่คริสตจักรฟีลาเดลเฟียก็อาจจะเสียมงกุฏของเขาไปได้ แต่นั่นมิได้หมายความว่า เขาสูญเสียความรอด ที่เขาเสียมงกุฏก็เพราะ เขามีได้กระทำดีที่สุดตามพระประสงค์ของพระองค์

พระเจ้าทรงประทานพระคุณแก่คนบาปทุกคน แต่พระที่นั่งในสมัยพันปีนั้น ย่อมจะเป็นของผู้ที่ยอมเสียสละ และยอมกระทำทุกอย่างเพื่อพระนามของพระองค์ และงานนั้นได้สำเร็จครบถ้วน

พระเจ้าทรงประทานโอกาสให้เราอย่างเต็มที่ แต่ขึ้นอยู่กับเราว่า เราอยากจะได้มงกุฏหรือสูญเสียมงกุฏ ทั้งนี้ก็สืบเนื่องจากการปฏิบัติของเรา ขอให้เราทั้งหลายยอมฟังคำตักเตือนของอัครสาวกซึ่งกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ได้เสียการซึ่งเรากระทำไปแล้วนั้น เพื่อท่านจะได้รับบำเหน็จถึงขนาด”

จะเป็นการดีกว่า ถ้าเรือทุกลำในมหาสมุทรจะแตกสลายจมลง
จะเป็นการดีกว่า ถ้าเมืองที่สวยงามทั้งปวงจะถล่มหายไปด้วยแผ่นดินไหว
จะเป็นการดีกว่า ถ้าโลกทั้งโลกจะละลายหายสูญไป

แต่ขอให้ชีวิตจิตวิญญาณของมนุษย์ได้รอดพ้นจากการพิพากษา

“เพราะว่า ถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของทั้งสิ้น โลก แต่ต้องเสียจิตวิญญาณ ผู้นั้นจะได้ประโยชน์
อะไร?”

“ชีวิตครบบริบูรณ์” หนังสือที่ทรงคุณค่าสำหรับทุกคน คร.เอ บี ซิมพ์สัน ได้ถอดความรู้ลึกจาก
วิญญาณของท่านลงบนแผ่นกระดาษ ด้วยหวังว่าจะช่วยท่านผู้อ่านให้ได้รับพระพรจากองค์
พระเยซูคริสต์